

РОБЪРТ ШЕКЛИ ГЛАДИАТОРИТЕ НА ЕСМЕРАЛДА

Превод от английски: Милена Григорова, 1992

chitanka.info

1

На градското събрание през септември жителите на Кийн Вали, Ню Йорк, взеха решение да въоръжат Харолд Ердман с най-добрия револвер в града — един първокласен „Смит & Уесън“, калибър 44 — и да го изпратят на юг, на остров Есмералда, за да се включи в Лова.

Харолд беше избран, защото се беше кандидатира сам, нямаше живи роднини, не беше женен, беше здрав, биеше се доста добре и защото го считаха за достатъчно честен, та да изпълни своята част от сделката, а именно да изпрати на града петдесет процента от наградата си за Лова, разбира се, в случай че остане достатъчно дълго жив, за да я получи.

Ако искаше да се включи в Лова, Харолд първо трябваше да пътува на автостоп, а после да прекоси американското крайбрежие до Маями с автобус. Оттам парите щяха да му стигнат за самолетен билет до Есмералда, малък остров в югоизточния край на Бахамските острови, където Ловът бе официално признат от закона.

Пътуването от горната част на щата Ню Йорк до Флорида минаваше за изключително опасно. Говореше се за крайпътни засади на нечувано свирепи бандити, мъже, жадни за кръв, които се опияняват от жестокостите. Опустошени области, покрити със зловонни мъгли от отдавна погребани индустриални отпадъци, изригвали вредни газове под стъпките на пътника, като че ли земята се опитва да се освободи от бремето на концентрираните химикали и радиоактивни отпадъци. Едно такова изригване можело да отрови човек, преди да е направил и крачка, и когато паднел на земята, той вече бивал мъртъв. Но дори и да се измъкне от всичко това, на пътника му оставало да се пребори с хищническите градове на юг, гъмжащи от загубили човешкия си облик същества, които убивали всеки срещнат, взимали вещите му, а понякога изяждали и трупа му.

Така гласяха предаваните от уста на уста съвети за пътника, чрез които се разпространяват измислици, но понякога и факти.

Тези истории не притесняваха особено Харолд. Той беше готов да поеме много рискове, за да се измъкне от това умиращо селище, забутано в една от гънките на замърсените Адирондакски планини. Искаше наистина да постигне нещо в живота си и Ловът беше единственият шанс, който му се предоставяше.

Харолд беше едър, но се движеше леко като за фигурата си и беше по-бърз, отколкото изглеждаше. Той беше високо, кръглолико, добродушно на вид селско момче с чистосърдечна усмивка и пресметливи очи. Неподстриганата му черна коса покриваше яката на износеното му карирано яке, а по лицето му имаше неколкодневна четина. Беше на 28 години по време на пътуването си и малко приличаше на мечка, събудена преди края на зимния ѝ сън. Едър, сънен и някак симпатичен. Което само показва доколко може да се вярва на външния вид.

2

— Значи наистина тръгваш — каза Алън. — Наистина отиваш в Есмералда.

Харолд кимна. Беше минал един час от градското събрание.

Бяха вечеряли заедно и сега седяха на предната веранда в къщата на Алън на Смърчовия хълм. Слънцето точно залязваше зад планините.

Алън беше най-добрият приятел на Харолд. И той искаше да отиде на Лов, но беше единствената опора на майка си и двете си малки сестрички. Да ги изостави в тези времена бе все едно да ги убие. Харолд си нямаше никого. Майка му умря от туберкулоза, когато той беше на петнадесет години. Баща му, мрачен и мълчалив мъж, се махна скоро след смъртта ѝ — отиде да търси работа на юг. Оттогава нямаша никакви вести от него.

— Там долу, край Карибско море, е топло през цялата година — каза Алън. — Така съм чувал. И всичко им било ново и модерно. Като в онези стари списания в училище. Имали бани с топла и студена вода, ресторанти с истинска храна. Всички били добре облечени и щастливи.

— Само защото единствената им работа е да се убиват — отвърна Харолд.

— Е, не е кой знае колко трудна работа, нали?

— Не зная — отговори Харолд. — Още не съм убивал. Ама си мисля, че все ще се справя.

— Номерът е да се опазиш да не те убият — каза Алън.

— И аз така съм чувал — потвърди Харолд.

— Там ще се видиш с Нора.

Харолд кимна. Нора Олбрайт бе напуснала Кийн Вали преди две години, когато все още между Монреал и Ню Йорк се движеха автобуси и спираха в Платсбърг. Тя и четири други момичета тръгнаха да търсят работа. За хубавичките жени винаги се намираше по-лесна работа, отколкото за мъжете, макар и понякога да не бе дотам почтена. Богатите чужденци, особено азиатците, обичаха да наемат симпатични

американски момичета за прислужници, така както американците едно време наемаха симпатични германски и английски момичета за прислужници и бавачки. Другите момичета от Кийн Вали намериха работа на юг, но Нора отиде чак до Есмералда, независимото островче в Карибско море, което живееше по законите на Ловния свят. Тя редовно пращаше пари у дома.

— Пази се, а! — каза Алън.

— Добре, ще внимавам — отвърна Харолд.

— И поздрави Нора от мен.

— Добре.

Поседяха още малко, гледайки как слънцето се скрива зад планините, а светлината се отцежда по небето и хладната самота на Севера ги обгръща. Вечерта се спуска величествено в Адирондакските планини. На Харолд му мина през ума, че може би никога вече не ще види тази гледка. Други — да, но не и точно тази.

3

На следващия ден Харолд потегли от Кийн Вали със своя „Смит & Уесън“, тридесет и четири патрона и двеста седемдесет и шест долара, които бяха успели да му съберат за разходите. Въпреки че още бе септември, във въздуха се носеше хладовината на приближаващата зима — зимата, която в горната част на щата Ню Йорк идва така бързо след есента, сякаш са едно и също.

Беше побрал всичко в една раница. Пистолетът висеше окачен на колана му, а патроните бяха в десния джоб на панталона, за да са му подръка. Облечен бе в единствения си костюм — стария, тежък, почти неизтриваем костюм от шевиот на чичо му Люк, който почина миналата зима от Т-вируса.

Погледна за последен път към планините, искрящи на ранната сутрешна светлина на слънцето, и пръснатите тук-там дървета, оцелели от последната болест, и метна раницата си в кабината на камиона на Джо Билинг. Беше си взел довиждане предишната вечер. Потеглиха, но той дори не погледна назад.

Джо Билинг отиваше до Гленс Фолс, за да вземе части за тракторите на фермерската кооперация. Ставаше все по-трудно да се поддържат старите трактори „Маккормик“ в движение, а реколтите бяха толкова бедни, че почти и не се нуждаеха от тях. Но и конете, и мулетата не достигаха, а нововъведените якове още не се бяха възпроизвели в достатъчно голям брой.

Човешкото късогледство най-после бе надвило Америка през двадесет и първия век. Горите бяха измрели. Житните култури не раждаха поради прекалената селекция. Земята на Америка бе осеяна с отровни местности, където са били изхвърляни радиоактивни отпадъци и химикали. Почвата в по-голямата си част се бе отказала от усилията да се регенерира. Дори въздухът като че ли се разваляше. Работа нямаше, защото никой нямаше пари. Техниката се чупеше, а също и машините за поправяне на машини. Нещо повече, желанието да се оправят нещата като че ли бе изчезнало.

Студената война все още съществуваше и нациите от време на време размахваха саби една срещу друга. Но никой вече и пет пари не даваше за това. Много хора се надяваха просто да им пуснат проклетите бомби и всичко да свърши. Та нима това може да се нарече живот? Колкото по-скоро свърши — по-добре. Защото добрата стара земя отиваше по дяволите.

Не е трябвало да изсичат горите. Трябвало е да направят нещо срещу киселинните дъждове, докато все още е можело. Харолд помнеше времето, когато по кафявите Адирондакски планини все пак имаше някаква зеленина. Правителството се бе загрижило за екологията преди около петдесет години. Но вече беше прекалено късно, пък и нямаше достатъчно пари. Земята е просторно място и издържа на почти безкрайни злоупотреби, но този път хората бяха прекалили.

Почти не бяха останали животни из голата пустош, която представляваха някогашните диви гори. Отначало бе изчезнал едрият дивеч в Америка и Африка. А после и останалата част от деликатно балансираната екологическа система се бе пропукала по шевове.

Някога плодородните прерии и савани изсъхнаха и издухани от ветровете, се превърнаха в пустош. Пустините се увеличаваха, а бедите се трупаха по-бързо, отколкото човек може да ги преброи. После дойде грипната епидемия и другите болести. Оцелелите се ровеха из западащата Америка и се опитваха да се задържат на повърхността в очакване на по-добри времена. Но щеше ли да има такива? Никой не разчиташе на това.

Смъртта бе изписана навсякъде по лицето на северноамериканския континент, смърт чрез глад и смърт от болест, смърт при безкрайно разнообразните злополуки, които човечеството само си навлича.

И все пак имаше повече хора, отколкото земята можеше да изхрани. Човешката раса бе надхвърлила себе си и бе извън възможностите ѝ да се самоизхрани. Всеобщото измиране бе неизбежно. Но от това смъртта не ставаше по-лека. Тя беше толкова честа и повсеместна, че не можеше да не изникнат места като Ловния свят, където — парадоксална реакция на ужаса на времето — хората ръкопляскаха на смъртта, плащаха на други хора, за да им я изиграят, и награждаваха оцелелите.

След Гленс Фолс Харолд продължи на автостоп. Един търговски пътник на женска галантерия го качи в колата си. Минаваха покрай поле след поле, чиято прашна земя, прорязана от камъни, бе спряла да произвежда, откак натрупването на предишни и сегашни химически и атомни грешки превърнаха езерото Чамплин в помийна яма и отровиха реката Хъдсън веднъж завинаги.

Точно след залез търговският пътник го остави на кръстовището южно от Честъртаун, в една местност със стърнища и закърнели борове. Харолд реши да пренощува тук, тъй като пътуването на автостоп след залез-слънце не е препоръчително. Времето беше меко, а за вечеря имаше говеждо и манерка чиста вода. Намери една малка, защитена от вятъра падинка, която не се виждаше от пътя. Не биваше излишно да привлича вниманието.

И все пак някой трябва да го бе забелязал. Беше полуздрач, когато трима мъже с куче се появиха иззад хребета на хълма.

Двама от мъжете имаха бради. Бяха дребни, мършави хора с провиснали шапки, нахлупени ниско над очите им, облечени в безформени сиви и кафяви дрехи. Третият мъж бе висок и едър, повисок от Харолд дори. Носеше изтъркани сини джинси и избеляло войнишко кепе като тези от гражданската война. Подсмиваше се странно и накриво, което му придаваше опасен и малко налудничав вид.

Кучето беше някаква порода птичар на бели и черни петна и щом видя Харолд, си показва зъбите, но не заръмжа и не издаде нито звук.

— Спокойно, Дилси — каза мъжът с войнишкото кепе. — Нищо лошо няма да ти стори, господине, ама пък как добре вдига птиците.

— Хубаво куче — съгласи се Харолд. Той седна с гръб към дървото, раницата в краката му.

— Май не си оттука — попита Войнишкото кепе.

— Аха. От север съм, от Кийн.

— Да не се гласиш да оставаш тук?

— На юг отивам — отговори Харолд.

— Че какво ще търсиш на юг? Откак мина ланшният Т-вирус, нищо не е останало там.

— И аз тъй разбрах — потвърди Харолд.

Двамата мъже седнаха на земята, по един отдясно и отляво на Харолд, на около метър от него. Мъжът с войнишкото кепе клекна с лице към Харолд. Тор продължи:

— Да не би да отиваш към Флорида, да си опиташ късмета с риболова?

— Може би — отвърна Харолд.

— Не си струва. Всички риби са мъртви и вмирисани. Беше то, отидеш достатъчно далеч на юг и си живееш от плодовете на земята. Свърши тая, повярвай ми. По-добре вземи да останеш тук. Можеш да се присъединиш към мен и момчетата. Този тук е Карл и брат му Дейв. Аз съм Таг Сандърс.

— Приятно ми е, господин Сандърс. Аз съм Харолд Ердман. Благодаря ви за любезната покана да се присъединя към вас и момчетата, но май ще продължа на юг.

— Както искаш — каза Сандърс. — Става късничко, тъй че ако бъдеш така добър да ритнеш раницата си насам и да обърнеш джобовете си, ще си вземем това, което ни трябва, и ще си ходим. Оставям ти дрехите. Не съм ли справедлив, а?

— Много сте любезен — отвърна Харолд, — но истината, Таг, е, че нямам кой знае какво и това, дето го имам, ми трябва.

Таг въздъхна и поклати глава.

— Така казват всички. Това, дето го имали, им трябвало. Само че аз и момчетата също се нуждаем от туй, дето го имате.

— Ще трябва да си го вземете от някой друг — рече Харолд.

— Струва ми се, че ние сме трима, а ти си сам, ако и да си едър. А аз си мислех, че съм толкова добър, като ти предлагам да ти оставя дрехите и живота. Не е ли така, момчета? Ама обноските на някои хора хич ги няма. Виж сега, има два начина да процедираме. Сам си подаваш раницата мирно и тихо и си обръщаш джобовете или ние го правим вместо теб.

Братята постепенно се примъкваха към него. Харолд се изправи. Револверът в ръката му хвърляше сини отблясъци в настъпващия мрак.

— Не става — каза Харолд. — Аз си задържам моето, а вие — вашето. Това е най-доброто предложение, което ще получите. А сега ставайте и се омитайте!

Таг и братята отстъпиха няколко крачки. Революерът като че ли не ги притесняваше много. Таг каза:

— Днес всеки има револювер, само дето никой няма амуниции. Имаш ли амуниции за тази играчка, Харолд?

— Не се опитвай да разбереш — отвърна Харолд.

Таг се изсмя.

— По дяволите, я го виж какъв е лош. На колкото по-лоши се правят, толкова по-малко патрони имат. Дилси!

Кучето се хвърли към Харолд. Харолд изстреля един куршум в гърдите му и то падна на земята. Дилси риташе с крака и квичеше, докато Таг не клекна и не преряза гърлото ѝ със съгъваемия си нож.

— Бедната стара Дилси — каза Таг, докато изтриваше ножа си в тревата и се изправяше. — Тя проверяваше амунициите. Ти си първият пътник, когото срещаме, с амуниции и достатъчно кураж да ги използва. Имаш ли още куршуми, или това беше?

— Имам толкова, колкото ми трябват — каза Харолд. — Стъмва се, Таг, и не ми се занимава с вас, момчета. Ще ми бъде неприятно да си хабя патроните, но не ми оставяте друг избор.

Той насочи революера.

— Ей, почакай — рече Таг.

— Обърни се — каза спокойно Харолд.

— Дадено — отвърна Таг, — ще се обърнем. Не се каниш да ни застреляш в гръб, нали? Всичко е наред, момчета, ние само ще се обърнем и кротичко ще си отидем. Така добре ли е, Харолд?

Таг се обърна, а после внезапно се извърна към Харолд, държейки ножа ниско в ръката си, готов за смъртоносния удар. Харолд очакваше нещо подобно. В горен Ню Йорк също имаше нехранимайковци — не много, защото плячката не я биваше, но всеки знаеше, че не е лесно да ги заблудиш. Бандитите смятаха, че обикновените хора трудно се решават да стрелят дори и с револювер в ръка и ако попаднеха на въоръжен човек, разчитаха на моментното колебание. Щом Таг се нахвърли с вик срещу него, революерът в ръката на Харолд подскочи и го простреля в рамото. Братята изскимтяха, като

че ли не Таг, а те бяха улучени, и си плюха на петите. От изстрела Таг залитна и падна. Той скочи бързо и хукна след братята.

Харолд ги остави да си отидат. Беше твърде тъмно да се стреля, пък и той не искаше да убива никого. Освен ако не му платят, така както, казват, правели в Ловния свят.

Той събра вещите си, спря се за момент при тялото на кучето.

— Виж, Дилси — каза. — Съжалявам. Но нямах друг избор. Сега ще трябва да си намеря друго място за пренощуване, защото нямам никакво намерение да съжителствам в тази падинка с мъртво куче.

Той се придвижи на около половин миля оттам, намери друга падина и се разположи в нея. У дома в Кийн Вали често казваха, че у Харолд няма и следа от лошавина. Но той беше решен, твърдо решен и нямаше да се откаже.

На другия ден стигна на стоп до Олбъни. Там разбра, че ще трябва да чака автобуса за юг четири дни. Намери подслон в Армията на спасението, която бе наела един стар склад и бе настанила неколкостотин мъже и жени там. Правеха каквото могат, за да нахранят всеки, обаче супата ставаше все по-рядка. Вътре в склада място нямаше, но дадоха на Харолд чиния супа и му предложиха да лагерува отвън.

Най-после автобусът пристигна. Беше един очукан брониран „Грейхаунд“. Имало бе случаи на нападения и отвличания из безлюдните местности във вътрешността на щатите. Диспечерът каза, че щатската полиция, общо взето, владее положението, но гаранции все пак нямаше.

Тежният претоварен стар автобус се движеше доста добре по пътя. Нищо лошо не се случи, докато не пристигнаха в Съфърн, близо до линията Ню Джърси.

Автобусът спря в едно депо извън града. Наоколо не се виждаха никакви хора. Изведнъж едно дребно човече изтича от депото и заудря по вратата на автобуса.

— Отворете — викаше той. — Беда!

Шофьорът му отвори вратата.

— Каква беда бе?

— Аз съм бедата — каза момчето и измъкна един голям автоматичен пистолет от джоба си. — Всички да сложат ръцете на главата си, да стоят кротко и никой няма да пострада.

Харолд, както и другите пътници, се подчини. Револверът беше на кръста му, но раницата в скута му го покриваше и му пречеше да го измъкне бързо. Момчето подвижна нещо на някакъв чужд език — испански, както се оказа — и още двамина влязоха в автобуса. И двамата носеха автоматични пистолети. На главата си единият имаше широкопола шапка, някога сива, а сега с мръсен цвят като всичко

останало. Кракът му бе превързан с окървавени бинтове и той можеше да се придвижва само с помощта на някой от приятелите си.

Мъжът влезе, куцайки, ухили се, свали шапката си с широк жест и обяви:

— Добър ден, дами и господа. Това е обир. Моля, правете това, което ви казват моите хора, и никой няма да пострада. Comprende^[1]?

Той беше мършав дребен тип, отвратително грозен. Лицето му приличаше на маймунско, само че не беше толкова космато. Тялото му сякаш бе направено по мярка на безформените парцали. Но усмивката му беше приятна.

— Хуан Естебан Лопец, Хлапето от Катскил, е на вашите услуги — продължи той. — Предполагам, че сте се ориентирали вече в тая работа. Моите приятели ще минат край вас и ще съберат волните ви пожертвувания. Бъдете щедри и бързи, приятели, защото сигурно не искате да ни ядосате? Ей, ти там!

Повиканият беше Харолд.

— Какво има? — попита Харолд, чудейки се дали все пак да не посегне към револвера си.

— Стани, амиго. Сложи си раницата. Идваш с нас. Обаче пищова ти го взимам аз.

Лопец бе забелязал револвера на Харолд. Той го взе и го сложи в собствения си джоб.

— За какво съм ви? — попита Харолд.

— Нищо няма да ти направя — отговори Хлапето от Катскил. — Просто ми трябва помощ с този крак.

Те приключиха с обира на автобуса и излязоха навън, водейки Харолд със себе си. Лопец подсвирна с уста. Още едно мършаво момче дотича от депото.

— Сега, амиго — каза Хлапето от Катскил на Харолд, — просто ме вдигни на твоите силни рамене и да се омитаме оттук.

Хлапето от Катскил размахна револвера и се усмихна. Харолд го вдигна внимателно на раменете си. Хлапето издаде някакъв свистящ звук от болка при раздвижването на крака му.

— Чато — подвикна той, — отиди в колата. Запали я! А ти — той почука Харолд по рамото, — vamos caballo!^[2]

Те притичаха до паркинга. Момчето на име Чато, дебело хлапе на около осемнадесет, изтича преди тях до един очукан буик, паркиран

близо до изхода на депото. Когато другите стигнаха до колата, Чато се мъчеше със стартера, но колата не искаше да запали.

— Няма време за шегички — каза Хлапето от Катскил. — Какво става?

— Казвах ти за разпределителя — отвърна Чато. — Нали ти казах, че има нужда от нови части.

— Ти каза, че ще издържи, докато намерим друга кола.

— Казах, че мисля, че ще издържи.

Стартерът се движеше все по-бавно. Акумулаторът беше почти изтощен. Откъм депото се чуваха викове. От него излязоха тичащи хора. Някои от тях имаха пушки.

— Най-добре е да изчезваме — каза Лопец.

Всички се измъкнаха от колата. По заповед на Лопец Харолд отново го вдигна на раменете си. Те се отправиха тичешком към ниското хълмче зад паркинга.

— По дяволите — изруга Хлапето от Катскил. — Естебан, как тъй не открихте тези пушки?

После се обърна към Харолд:

— Гледай в краката си, амиго. Сега най-малко ни трябва да се спънем и да паднем.

Харолд препускаше в галоп нагоре по хълма. Намъкна се в някакви гъсталаци и си проправи път през тях, а Лопец се навеждаше ниско, за да не му влизат клони в очите. Едно тънко растение шибна Лопец по главата, а после друг клон изби пистолета от ръката му.

— Хей — извика Лопец.

— Няма нищо — каза Харолд. Той продължи да тича с пълна скорост през хълма, спусна се надолу по пасищата от другата му страна и пресичайки някакъв път, навлезе в гората. Премина в равномерен тръс. След около половин миля забави темпото и спря. Смъкна Хлапето от Катскил от раменете си и внимателно го положи на земята. После си взе обратно револвера и го сложи на колана си. Попита:

— Има ли някакъв начин, по който да извикаш приятелчетата си? Лопец кимна.

— Ами тогава извикай ги. Не мисля, че ония от депото ще ни последват толкова далече — те ще изчакат щатската полиция, но е по-добре да се съберем и да решим какво ще правим по-нататък.

Хлапето от Катскил сви ръце около устата си и нададе пронизителен крясък.

— Сврака — поясни той. — Бива си ме, а?

— Може би, стига да бяха останали свраки по тия места.

Другите трима не бяха много далече. Те дойдоха с извадено оръжие. Хлапето от Катскил им махна да го приберат.

Той се обърна към Харолд:

— Когато си загубих пистолета, можеше да ме хвърлиш и да се върнеш при автобуса си. Защо не го направи?

— По две причини — отговори Харолд. — Първо, впечатлението ми е, че не си лош човек, макар че си bandido^[3]. Просто не можех да те оставя на всичките тези пътници. Ако те бяха хванали, щяха да те обесят.

— А втората причина?

— Когато хората са толкова ядосани — продължи Харолд, — те стават буйни и припрени и са склонни първо да действат, а после да разсъждават. Помислих си, че може и да не си спомнят, че не съм един от вас. Може даже да решат, че прикривайки се, съм работил заедно с вас.

Хлапето от Катскил го изгледа продължително.

— Не са ти лоши доводите. Но поемаш рискове, приятелю.

— Животът е рискована работа — съгласи се Харолд.

— Искаш ли да дойдеш с нас?

— Нямам нищо против — отвърна Харолд, — стига да отивате някъде по посока на Флорида.

Хлапето от Катскил се засмя.

— Разбира се, на юг. Какво друго има на север освен глад? Ела с нас. Отиваме в Ла Хиспанидад, комуната, за която ни казаха, близо до езерото Окичоби. Там има много Cubanos^[4], които ще се погрижат за крака ми. Трябва да намерим кола. Съгласен ли си?

— Само докато не раняваме хората — отговори Харолд.

— Това зависи от тях — каза Лопец. — Аз не искам никого да наранявам. Естебан, дай ми пистолета. Да тръгваме.

Харолд го вдигна на раменете си.

— Andale, caballo — каза Лопец.

Харолд нямаше нужда от испано-английски речник, за да разбере, че това значи „дий, коньо“.

-
- [1] Разбрахте ли? Б.пр. ↑
 - [2] Тръгвай, конче! Б.пр. ↑
 - [3] Бандит. Б.пр. ↑
 - [4] Кубинци. Б.пр. ↑

6

През хълмовете стигнаха до един второстепенен път. Малко извън едно градче, наречено Лейквил, имаше бензиностанция и някакво момче в очукан форд току-що си бе напълнило колата. Преди да успее да плати и да потегли, то изведнъж се видя обкръжено от четири мършави дребни момчета и един едър тип с извадено оръжие. Помощникът от бензиностанцията хвърли един поглед, бързо влезе в сградата и се заключи.

— Хей, малкият — попита Хлапето от Катскил, — тая кола твоя ли е?

— Не, сър — отвърна момчето. — На господин Билингс, дето притежава зърнохранилището в града е.

— Добър човек ли е? — осведоми се Хлапето.

Момчето сви рамене.

— Мисля, че не е лош.

— Е, ще трябва да продължи да бъде нелош без автомобила си. Излизай оттам, малкият, и стой настрана.

Момчето излезе, подаде ключовете на Лопец и загледа как петимата мъже се качват. После каза:

— Хей, какво ще кажете да ме вземете с вас?

— Ти май не си с всички си — отвърна Лопец. — Bandidos не живеят дълго.

— Че кой живее дълго. Искан ми се да дойда с вас.

— Ще трябва да изчакаш следващата тайфа — каза му Лопец. — Тая кола може да вземе само петима освен нещата ни.

Той се обърна към Харолд:

— Цяла армия можех да събера с всичките тия момчета, дето ме молят да ги взема. И бих го направил, ако имаше какво да се завземе. А то не остана нищо вече, което да не прилича на това тук. Ония, които все още имат пари, са ги скрили толкова добре, че няма как да се доберем до тях. Единственото, което ни остава, е бедните да се нападат помежду си.

Те се качиха и потеглиха, а момчето остана да гледа след тях.

— Хип-хип-ура — провикна се Лопец. — Хлапето от Катскил отново е на път. Аз съм испанският Джеси Джеймс, синко. Само да не беше този прострелян крак. Нищо, ще стигнем там, където сме тръгнали, и ще намерим някое докторче да ми го закърпи. Надявам се.

Караше дебеланкото, наречен Чато. Лопец държеше един куп карти. Той ги насочваше в югозападна посока по второстепенните пътища към Пенсилвания.

— Съвсем просто е, синко. Не ни и трябва да се приближаваме до това, което наричат Североизточния коридор. Заобикаляме отдалече Ню Йорк, Ню Джърси, Балтимор, Вашингтон, Ричмънд и всичкия тоя боклук. По този път щатските ченгета и полувоенните патрули непрекъснато спират и проверяват колите. Неприятна работа. А близо до крайбрежието пък има повишена радиоактивност от нещо, което се е случило в Ню Джърси, преди да се родя. Не искам и да се доближавам до тия радиоактивности. Не и с моята деликатна физика.

Трябваха им почти два дни, за да прекосят Пенсилвания по отдалечените пътища и да стигнат до Вирджиния. Нощем свиваха по някой стар дърварски път и спяха край колата. Времето продължаваше да бъде меко и имаха достатъчно запаси от храна. Поне веднъж дневно им се налагаше да спрат, за да заредят, а това винаги криеше опасност. Не че полицията ще ги преследва заради откраднатата кола, обясни Лопец. Ченгетата си имаха достатъчно работа, че да се занимават с някаква мижава автомобилна кражба.

— Тогава какъв е проблемът? — попита Харолд.

— Тъй както вървят нещата напоследък, ченгетата те спират за обичайната проверка, намират у теб оръжие, откриват, че не си местен, и това е краят.

— Как така краят? Затвор?

— На тях не им трябва да затварят хората, та после да ги хранят. Всеки ден край пътя могат да се видят трупове и повечето от тях не са оставени там от *bandidos*.

— Чувал съм подобни истории, но ми е било трудно да повярвам, че полицаите убиват хора.

— По-добре повярвай, синко, защото е така.

Лопец често говореше за Ла Хиспанидад, мястото, където отиваха.

— Казаха ми за него в Юниън, щата Ню Джърси. Ние сме оттам. Тази комуна е във Флорида, близо до езерото Окичоби. Имало много комуни нататък, но тази е кубинска. Ръководят я като израелски кибуц — има съвет, в който до един имат право на глас, всеки върши някаква тежка работа денем и танцува нощем. Не изглежда зле, а? Така съм чувал. Само за мене е.

Придържаха се към отдалечените пътища и продължиха през средата на Вирджиния и Северна Каролина. После свиха на югоизток към брега. Всичко вървеше добре, докато не стигнаха каналите при Лийсвил, Южна Каролина.

Бяха влезли в едно евтино ресторантче в Лийсвил, за да си вземат нещо за ядене. Градчето беше най-обикновено, с големи стари дървета, някои от тях все още живи. Поръчаха си хамбургери и пържени картофи. Когато се върнаха при автомобила си, пред него беше спряла полицейска кола. Дебел полицай с двудневна четина ги чакаше облегат на бронята.

— Момчета, имате ли нещо против да ми покажете личните си карти?

От известно време насам бяха въведени национални лични карти.

Показаха ги. Ченгето се позабави над картата на Лопец.

— Добре, момчета, обърнете се, подпрете се на колата и се разкратете. Ще трябва да ви претърся.

Пистолетът му, полицейски „Позитив“, калибър 38, беше изваден.

— Какво има? — попита Лопец. — Ние само минаваме оттук.

— Прави това, което ти се казва — каза полицаят. Имаше висок, добряшки глас. — Изглежда, че вие, момчета, или някой, който страшно прилича на вас, е пошетал из банките на север оттук.

— Никаква банка не сме ограбвали — запротестира Лопец с неподправено възмущение.

— Значи няма за какво да се притеснявате. Разкратете се и не ме карайте да ви се моля.

— Как ли пък не — каза Лопец. Ръката му бе в джоба върху пистолета. Той стреля през джоба си. Ченгето отстъпи назад и падна с куршум в бедрото.

Настана невероятна бъркотия. Харолд не можеше да се начуди колко бързо улицата се напълни с въоръжени мъже. Като че ли хората в Лийсвил си нямаха друга работа, освен да си седят вкъщи с пушките в очакване на неприятности. По тях стреляха, нямаше как да се доберат до колата.

Харолд и бандитите свиха зад един ъгъл и започнаха да бягат. Харолд носеше Лопец на гърба си и тичаше към горичките на края на града, а Чато тичаше до него. Изведнъж Чато каза „по дяволите“, от устата му бликна кръв и той падна. След него падна Маноло, а после изведнъж вече тичаха през гората, Естебан отдясно на Харолд. След това падна и Естебан и Харолд тичаше сам, свивайки и разпускаяки едната си ръка, а с другата придържайки краката на Лопец.

През гората стигна до едно тресавище. С мъка се промъкна през дълбоката до глезени кал. След известно време вече не чуваше преследвачите и спря.

Беше близо до някаква рекичка или ръкав, който знае как ги наричат, и във водата имаше нещо като пристан, на който беше вързана лодка, а наоколо не се виждаше никой.

— Хайде, Лопец — каза, — ще ставаме моряци.

Лопец не отговори. Харолд го разгледа. Очите на Хлапето от Катскил бяха безжизнени и оцъклени. Доколкото Харолд можеше да види, бе получил три куршума в гърба, спасявайки живота на Харолд, макар че надали го бе замислил точно така.

— Дяволите го взели — изруга Харолд. Той постави Лопец внимателно на земята. — Съжалявам, друже — каза на трупа. — Аз се опитах. Съжалявам, че няма да стигнеш оная комуна. Някой друг ще трябва да те погребее, че иначе изобщо няма да видя Есмералда.

Той отвърза лодката, сложи греблата и отплава.

Харолд греба цял ден. Водата беше зеленикава и тинеста, с надвиснали дървета и растения, съвсем различна от кристално чистите, но стерилни езера у дома. Харолд беше новак в гребането, но скоро привикна. Револверът и раницата му бяха с него. Нямаше намерение отново да спира. Ако тази вода отиваше до Флорида, той щеше да стигне дотам по нея.

Само че гребането беше бавна работа. Той гребеше яко, но по негова преценка едва ли изминаваше повече от една-две мили на час. Така ще си гребе до Флорида цяла вечност. И все пак, мислеше си той, по-добре е да продължи по вода, поне докато не се отдалечи достатъчно от Лийсвил.

През нощта върза лодката за едно мангово дърво и спа в нея. На следващия ден довърши говеждото и отново започна да гребе. Греба почти през целия ден. Привечер огладня, а храната му бе свършила. Изяде остатъците и си легна.

На другия ден отново потегли, но се озова в заблатен участък. Скоростта непрекъснато намаляваше, във водата имаше трупове, които се носеха като полупотопени дънери. Харолд видя изоставен пристан на реката или ръкава, или каквото там беше. Загреба по посока на пристана. Остави лодката, вързана за кея, и тръгна пеша.

Малко след обяд прекоси развалините на някакъв град. Той се простираше на километри и на пръв поглед в него нямаше жива душа. Но Харолд скоро усети, че наблизо има някой, който се крие зад редиците изтърбушени здания, тъй като преминаването му вдигаше гаргите и мишеловите.

Револверът му беше подръка, но Харолд не го извади, когато мъжът се показва измежду две опожарени сгради. Беше дребен представителен старец с плешиво теме, заобиколено с ореол от бяла разрошена коса. Облечен бе в тъмно безформено ловджийско палто с много джобове. Изглеждаше малко луд, но безобиден.

— Приятел ли си? — попита мъжът.

— Разбира се — отвърна Харолд. — А ти?

— Аз съм опасен човек — каза мъжът, — но само при размяната на остроумия.

Те седнаха заедно до останките на кафенето „Красавицата от Юга“. Мъжът, когото Харолд скоро започна да нарича Професора, беше странстващ учен, който изнасял лекции на най-различни теми из градовете, през които преминавал. Сега отиваше в града надолу по пътя.

— За какво изнасяте лекции? — попита Харолд.

— За най-различни неща — отговори Професора. — Една от любимите ми теми е №32: „Защо човечеството не може да си позволи да се стабилизира?“.

— Добре звучи — каза Харолд.

— Вие сте интелигентен млад човек — подхвана Професора. — В тази лекция аз доказвам, че стабилизирането означава край на несигурността. Когато човек приключи с несигурността, той осъзнава, че неговото съществуване, поне така както си го е представял, е безсмислено. Виждаш ли, безсмислеността е враг на видовете, по-смъртоносен от самия дявол. Може да се спори, че великите индиански цивилизации от Средна и Южна Америка са изчезнали в резултат на чувството за безсмисленост, породено от нахлуването на испанците. В испанците те са видели нещо, което във физическо отношение никога не биха могли да надминат, дори не биха могли мъничко поне да наподобят. При условията, наложени от испанците като единствено реални, те били победени. Оттук безсмислието, оттук и изчезването на цивилизацията им. Те смятали, че испанците са богоподобни — не на племенно ниво. Според тях те били победени не от хора, а от богове.

Харолд кимна.

— Когато боговете унищожават нещо, измъкване няма.

— Това, което ги сразило — продължи Професора, — било Weltschamung^[1] на новите технологии. Променящата света дейност, която идва с новите технологии и формира действителността.

— Дали не ви се намира нещо за ядене, Професоре?

— Канех се да ви задам същия въпрос.

— Тогава по-добре да продължим да вървим.

— Така е — каза Професора. — А докато вървим, мога да ви дам представа за лекция 16: „Относно загубата на автономност“.

— Давайте — подкани го Харолд. — Хареса ми как говорите, Професоре.

— Хората се оставят на любовта, войната, Лова — започна Професора — и всякакви други удоволствия или жестокости, за да скрият от себе си факта, че вече не са автономни, вече не са богоподобни, а ни по-малко, ни повече брънки от веригата на съществуването, състояща се от хора, амеби, газови гиганти и всичко останало. Има предостатъчно доказателства, че егоцентричните, вярващи в индивидуализма западни раси са в упадък вследствие най-вече на недостатъците в техните философии. Те твърде много се основаваха на интелекта. Интелектът бе подложен на проверка и се провали. Интелектът може да се окаже задънена улица в еволюцията.

— Да опитаме нещо друго? — предложи Харолд.

— Никой не знае какво всъщност става. Или по-точно знаем какво става поне тук, но не знаем какво означава, ако въобще означава нещо. Загубили сме мита за човешкото усъвършенстване. Продължителността на живота ни никога няма да стигне тази отпреди сто години. Твърде много стронций има в костите ни. Твърде много цезий в дробовете ни. Вътрешните ни часовници са пренастроени да работят по-кратко време. Изобретателността ни не намира изход от ситуацията. Нашата гордост е шокирана от предчувствието на необратимото увреждане на расата. Положението ни е подобно на това на пациента, който, умирайки на операционната маса, все още се опитва да прави планове за бъдещето.

— Изключително задълбочено — каза Харолд. — Какво означава?

— Не бива да се взема твърде на сериозно — отговори Професора. — Моята публика обича някоя и друга високопарна хула.

— Наистина ми харесва как говорите — каза Харолд. — Част от нещата, които казвате, извикват определено странни картини в главата ми. Никога не съм си и представял, че е възможно човек да мисли нещата, които вие си мислите. Тъй да се каже, за мен тия неща, за които говорите, просто не съществуват.

— А кое съществува? — попита Професора.

Харолд се замисли.

— Ами просто горе-долу да знаеш какво трябва да правиш и да намериш начин да го направиш.

Професора кимна.

— Но няма ли също така и някакво присъствие вътре във вас, което наблюдава, коментира и най-после навярно поставя под съмнение това?

— Не, струва ми се, не — отвърна Харолд.

— Вие навярно сте социопат — каза Професора. — Човек, неспособен на чувства.

— Аа, и това не е точно така — противопостави се невъзмутимо Харолд. — Чувствам сума неща. Просто това не са същите неща, които вие усещате.

— Може пък да сте Новият човек — предположи Професора, но по тона му не можеше да се разбере дали говори сериозно, или се шегува.

— Може и да съм — съгласи се Харолд. — Хайде сега да потърсим нещо за ядене.

— Двустранен разкол в психиката? — каза Професора. — Слава богу, че сте, общо взето, приятелски настроен.

Минаха през развалините на една стара петролна рафинерия, която се простираше на километри. Не бе използвана от години. Тръбите бяха ръждясали. Бетонната настилка на огромните, подобни на паркинги пространства беше напукана. Всичко напомняше на гробище за гигантски машини. На Харолд му беше трудно да си представи за какво са ги използвали и защо са им трябвали толкова много.

Прекошиха рафинерията и участъка, където магистралите се пресичаха в сложни детелини, обрасли с трева и дори ниски дървета. Покрай преплетените успоредни платна на шосе №95 бяха израснали дребни ярки цветя. Цветните пътища с техните педантични завои наподобяваха градина, планирана от някой гигант.

Когато ги отминаха, стигнаха до ниски зелени хълмове. Прекошиха ги и излязоха от другата им страна сред полета с пътека помежду им, която водеше към група ниски постройки.

— Това е Кленово — каза Професора.

Една от сградите в центъра, по-голяма, ниска и дълга, беше в състояние да побере стотици, а може би и хиляди хора. Харолд не

беше виждал нищо подобно.

— Това е търговски център — обясни Професора. — Някога е представлявал главният артефакт на американския живот. За американците той е бил това, което е представлявал атриумът за римляните или площадът за испанците, просторно място, където да се събират и където човек идва и церемониално купува храна или се опитва да си уреди романтични срещи с привлекателни членове от предпочитания пол, който и да е той.

— Професоре — каза Харолд, — имате много странно отношение към нещата. Хайде да отидем там, да поприказваме с хората и да видим дали можем да намерим храна.

[1] Мироглед (нем.) Б.пр. ↑

В града биенето на тъпани предупреждаваше за пристигането на чужденците. Много от изолираните градчета в Америка използваха тъпаните, тъй като индианците ги бяха използвали, а възраждането на племенната система караше хората — бели, черни или мургави — да се държат като членове на племе. Да се държиш като член на племе означаваше да използваш тъпани. Барабаненето не беше много добро, тъй като това беше предимно бял град и много от жителите му нямаха кой знае какво чувство за ритъм. Но го вземаха на сериозно. И го правеха с чувство.

— О, идвате точно навреме за голямата потакауа — каза един представител на племето, отделяйки се от тълпата, за да ги посрещне.

— Чудесно — отговори му Харолд, — но какво е това потакауа?

— Потакауа — поясни мъжът — е стара индианска дума за Деня на червения етикет. На този ден според древните традиции на нашето племе всичко се продава на половин цена.

— Виждам, че наистина идваме в благоприятен момент — каза Харолд.

— Клиентите, които не са оттука, са винаги добре дошли — продължи мъжът. — Вие правите чест на нашето село.

— Изглеждат добри хора — каза Харолд по-късно, докато с Професора си почиваха в една хубаво обзаведена стая в къщата за гости на града. Бяха добре нахранени с вкусна яхния от опосум и змиорка с бамя, специалитет по тия места.

Градчето се казваше Кленово и къщата за гости бе наречена Кленовата къща за гости. И името на стаята, в която ги настаниха, бе Кленовата стая.

— Но това е бор — отбеляза Харолд, почуквайки дървесината с кокалчетата на ръката си.

— Няма значение — каза Професора. — Името Кленово се отнася не до вида на дървесината — тоест дървесина, получена от клен, — а назовава една съвсем различна същност — този град.

— Е, смятам, че има още доста да уча — каза Харолд. — Какво ще правим сега?

— Струва ми се — отвърна Професора, — че от нас се очаква да купим нещо.

— Няма проблем — каза Харолд.

— Проблем е — поясни Професора, — че трябва да се купи нещо определено, иначе се обиждат.

— Колко се обиждат? Дотолкова, че да ни убият?

Професора сви рамене.

— А защо не? Смъртта не е кой знае какво. Пък и на кого му пука какво се случва с някой чужденец.

— Добре — каза Харолд. — Хайде да отиваме и да купуваме това нещо. Имаш ли някаква представа какво може да е?

— Сменят го всяка година — отвърна Професора мрачно.

Точно в този момент на вратата се показа главата на представителя.

— Време е да се купи нещо — усмихна се той лъчезарно.

Харолд и Професора последваха и го последваха в ярко украсения супермаркет. Вождът беше облечен в пълните племенни одежди, състоящи се от вълнено сако от „Карден“, панталони, ушити при „Хомофилия“ в Холивуд, и обувки от легендарния Том Маккан. Това бяха дрехите, носени някога от бизнесмените, докато са кръстосвали из големите градове по своите мистериозни работи, когато все още е имало големи градове.

Харолд и Професора последваха мъжа вътре в супермаркета. Всички рафтове бяха празни. Отначало Харолд се изненада, докато Професора не му напомни, че участва в ритуал, тоест нещо, което не е самото нещо. Истинската стока беше отвън и там щеше да бъде направен изборът между живота и смъртта.

Пред супермаркета имаше дълги редици бараки като в ориенталски базар. Те бяха направени според древната индианска традиция от изкуствена еленова кожа, опъната върху високи железни подпори, боядисани така, че да наподобяват дърво. Пред всяка барака седеше собственикът ѝ с кръстосани крака, съпругата, синът или дъщеря му на една крачка от него, за да помогнат да бъде обслужен купувачът, тъй като според древната индианска традиция клиентът е свещен.

Стоките, които Харолд видя натрупани по масичките отпред, нямаша нищо общо с тези, които беше срещал в смесения магазин на господин Смит в Кийн Вали. Господин Смит например не зареждаше магазина си със счупени крушки, а тук имаше цяла витрина. Друго магазинче продаваше само счупени мебели, а трето — изпочупен порцелан. Нататък пък имаше магазин за парчета от картини. А в една будка се продаваше фермерска техника, безнадеждно потрошена.

Харолд осъзна, че нищо в този супермаркет не е цяло или използваемо — всичко беше това, което Професора наричаше „символично“. И все пак от него очакваха да избере нещо. Но какво?

Той сбърчи чело. Защо да не остави Професора да избира? Той беше образован човек и би трябвало да разбира от такива работи.

Погледна към Професора и забеляза изражението на лицето му. То казваше: „Ти го направи“.

Харолд познаваше това изражение. То беше изражението на роба, което говори: „Аз съм прекалено уплашен, за да избира, тъй че по-добре ти избири и за двама ни“.

Харолд се обърна рязко, посегна към една будка, взе някакъв железен лост, около метър дълъг и леко окривен.

— Колко струва? — попита той представителя на племето.

Търговецът и мъжът си казаха нещо на някакъв език, непознат за Харолд. В града се говореше на местния диалект и на общоприетите испански и английски език.

Собственикът, с лице обтегнато в гротескно изражение на готовност да го обслужи, му каза:

— Тъй като е Денят на червения етикет и тъй като лицето ти ми харесва, ще се спазарим за два долара.

Тълпата пристъпи напред, когато Харолд извади изтъркания си портфейл от задния джоб на протритите си сини джинси. Той го отвори бавно, а хората зяпнаха и се натиснаха още по-напред. Човек би си казал, че никога преди не са виждали подобно нещо — някой да купува нещо. Разбира се, беше от религиозност, това трябва да беше причината. Професора спря да диша, докато Харолд подаваше двата си долара.

— А сега — проговори представителят на племето — трябва да отговорите на въпроса.

— Добре — каза Харолд. Лицето му беше спокойно и невъзмутимо.

— Защо купихте лоста?

Харолд се усмихна. Главата и раменете му стърчаха над всички останали. Лостът в юмрука му се подаде иззад рамото му и тълпата отстъпи.

— Купих го — отговори Харолд, — за да строша един-два черепа, ако някой се опита да ми се бърка.

Настъпи тишина, докато тълпата се опитваше да асимилира думите му.

— А също така — продължи Харолд — там, откъдето идвам, имаме обичай да си избираме нещо полезно.

Минаха няколко секунди, докато осъзнаят казаното, а после една огромна въздишка се понесе из тълпата. Приличаше на гигантско „Амин“. Харолд бе произнесъл магическите думи, които го правеха, макар и временно, брат, подобно на останалите. Харолд бе казал, че идва от място, където има обичаи също като в Кленово.

Няколко часа по-късно, след като се бе сбогувал с Професора, Харолд пристигна на крайбрежната магистрала и отново тръгна на автостоп. Два дни по-късно той навлезе в щата Флорида. Мина доста бързо през Флорида, като се има предвид състоянието на пътищата. Шофьорите на камиони му спираха, тъй като беше доста едър и можеше да им помогне, ако има нещо за товарене и разтоварване по пътя, а пък нямаше вид на нехранимайко. Първото им впечатление бе, че Харолд изглежда свестен. За последен път спря камион близо до изоставената база Кейп Канаверал. Шофьорът бе натоварил железни и дървени отпадъци и се надяваше да ги продаде или замени с храна. С него измина останалата част от пътя до Маями.

Маями изглеждаше още по-зле, отколкото Харолд очакваше. Високите здания по булеварда „Флаглер“ представляваха осаждени бетонни клетки, опожарени, изтърбушени и оголени. Хората по улиците бяха потайни, мургави и облечени в парцали. Т-вирусът е бил наистина особено страшен тук. По улиците имаше трупове. Дори палмите бяха провиснали и изглеждаха уморени и готови да се предадат. Беше много потискащо да се види, че и на север бе толкова зле, колкото и на юг. Но нямаше как. Той отиваше в Есмералда, където бе Ловният свят и човек можеше да спечели пари.

Есмералда бе на неколкостотин мили навътре в Карибско море, в югоизточния край на Бахамските острови, близо до Куба и Хаити. Харолд разпита тук-там и бе изпратен при доковете Динър Ки. Той се надяваше да стигне дотам с работа, от остров на остров. Но членовете на тъмнокожия екипаж на риболовната лодка не говореха английски и само поклатиха глави, когато се опита да ги заговори на разваления си испански. След три подобни дни и спане на плажа с револвер в ръка за всеки случай той реши да похарчи част от парите, които пестеше, откак напусна Кийн Вали, и взе самолета „Летящата кола за превоз на добитък“ до Есмералда.

В самолета нямаше свободни места. От другата страна на пътеката срещу мястото, където седеше Харолд, имаше трима мъже на средна възраст, които подкачаха един от тяхната групичка, „добрия стар Ед“, за предполагаемото му намерение да се включи в Лова веднага щом пристигнат в Есмералда, намерение, което Ед отричаше. Той имаше обикновено, зачервено от вятъра селско лице и гъста металносива грива. Беше малко по-възрастен от приятелите си. Опитваше се да приема със смях остроумията им и започваше да губи настроение.

След известно време на Харолд му доскуча да ги слуша и отиде до мърлявото барче на самолета. Откак бе напуснал Кийн Вали, почти не беше харчил пари, така че сега се почерпи с една бира. Беше я преполовил, когато се появи „добрият стар Ед“, хвърли един поглед към него и се настани наблизко. Ед си поръча бира, отпи глътка, подъвка тежката си долна устна и каза на Ердман:

— Надявам се, че не вдигахме много шум.

Харолд сви рамене.

— Въобще не сте ми пречили.

— Те много обичат да ме закачат — обясни Ед, — но не го правят със злоба. Познаваме се от деца. И все още живеем на около двадесет и пет мили от мястото, където отраснахме — Кедровите бързеи, Айова. Не е малка работа, а? Шегуват се с мен, защото хобито ми са оръжията. Участвал съм в няколко състезания за бързина в Средния запад. Трябваше, разбира се, да се опитам да стрелям преди машината, не срещу истински противник. Мисля си, че само бързината не е достатъчна, ако искаш да се състезаваш в Ловния свят. Не е за мен. Аз само отивам да разгледам забележителностите.

Имаше и други хора на бара и те започнаха да се включват в разговора. Един стар човек с лице като кафява смачкана хартиена кесия им каза, че Ловният свят, в който отиват, е бледа имитация на

Лова от добрите стари времена, когато е бил законен и в Съединените щати.

— Тогава Ловният компютър беше като господ. Безпристрастен. Справедлив към всички. Правилата бяха прости, строги и ясни. Не като сега, с тия странни истории, дето ги чуваме, за карти за предателство, карти за вендета и разни други щуротии. Това е търгашество в най-лошия му вид и правителството на Есмералда го насърчава. Дори подочух, че някои от тези револверни дуели били нагласена работа.

Един друг мъж с правоъгълно, почерняло от слънцето лице, с правилни черти, скрито под бяла широкопола шапка, вдигна очи от бирата си и каза:

— Това много не го вярвам, че нагласили Лова. Много е трудно да нагласиш една битка, когато и двете страни са въоръжени.

— Хората са способни на всичко в наши дни. Между другото казвам се Ед Макгро. От Айова.

— Текс Дрейза от Уако, Мексико.

Тримата мъже си поприказваха още малко, после Харолд довърши бирата си и се върна на мястото си. Съседът му, пълен мъж със загоряло лице и шарена хавайска риза, спа през целия път от Маями. Сега той изведнъж се събуди.

— Стигнахме ли?

В този момент един старец с уморен вид, в омазан зелен гащеризон, обяви по пукащата вътрешна уредба:

— Дами и господа, ако погледнете отдясно на самолета, ще видите остров Есмералда.

През одраскания плексиглас Харолд съзря някакъв остров, тъмен на фона на лазурното огледало на морето, чиито размери нарастваха с приближаването им. Хълмовете му бяха покрити с борове и ниски дъбове, а по плажовете му, посипани с черен пясък, се разбиваха и пенеха високи вълни.

— Какво е това там? — попита той съседа си.

Пълният мъж присви очи и сви рамене.

— По дяволите, това е Хаити.

Самолетът се спусна бързо над Есмералда и започна да завива към летище Моргантаун от другата страна на острова, което гледаше към прохода Мучер.

Сигналът за коланите и цигарите светна и стюардесата обяви: „Дами и господа, след малко ще кацнем на Есмералда. Моля, загасете всички цигари. Благодаря ви. Приятно прекарване в Ловния свят.“

Летището бе приятно и добре устроено, светло и лъснато, в рязък контраст с това в Маями. Палми в бъчви, ниски тавани с флуоресцентни лампи, пастелни цветове. Стенописи по стените, напомнящи нещо карибско. Митницата и имиграционната служба бяха бързи, но прецизни. Като че ли не обръщаха много внимание на това кой влиза. Костюмът на Харолд, мръсен и с петна от пот, не заслужи дори един поглед от страна на чистичкия униформен полицаи, който му махна да мине заедно с другите пътници. И ето го просто така на Есмералда, средището на Ловния свят.

Харолд си проправи път през претъпканото летище към пиацата на такситата и автобусите отвън. Около стотина души чакаха превоз там. Харолд вдигна раницата си на рамо и се отдалечи от групата с надеждата някой да го вземе до града, но готов да стигне пеш, ако се наложи. Беше заобиколил наполовина сградата, когато ниска, бяла, отворена спортна кола спря до него.

Шофьорът каза:

— Ако отивате в Есмералда, вървите в грешна посока.

— По дяволите — изруга Харолд. — Ще ме качите ли?

Шофьорът бутна вратата да се отвори. Беше висок загорял мъж, почти толкова висок, колкото Харолд, но много по-привлекателен. Имаше класическо италианско лице: маслинен цвят на кожата, разтапящи черни очи и черна четина по брадичката. Облечен бе в кашмирено палто от камилски косъм в спортен стил и бледосин вълнен шал.

— За Лова ли дойдохте? — попита той.

— Не съм далеч от тази мисъл? — отговори Харолд.

— Позволете ми да се представя. Казвам се Майк Олбъни и съм първокласен Търсач.

— Търсач? Какво е това?

— Мислех, че всеки го знае — учуди се Олбъни. — Можем да бъдем наречени предният пост на Ловеца. Осигуряваме всичко, от

което има нужда: коли, оръжие, амуниции и най-вече информация. Организираме му Убийството или откриваме кой го преследва, когато му дойде ред да бъде Жертва.

— А какво получавате в замяна? — поинтересува се Харолд.

— Това му струва само една четвърт от аванса за Лова плюс разходите. Повярвай ми, струва си. Какво би правил иначе, ще си купи телефонен указател и карта на пътищата и ще се мъчи сам да търси? Кой ще разположи охраната му, кой ще разкрие защитата на врага му? Това е моя работа и си ме бива. Така че, ако решите да Ловувате, бих ви препоръчал услугите си. Мога да бъда нает за час, ден или за цялото времетраене на Лова.

— Благодаря, че ми разказахте — каза Харолд. — Ще гледам да не забравя.

— А може би имате желание да разгледате нашите прочути забележителности. Аз също организирам панорамни обиколки и запознаване с нощния живот.

— Имам ли вид на човек, готов за нощен клуб? — попита го Харолд.

Олбъни беше забелязал евтиния, тежък, вмирисан шевиотен костюм и груби работни ботуши на Харолд със запечена по тях червена джорджийска кал.

— Мислех, че може да си някакъв ексцентрик. Понякога те са много богати.

— Ако бях богат ексцентрик — каза Харолд, — щях да се обличам точно като тебе.

— Кой знае, може пък да забогатееш. От Ловуването се изкарват добри пари. Къде да те оставя?

— Не зная — отвърна Харолд. Мислеше да отиде направо при Нора, но сега се отказа. На лицето му бяха пораснали поне едноседмични бакенбарди, а тялото му беше почти толкова мръсно, колкото и дрехите.

— Къде да намеря евтин хотел?

— „Естрела дел Сур“, точно в центъра на града. Струва малко повече, отколкото някои от хотелите по Южния док, но тук поне няма да ти ограбят стаята. Най-малкото не докато си буден.

— Благодаря, полезно е да се знае — каза Харолд.

Пътят беше с четири ленти и пресичаше едно равно поле. Покрай него имаше магазини за сувенири и фабрики с плоски покриви. Големи табели рекламираха хотели, ресторанти, масло против слънчево изгаряне, цигари. Тук-там палмови дървета напомняха на човек, че е в Карибския басейн. Толкова много изложено на показ благоденствие Харолд бе виждал само по телевизионните програми, които показваха каква е била Америка някога, преди нещата да се обърнат и преди майката природа да е завинтила кранчето. Скоро навлязоха в самия град Есмалда. Харолд бе удивен от чистотата на улиците и липсата на просяци.

— Хората имат доста заможен вид тук — отбеляза той.

— Туристи идват през цялата година. Есмалда е много популярна сред европейците, а напоследък започнаха да идват дори азиатци. Това поддържа жизнеността на икономиката.

— Толкова много ли хора идват да Ловуват?

— О, повечето казват, че са дошли само да гледат. — Олбъни се усмихна злобничко. — Те нямат намерение да убиват никого. О, не, те само искали да посетят този странен остров, където мъжете носят оръжие, дуелират се и Ловуват. Щели да наблюдават на спокойствие зад бронираните витрини на нашите кафенета и ресторанти. Така казват. Но интересно колко много от тях в края на краищата се присъединяват към Лова. Нещо има във въздуха, предполагам. И за нас е добре — всичките тези хора, които идват тук, за да се убиват едни други. Островът щеше да обезлюдее за една година, ако редиците на Ловците не се попълваха редовно от външния свят. Раждаемостта ни не е кой знае каква. Хората не идват тук, за да създават семейства.

Олбъни спря до тротоара пред една четириетажна сграда, която бе виждала и по-добри времена. Избеляла табела на стената известяваше, че това е „Естрела дел Сур“.

— Приятно прекарване — пожела му Олбъни. — И ако решиш да Ловуваш, всеки ще ти каже къде да ме намериш. Аз съм най-добрият и вземам евтино.

Есмералда е дълъг нисък остров близо до Голямата Инагуа в югозападния край на Бахамските острови, на няколко хвърлея от Хаити. През 2021 банкрутиралото бахамско правителство продаде острова, суверенитета му и т.н. на една групировка от чуждестранни инвеститори с център Берн, Швейцария. Генерал Лазаро Руфо, чието правителство, дошло наскоро на власт чрез преврат, отчаяно се нуждаеше от твърда валута, това му се видя разумен ход. Какво значение имаше един остров, особено толкова гол, колкото Есмералда, когато имаш още 700, за които да се притесняваш? Цената беше добра, а островът нямаше никаква стойност.

Но стойността му не беше никак малка според корпорацията „Ловен свят“, международен консорциум от богати хора, предани на здравословните принципи на печалбата и бързия оборот. Убийството беше идеален продукт, по-добър дори от наркотиците, тъй като потребителите сами доставяха всичко — живота си, оръжието си и смъртта си. Убийството, извършено по един благопристоен и бизнесменски начин и само при доброволно участие, беше дори социално приемливо. И очевидно потенциалът му като спорт за тези, които са опитали всичко друго, съвсем не бе малък.

Макар че много правителства бяха изразили интерес и готовност да приемат Ловния свят на своя територия, колективният ум на корпорация „Ловен свят“ реши да го разположи в страна, която притежават. Щяха да си спестят проблемите с правителствата чрез простото средство самите те да станат правителство. А като още по-силен стимул за инвеститорите щяха да събират данъци, вместо да ги плащат.

От самото си начало проектът „Ловен свят“ бе замислен с много въображение и добре финансиран. Бедняшката малка столица на острова Моргантаун бе изцяло съборена. Очертан бе цялостен архитектурен план на един съвършено нов град, който бе изпълнен за рекордно кратък срок. Новият град Есмералда не приличаше на

обичайния зайчарник от стъкло и стомана, който светът бе възприел в резултат на дългата си битка за освобождаване от всеки намек за добър вкус. Планът за града Есмералда бе открито средновековен и в него не бе предвидено място дори за търговски център. Около половината сгради бяха изградени от светлата скала, добивана от варовиковите залежи на острова. Основните постройки на острова, като например Ловната академия и Колизея, бяха построени от вносен варовик и италиански мрамор. Още отначало Есмералда заприлича на изящен стар колониален град с нещо европейско в облика си, един ренесансов град, изникнал като привидение от ниската коралова повърхност на Есмералда.

Безметежният тропически остров с красиво изваяния си и старинен на вид град бе сам по себе си примамка за туристите дори без допълнителния стимул на узаконеното убийство. Човек можеше да дойде в Есмералда и да се наслаждава на магията на миналото, но с всичките удобства на обичащото да се забавлява настояще.

Ловният свят не само предлагаше забавления и премеждия на фона на изключително красива природа, но бе и място за научен размисъл. Музеите с асирийски и скитски антики, закупени на едро от банкрутирала Англия и докарани в Есмералда, за да придадат малко стил на операцията, бяха известни по целия свят. Добре обезпеченият със средства Океанографски институт се конкурираше с този на Монако. А тук бяха и прочутите курорти, Рокфелеровият „Хилтън“, хотелите „Холидей Форд“, „Дорада дел Сур“, „Кастило“, „Кантинфлас“, игрищата за голф и тенис, несравнимият подводен риболов, ястия от пет континента.

А ако на човек случайно не му се намираха достатъчно пари за луксозна почивка в електронната банкова сметка, Ловният свят имаше целогодишно карнавално селище на намалени цени, което се намираше на Брега на Деланси, в южния край на острова. Оттам всяка година започваше прославената Сатурналия, неповторимият есмералдски вариант на Карнавала или Марди Гра.

Последната съставка от сместа беше Ловът, тази особена институция, в която хората рискуваха живота си в противоборство с другия при минимум правила. Ловът беше вид контролирано беззаконие, пиршество на тъмните емоции. Нещата, които законно

можеше да извършиш в Ловния свят, бяха точно тези, от които светът се бе опитвал да се отърве, откак се помни. Безуспешно.

Макар че на много други места се живееше доста зле, Ловният свят я караше много добре. Отвсякъде се стичаха хора, за да наблюдават упадъка на нравите му и чудото на положителния му разплащателен баланс. Убийството винаги е било добър бизнес. Ловният свят търгуваше също и с наркотици и секс, затваряйки по този начин кръга на инвестициите си в нещата, които са мили на хората.

Останалият свят в по-голямата си част изпитваше недоверие към промяната и се дърпаше настрана от нея. Модата почти бе изчезнала. В изкуствата цареше по-скоро интерпретаторският, отколкото новаторският дух. Във външния вид и поведението на хората се проявяваха тенденции към уеднаквяване. Настъпило бе времето на конформизма. Науките бяха в упадък. Медицината се бе променила от времето на фаустовските й дни през двадесетия век. Лекарите вече не се опитваха да поддържат отделния човешки живот до безкрай. Целта сега бе да се помогне за оцеляването на колкото може по-голяма част от намаляващото, нападнато от болести население.

В теоретичната физика не бе се появявала значима космическа теория в продължение на стотици години, а в последните трийсет не бе открита нито една нова елементарна частица. Науката бе в застой поради липса на средства, а светът като цяло нямаше нищо против. Хората считаха, че е добре науката да позабави темпото си за известно време. Всички знаеха, че тя с опасно нещо. Именно науката в края на краищата бе извадила атомната бомба и всички други неприятности от кутията на Пандора на умните мозъци. Може би бе дошло време да се наложи мораториум над бляскавите идеи, време да бъдат спрени опитите да се подобрят нещата или дори да се научават нови неща. Време бе да си държат главите наведени.

Настоящият пасивен период в световните дела настъпи в резултат на ядрената война между Бразилия и ЮАР през 2019. Кой можеше да предвиди, че един спор за правата за риболов в Южния Атлантически океан ще доведе до война, в която пряко или непряко ще бъдат убити около 12 милиона души на два континента и която почти ще въвлече целия свят в самоунищожение? Сегашната ера на застой датираше от преустановяването на бойните действия между Южноамериканската федерация, ефектната, но краткотрайна рожба на

мисълта на идеолога Карлос Естебан де Сенц, и Голямата южноафриканска република на чернокожия управник Чарлз Грац.

Рибената война, както тя бе наречена, приключи на 2 юни 2021 с внезапната и засега необяснима смърт на Сенц. Смъртта на диктатора, часове след края на втората размяна на ядрени удари между двете нации, предизвика объркване в съвета, управляващ Южна Америка. Отдавна планираната експедиция по басейна на Замбези трябваше да бъде отложена в очакване появата на нов ръководител на страната. Това предостави на южноафриканците великолепни възможности.

Но се случи неочакваното. Въпреки временното излизане на противниковите сили извън строя и възможността да затвърди предимството си Чарлз Грац, ръководител на ЮАР, изуми всички. Вместо да се възползва от ситуацията, той едностранно прекрати бойните действия и се отказа от всякакви претенции към спорните права за риболов.

Цитирано бе неговото изказване: „Да се опитваме да търсим предимство в подобна ситуация би било лудост. Защо да унищожаваме света заради една паница с риба? Ако никоя от страните не е готова да отстъпи от ръба, освен ако не е безспорно победена, войната ще бъде безкрайна и вечна. От името на моите избиратели зулуси и на нашите бели, черни, цветнокожи и азиатски малцинства заявявам, че след като толкова държат на нея, ние ще оставим на южноамериканците рибата.“

Южноамериканците под ръководството на новоизбрания генерал Реторио Торес обявиха, че спорът за рибата е бил по-скоро въпрос на принципи, а не на риба, а гордостта е принцип, по-висш от самия принцип. За да не отстъпи по благоразумие на южноафриканеца, той предложи да оставят ООН да реши спора.

Кризата приключи толкова бързо и неочаквано, че светът бе изненадан в странното положение да няма друга непосредствена криза, за която да поведе война. И никоя страна не бе така бърза, че да запълни кризисната пролука, както по-късно я нарекоха. Противно на очакванията настъпи мир.

Хората се бяха уморили от продължителното напрежение да живеят на ръба на унищожението. Трудно решимите въпроси на националността, расата, религията, политиката, социалната теория и политическата власт изглеждаха маловажни пред лицето на новата всеобща повеля „Не клати лодката!“.

Озовал се, макар и случайно, в безпрецедентно от раждането на цивилизацията състояние на мир, светът като цяло реши, че моментът е подходящ да бъде оставено всичко така, както е, да се прекрати натискът по скъпите стари национални интереси и да се даде възможност на част от радиоактивните отпадъци, разположени от нетърпеливия двадесети век, да се освободят от част от изтичащия си полуживот, без да бъдат добавяни нови.

Време бе да се даде почивка на атмосферата, шанс на планетата и на хората да си поемат въздух.

Време бе да се държи здраво, много-много да не се шава, просто да си стоиш на мястото.

Оттук възникна и периодът, наричан с различни имена: Примирието на умората, Времето на големия застой и Началото на новото средновековие.

Появи се една странна статистика: по всичко изглеждаше, че мъже в най-хубавата си възраст, млади хора, които вече не падаха убити в разцвета на младостта си в една или друга безсмислена война, търсеха други начини да бъдат убити.

Като че ли част от населението изпитваше потребност да се избива периодично ако не по една причина, то по друга или пък съвсем безпричинно.

Това бе безразсъдно, но неизбежно. Иначе как да си обясним огромното благосъстояние на място като Ловния свят?

Точно когато се канеше да влезе в хотела, Харолд чу човешки крясъци и бързия плясък от стъпките на тичащ човек. Огледа се и видя един мъж, който тичаше по тротоара към него. На около половин метър след тичащия имаше друг мъж, който го преследваше. Вторият мъж държеше пистолет.

В момента, в който първият мъж профуча край Харолд, вторият стреля. Харолд, притиснат здраво към стената на хотела, чу как нещо прелетя край дясното му ухо и се удари силно в гранита. Куршумът бе минал само на сантиметър от него. Той погледна нащърбеното място на стената. Преследван и преследвач свиха тичешком в една странична уличка.

Харолд влезе в хотела и отиде на рецепцията. Управителят — тъмнокож, белокож човек, облечен в омазани бели панталони и тениска, вдигна поглед от вестника си.

— Пет долара на вечер, платени предварително — каза той. — Банята е в коридора.

— Мене едва не ме убиха — каза Харолд.

— Вниманието не е излишно по тия места — отвърна управителят. — Движението е отвратително.

— Не, куршум беше.

— А, Ловците — каза управителят и направи жест, който можеше да означава: „Момчешки им работи“. — Искате ли стая? Подпишете се тук.

Стаята беше малка, с бели пердета, сравнително чиста, с едно легло и мивка. Двойната стъклена врата на терасата гледаше към покрит с калдъръм площад със статуя по средата.

Харолд си взе раницата и отиде по коридора в банята. Той изтърка мръсотията от себе си, изкъпа се, обръсна се, след това изпра костюма си и се преоблече в джинси и синя работна риза. Върна се в стаята, намери закачалки и провеси нещата си да се сушат.

В стаята имаше телефон. Харолд извади късчето хартия с номера на Нора от протъркания си портфейл. Трябваше да се свърже първо с телефонистката на хотела, която, както му се стори, не отговори цяла вечност, но накрая разговорът му бе приет.

— Нора? Ти ли си?

— Кой се обажда?

— Познай.

— Хайде да не си играем, Франк, ти ли си?

— По дяволите, Нора, нима наистина искаш да кажеш, че не знаеш кой се обажда?

— Харолд? Наистина ли си ти? В Ловния свят ли си?

— Така ми се струва — отвърна Харолд.

— Но как така... Няма значение, можем да си поговорим за това по-късно. Ще дойдеш ли у дома на чашка?

— Иска ли питане?

— Хайде, идвай.

Тя му обясни как да стигне.

Навън по улиците тълпите бяха гъсти, а във въздуха се носеха миризмите на пържено олио с подправки, на печено месо, сладко-киселите изпарения на виното и слабият натрапчив аромат на кордит^[1]. Хората, край които минаваше, бяха невероятни. Облечени бяха във всевъзможни дрехи, сред които кожи, бански костюми, гръцки туники, римски тоги, ренесансови шапки, индиански препаски и туркменски халати. Имаше и други костюми, които Харолд не може да разпознае. Това място беше наистина странно, точно както казваха хората. Но благоденстваше и на Харолд тази гледка му бе приятна. Той никога не беше виждал толкова чисто, бляскаво място. По тротоарите бяха насадени дървета и ти ставаше приятно отново да ги гледаш. Харолд бе чувал, че на острова имало цяла гора, и му се искаше да я види.

На няколко пъти му се наложи да пита за пътя, но най-накрая стигна до малкото площадче с фонтана, което Нора му бе описала. Намери входа на сградата с характерна каменна арка. Той влезе, качи се по каменните стълби на втория етаж и позвъни на първата врата вляво.

Вратата се отвори и насреща му застана Нора.

— Хайде, влизай — каза тя.

[1] Вид бездимен барут. Б.пр. ↑

Нора си беше почти същата както преди две години, когато я видя за последен път — дребна, добре оформена, със симпатично лице и гладка руса коса, като тази на момичетата от рекламите. Апартаментът ѝ бе малък, но приятен. Тя му наля бира.

— Харолд, как се озова тук? Имаше толкова добра работа във фабриката за синтетично месо. Не ми е минавало през ум, че ще я напуснеш.

Харолд беше най-добрият обогатител, който старият Клеймор някога е имал. Тази работа трябваше да се върши на ръка, тъй като всички машини във фабриката бяха износени и се чупеха, а автоматичният обогатител поначало не работеше добре. Нямахме как да го оправят, понеже работилница имаше чак в Олбъни. Харолд прекарваше целия ден на конвейера и на ръка обработваше желатиновите блокчета с размери 15,5 на 8 на 8 см, докато те преминаваха край него на оплутите от мухите корита. Всяко блокче тежеше точно един килограм и беше розово на цвят. След като Харолд свършеше с тях, те отиваха при текстураторите.

— Ами, не аз напуснах работата — обясни Харолд. — По-скоро тя ме напусна. Както си бях най-добрият обогатител във фабриката, той, старият Клеймор, решава да престане да обогатява синтетичните си пържоли и да провери дали някой ще протестира. Обогатяването на тези желатинови месни блокчета с истинска мазнина струва пари. Макар че все пак им придава някакъв вкус. Така или иначе, оказвам се уволнен. Ти знаеш, че друга работа из Кийн Вали няма.

Нора кимна.

— Много добре даже знам. Преди да напусна, работех по 12 часа на ден като чиновничка при Саймънс в Лейк Плесид и едва свързвах двата края.

— Фред Саймънс почина — каза Харолд. — Кой знае как, паднал в една от старите кариери. Сега сестра му ръководи магазина.

— Не желая смъртта на никого — каза Нора, — но той си беше един скъперник. Харолд, как така дойде тук?

— Старейшините на града ме помолиха да дойда и да проверя как си.

— Дръж се сериозно!

— Нуждаеха се от още пари отвън — обясни Харолд. — Трябва им помощ, за да изкарат зимата. Аз предложих да дойда тук и да видя дали не мога да изкарам малко пари.

— С Лов?

— Освен ако ограбването на банки не е по-лесно.

— И през ум да не ти минава. Убийството тук може да е законно, но ограбването на банки се счита за по-тежко престъпление и от държавната измяна.

— Само се пошегувах — успокои я Харолд. — Имам предвид това за ограбването на банките. Забравих да ти кажа, че Сам Саймънс, дето едно време ходеше с момичето на Бергер, го нападна глутница диви кучета и без малко да го разкъсат.

— Винаги е приятно да чуеш клюките от дома — каза Нора. — С какво се забавлявате напоследък?

— Нощният живот е почти същият, както по твоето време. Пием кафе в ресторантчето на госпожа Симпсън. Понякога, когато съм в безразсъдно настроение, се изкачвам на стария табан, дето ни го оставиха хората от мината. Вижда ми се подходящо като за място, където да седне човек — на върха на планина от лайна, която той и съседите му са издигнали със собствените си ръце.

— Казват, че шлаката е радиоактивна.

— Дяволите го взели, че такъв е целият дяволски град. Говори се, че рано или късно ти вижда сметката, освен ако някой не го направи преди това.

— Ама с тебе е наистина много весело — каза Нора. — Именно по тази причина напуснах Кийн Вали. Няма никакви забавления, а хората си говорят само за потискащи неща.

— Нима смъртта е потискаща тема? — попита Харолд. — А аз си мислех, че Ловният свят е точно за това.

— Така е — потвърди Нора. — Но смъртта тук е вид забавление, докато у дома тя чисто и просто е бreme. Искаш ли още една бира?

— Знаеш много добре, мила госпожо.

Тя се засмя и отиде в кухнята. Харолд стана и се разходи из стаята. На една от стените имаше снимки в рамки. Снимки на родителите на Нора. Снимка на пропастта Осейбъл и друга на Лейк Плесид. Сред тях беше и снимката на някакъв човек, когото не познаваше, едър, грубоват на вид мъж на средна възраст, започнал да оплешивява, загорял, усмихващ се самоуверено към камерата.

— Кой е този? — попита, когато тя се върна.

— Това е Джонсън — отвърна му Нора.

— Ами, разбира се — каза Харолд, — Джонсън. Предполагам, че трябваше да се сетя. Нора, кой по дяволите е този Джонсън?

Нора се засмя.

— Той е човекът, с когото живееш. Срегнах Джонсън в Маями и дойдох тук с него. Това е неговият апартамент. Тоест беше.

— С какво се занимаваше?

— Беше Ловец. Доста добър Ловец. Последното му убийство беше малко смешно. Този път беше Жертва, а типът, дето беше тръгнал на Лов подир него, се оказа индиец. От Индия, не от Америка. Как ти се струва? А пък минават за суперпротивници на насилието. Дебело кафяво човече с тюрбан. Тюрбан! Представяш ли си? Джонсън каза, че ако е знаел, че оня тип смята да носи тюрбан, е щял да си спести парите за Търсач.

— Ама че чувство за хумор е имал тоя Джонсън — каза Харолд.

— Понякога беше много забавен. Трофеите му са там.

Харолд отиде до стената, която тя му посочи. На нея висяха четири гравирани бронзови плочки, монтирани върху лакиран махагон. Всяка от тях беше официално доказателство за Убийство.

— И къде е прочутият Джонсън сега? — попита Харолд.

— Бутс Хил, точно на края на града. Някакъв дребосък с очила от Портланд, щата Орегон, му видя сметката. Никой не знае какво може да му се случи, нали?

— Така е. Виж, Нора, дали нямаш нещо за ядене вкъщи? Имам пари, мога да ти платя.

— Имам по-добра идея — отвърна Нора. — Знам едно много приятно местенце, чийто управител ми е задължен.

— И как стават тия работи? — поинтересува се Харолд.

— Не задавай тъпи въпроси, голям глупчо такъв. Всеки си изкарва хляба така, както може. Храната си я бива.

Внезапно тя се спусна към него и го прегърна.
— О, Харолд, толкова е хубаво, че си тук.

Ресторантът беше в дъното на лъкатушеца павирана улица, от която се минаваше по някаква алея, а после се слизаше по три стъпала в една изба. Заведението разполагаше с трима сервитьори, облечени като тиролци с кожени панталони, и тричленен цигански оркестър. Имаше и малък кръгъл дансинг, осветен от неонові розови лампи. Атмосферата бе пропита с настроение и цигарен дим, щедро подправен с оживени разговори на пет различни езика. Управителят намигна на Нора и им даде маса близо до дансинга, а после им изпрати нещо за пиене от името на заведението.

Харолд бе така изгладнял, че не му беше до приказки, докато не омете първото блюдо — някаква маринована риба, която никак не бе лоша. При следващото блюдо — пържола от истинско месо — вече беше в състояние да намали темпото и получи информация.

— Чуй, Нора, колко плащат на тези, които се записват за Лова?

— Две хиляди долара при записването, ако отговаряш на условията. Още три хиляди, щом осъществиш Убийство. Това е за първото.

— А после?

— Сумата се увеличава с всяко Убийство!

— А ако някой ти види сметката?

— Правителството те погребва в Бутс Хил безплатно.

— Пет хиляди долара са много пари — отбеляза Харолд.

— Как да не са, а пък умреш ли веднъж, си оставаш такъв за дълго.

— И това е вярно — съгласи се Харолд. — Но човек може да си умре и без да се е записвал да убие някого, а пък никога и да не помирише пет хиляди долара.

— Не си мисли, че това е лесен начин за правене на пари — предупреди го Нора. — Тук плащат толкова много на хората за участие в Лова, защото така привличат парите на туристите и Ловният свят

забогатява. Но процентът на смъртност сред новите Ловци е доста висок. Всички предимства са на страната на редовните участници.

— И все пак... дори редовните участници е трябвало да започнат с първото си Убийство точно като мен.

— Не е лъжа — съгласи се Нора.

— Чувал съм, че тук пристигат хора от целия свят, за да убиват разни други, които даже не познават. Така ли е?

— Да, така е. Странно, нали? Четох някаква теория по този въпрос в едно списание. Отнасяше се за нещо, което наричат „синдром на Ловния свят“, каквото и да е това. Дали пък не беше „манталитет на Ловния свят“? Те твърдят, че това е генерализирано несъзнателно влечение към смъртта в резултат от популационния натиск.

— Но това е безсмислица — каза Харолд. — Мислех, че светът обезлюдява, намалява — не знам как му викат.

— Така е, само че спрямо населението отпреди сто години. Все още има твърде много хора, които се опитват да си разделят остатъците. А всяка година остава все по-малко. Всичко се руши, никой не създава нищо ново, никой няма пари, а и никой няма желание пръста си да помръдне. Освен Ловците, предполагам.

— Разбирам. Пет хиляди долара наистина са много пари. Струва ми се, че нямам нищо против да убия някого за толкова пари. Ако участва по собствена воля като мен. Няма да имам нищо против.

— Представи си, че той те убие? — попита Нора.

— Е, предполагам, че това е един от рисковете на професията.

— Как можеш да го наричаш професия?

— Защото това е професия. Убиването на хора де. За пет хиляди на изстрел. Само дето понякога ти виждат сметката. Не бих нарекъл такава сделка лоша.

Те си довършиха вечерята и Харолд изпрати Нора до дома ѝ. На вратата Нора го попита:

— Искаш ли да отседнеш тук, Харолд?

— Мислех си, че никога няма да ме попиташ.

— Не можеш да продължиш да плащаш за хотели. Имам една стаичка отзад, която можеш да заемеш. Ще ти дам ключ и ще можеш да влизаш и излизаш, когато пожелаеш.

— Ще ти бъда много благодарен — каза Харолд. — Платил съм си хотела за една вечер, така че мисля да преспя там, за да наглеждам

багажа и да се изкъпя още веднъж. Но ако може, утре ще се пренеса.

— Влез за малко. — Тя му даде ключа. — Харолд, мене често ме няма. Знаеш как е.

— Не се притеснявай за мен, Нора. Няма да те съдя, с каквото и да се занимаваш. По пътя насам застрелях едно куче, прострелях един тип в рамото, а съвсем скоро ще върша и по-лоши неща. Просто такъв е животът.

— Не бързай да се записваш в Лова — помоли го Нора. — Процентът на смъртност сред новациите Ловци наистина е много висок.

— И все пак трябва да се започне отнякъде.

— Това е истината — потвърди Нора някак сурово.

Майк Олбъни паркира откритото си бяло ламборджини, махна за поздрав на една хубава съседка с тригодишно дете в количка и се насочи към входната врата. Огледа се на двете страни от обикновена предпазливост: случвало се бе семействата на починалите Жертви да си отмъщават на Търсача, макар че подобно действие бе в разрез с гражданските и моралните закони. Като не забеляза нищо подозрително в близост, той бързо отключи вратата и се вмъкна у дома.

Тереза, съпругата му, беше в стаята във флоридски стил и гледаше телевизия. Беше пуснала „Дневникът на марсианската колония“, всекидневно предаване, което се излъчваше директно от станцията на Марс, приемаше се от релейните станции и се предаваше по кабелните телевизионни мрежи. Подробностите от всекидневието на екзотични места очароваха Тереза. Тя имаше огромен запас от търпение. Можеше да седи с часове и да гледа как растат домати в задния двор. По-голямо търпение от това едва ли има.

Как мина днес? — попита Тереза.

Олбъни се тръшна на стола си. Цялото му перчене и лустро, които демонстрираше пред света, се изпариха.

— Взех някакъв тип на летището. Може да реши да ловува и ако го направи, ще ме приеме за Търсач.

— Но това е чудесно — каза Тереза. — Ами онзи, на когото си Търсач в момента?

— Джефрис? — Той се пооживи. — Днес си почива. Твърди, че не може да ловува, когато е настинал. Но за утре съм му подготвил великолепно засада. Ще й видим сметката на Жертвата му, не се притеснявай.

— Бива ли го този Джефрис?

— Има едно успешно Убийство до този момент. Но казват, че било чиста проба късмет, улучил другия с рикошет.

Тереза въздъхна:

— Ама и ти ги избираш едни...

— Не аз избрах Джефрис. Той ме избра. Налага се да търся за всяко едно от тези момчета, докато не намеря някой, който да извърши свястно Убийство, и да получим някаква парична награда. Не се тревожи, чуваш ли?

Тереза сви рамене. Олбъни си наля чаша вино. Той бе един силно обезпокоен човек, в чийто живот нищо не вървеше така, както трябва, и всичко се рушеше.

Майк Олбъни бе тридесет и шест годишен, родом от Дорчестър, Масачузетс. Баща му Джанкарло, имигрант от Кастелмаре, Италия, беше механик в Провидънс, преди да се премести в Дорчестър. Джанкарло и Мария Олбъни имаха шест деца. Майката на Олбъни работеше в близката пералня на Непонсет авеню. Братята и сестрите му сега живееха в различни части на Съединените щати — по-точно четиримата оцелели от тях. Анжело бе убит при опит за обир на банка в Шайен, щата Уайоминг, а Тито почина при автомобилна катастрофа близо до Су Фолс.

В детските си години Майк прояви талант в организирането на дребната престъпност. Живееше си добре в южната част на Дорчестър и Бостън, докато не хванаха един от бандата му — Лонигън Бясното куче — при обир на магазина за обувки на Том Маккан в Бруклин и той не прие да стане свидетел на обвинението в замяна на гаранция за неприкосновеност пред съда. Майк научи за това по своите канали точно навреме, за да успее да се измъкне от града. В Ловния свят пристигна през 2081 година.

След поредица от случайни работи Луиджи Ванили, опитен стар Търсач от Сицилия, го взе за ученик. Когато Ванили бе застрелян при един спор със съсед по повод прасковата, която растеше в двора на съседа, но чиито клони надвисваха над имота на Ванили, Тереза наследи списъка на клиентите, бялото „Ламборджини“ и къщата. Тереза и Майк вече си бяха дали дума и скоро се ожениха.

През първата си година като Търсач Майк отбеляза бляскави успехи. Второто му Убийство бе специално записано в анализите. А после му се падна късмет да го наеме великолепият убиец Хулио Санчес от Коста Рика.

За по-малко от две години от пристигането си на Есмералда Олбъни постигна всичко, за което човек можеше да мечтае.

Ала после Санчес го убиха — това се случва и на най-добрите от тях рано или късно — и оттогава всичко тръгна надолу по наклонената плоскост. В града плъзна слух, че Олбъни си е загубил усета, фантазията и таланта, които правеха засадите му толкова интересни. Появи се предположението, че страда от Търсаческо затормозяване. Никой не иска да работи с Търсач без късмет. Нещата толкова се влошиха, че Олбъни трябваше да виси на летището и да се опитва да си изпроси работа от разни наивни младоци.

В Ловния свят спечелването и загубата на успеха стават наистина бързо. Олбъни се бореше да се върне на върха. Единственият му клиент в момента бе Джефрис, един ексцентричен англичанин, който не изглеждаше много обещаващ.

Олбъни отчаяно се нуждаеше от успех. Подобно на Ловците Търсачите получаваха заплащане за всеки Лов както от клиента, така и от държавата. Ако Ловецът му бъде убит обаче, Търсачът плащаше глоба, равна на размера на наградата му плюс 10% за съдебни разноски. Последните трима клиенти на Олбъни нямаха успех. Всеки провал донасяше на Олбъни все по-тежка глоба. Сега той се намираще на ръба на ножа. Ако Джефрис постигнеше Убийство, Олбъни щеше да продължи да отбягва злата участ поне още малко. Ако Джефрис загубеше, Олбъни отново щеше да бъде глобен, приближавайки се още по-близо до заличаването.

Да бъдеш заличен, означаваше в Ловния свят да преминеш през официалния ритуал на отнемане на правата. При приключването му той щеше да бъде обявен за роб, цялото му имущество отнето в полза на държавата и щеше да му бъде възложена някаква избрана от държавата работа, вероятно нещо от рода на изриване на тор в свинеферма.

Тереза изведнъж каза:

— Майкъланджело, хайде да се върнем в Дорчестър.

Олбъни поклати отрицателно глава.

— Все още ме издирват.

— Добре, а какво ще кажеш да отидем някъде другаде в Америка?

— Гладуване на изплащане? Забрави го. Просто ми трябва още една добра възможност. Само да можах да намеря някой нов Санчес.

— Санчес беше много добър — потвърди Тереза. — Прав си, Санчес си го биваше, а и тебе си те биваше, докато беше с него. Но го убиха. А след него дойде Антонели.

— Не ми напомняй.

— Майк, какво ще правим?

— Джефрис ще извърши Убийство и аз отново ще тръгна нагоре. Или пък тоя новият, Харолд, ще ме наеме и ние ще се понесем към успеха на гърба на неговите способности на убиец.

— А ако не стане?

— Ако нищо друго не ми остане, ще си взема Улеснението за Самоубийство и ще ти оставя всички материални облаги.

— Само така си приказваш — каза Тереза. — Винаги заплашваш със самоубийство, когато се чувстваш потиснат.

— Този път ще го направя — каза Олбъни и се изправи. — Ще го направя още сега. И тогава на кого ще се оплакваш?

Тереза знаеше, че това вероятно е само блъф, и все пак се плашеше.

— Не, Олбъни — възпря го тя с треперещ глас. — Не се възползвай от правото за самоубийство.

— Добре — съгласи се Олбъни и отново седна. — Просто исках да знаеш, че мисля за теб.

Скъпи Алън,

Ето ме и мен в Ловния свят, където без малко не ме убиха първия ден. Като се изключи това, почти нищо не съм видял от Ловуването, с което това място се слави. Май съм си представял, че хората тичат из улиците като в оня стар филм, отпреди Ловът да бъде узаконен — „Десетата Жертва“, точно той беше. Наистина от време на време чувам нещо, което, струва ми се, е стрелба, но не мога да твърдя със сигурност. Може би просто не съм бил там, където трябва и когато трябва.

Днес следобед срещнах един от онези, с които пристигнахме заедно със самолета от Маями — тип на име Текс Дрейза. Ти, предполагам, би го нарекъл каубой, само дето почти не са останали крави даже и в Тексас, откъдето е той. Отбихме се да пийнем заедно в една кръчма — „Немарливият Джо“. Хората там претендират, че това е истинският „Немарлив Джо“, макар че нямам представа какво имат предвид. Това е едно приятно, приветливо заведение почти в дъното на главната улица, а стените му са изпъстрени със снимки на известни хора, които са минали тук. Дрейза и аз пихме „зомбита“, някакво много старинно питие, датиращо от двадесети век. Представлява смесица от всякакви видове ром и няколко химикала и си е направо силно.

Чудех се какви са тия нови строежи в града, знамена, флагове и разни други, дето ги окачват. Изглежда, съм пристигнал в Есмералда почти в навечерието на най-големия им празник. Наричат го Сатурналия. По всичко изглежда, че на този ден всеки се облича в сложни, изпипани костюми и си позволяват доста сексуални

невъздържаности, макар че Дрейза само намекна за това. Искам да видя.

По време на Сатурналията, ми каза Дрейза, се провеждат увеселения, паради, шествия, спортни състезания, състезания по танци и всякакви такива, а също имало и някакъв обичай, наречен Прехвърляне на точката.

Точката е малък цилиндър от месинг с червена топка отстрани. Вътре в него има малка, но мощна бомбичка, достатъчно мощна, та да убие всеки в радиус от трийсетина сантиметра. Тази бомба е заредена и подготвена да бъде взривена от вътрешен часовников механизъм. Но никой не знае кога точно ще избухне. В някой момент по време на Сатурналията — това е всичко, което се знае.

Но какво мислиш правят, Алън, стига да можеш да го повярваш — те си предават тази Точка от ръка на ръка подобно на руска рулетка, само че с бомба, а не с револвер. Човек показва какъв смелчага е, като задържи Точката за малко, преди да я предаде на някой друг. Туристите не са длъжни да поемат Точката, но много от тях въпреки това го правят. Предполагам, че приличат на онези чужденци, които по едно време тичали с биковете по улиците на Памплона, описани от Хемингуей.

Вчера се видях с Нора. Изглежда чудесно. Живее в живописно кварталче до центъра на града. Ще отседна при нея за известно време, докато си наема нещо самостоятелно. Улиците в нейния квартал са тесни и криви и движението на превозни средства е забранено. Това място изглежда толкова старо с тия каменни сгради, разположени под странни ъгли една спрямо друга, че съвсем забравяш, че те въобще не са стари. По-голямата част от града е била построена през последните седемдесет години.

Тук ми харесва. Харесва ми как това градче се вие, лъкатуши и простира. Винаги има нещо интересно, което да се види. Това е едно щастливо място и подобни думи

звучат странно по отношение на град, обречен на смъртта, но е така.

Проверявам тая работа с Лова и ми се вижда доста добра. Скоро ще се включа в него, само да го проуча още малко. Кажи на Кейлъб и останалите, че ще им изпратя пари веднага, щом припечеля нещо.

Пиша ти това писмо в един бар в центъра на града. Странно, но току-що видях един човек, когото познавам. Онзи, дето ме докара от летището завчера. Търсач. Майк Олбъни. Ще продължа по-късно.

Олбъни седеше на червено плюшено столче пред бара и пиеше бяло вино. Облечен бе в добре скроен блейзър, сиви панталони от каша и лъснати черни мокасини. На врата си имаше синьо копринено шалче, краищата на което бяха пъхнати в чиста бяла риза. Красивото му мургаво лице разцъфтя в ослепителна усмивка, когато Харолд дойде при него.

— Харолд! Радвам се да те видя?! Надявам се, че добре се забавляваш на нашето малко островче.

— Много красиво местенце — каза Харолд. — Прекарвам чудесно тук.

— Какво мислиш за нашия Лов?

— Вижда ми се интересна възможност, стига само да се опазиш да не те убият.

— Добрият Търсач ти помага да оцелееш. Мога ли да ти предложа нещо за пиене?

— Благодаря. Същото като за тебе.

— Още едно бяло вино, Чарли — обърна се Олбъни към бармана в бялата жилетка.

Харолд седна на столчето до Олбъни.

— Днес май не посрещаш самолетите.

— Не. Там е настъпила празничната суматоха около Сатурналия. Повечето от тези хора не се интересуват от това изтънчено изкуство — Лова. Те просто искат да се напият, да си намерят маце, да пошумят, та после да могат да разказват на другите как са вилнели из Ловния свят. В това, разбира се, няма нищо лошо и аз не ги подценявам. Но все пак малко ми липсват старите дни.

— Как я караете в старите дни? — попита Харолд.

Олбъни се усмихна тъжно. Извади цигара с позлатено крайче от сребърна табакера, запали я, издуха облаче дим, а после предложи табакерата на Харолд.

— Хайде, опитай една. В основата си това е смес от тютюни „Вирджиния“ и „Йенидже“, третиран с слаб стимулатор на настроението, наречен „Повишаване 32“. Не е халюциногенен, само повдига тонуса.

Харолд прие цигарата, запали я, пое малко дим и го изкашля, пое още малко дим и откри, че това количество му понася. Димът имаше странен сладниково-лют вкус, който отначало му се стори неприятен, но с който бързо свикна.

— Няма нужда да задържаш дима — обясни Олбъни. — Не си давай труд даже да вдишваш. Активните съставки навлизат в кръвния поток през лигавицата на устата. Почти безвредно е, не създава зависимост и е съвсем законно, разбира се. Но ти ме питаше за добрите стари времена. Само преди двадесет години Ловът беше почти религиозен ритуал. Всеки, който е глава на семейство, попадеше поне в един Лов годишно. Хората наемаха цели семейства Търсачи в онези дни, когато парите се печелеха много по-лесно. Търсачите бяха екипът на Ловеца, нещо много повече от обикновени наемни работници. Нещо като семейство, макар че все пак им плащат. Клиентелата приличаше донякъде на благородническите фамилии от времето на Ренесанса, когато всеки богат човек е имал своето стадо от хора, които са му носели пари.

— Не звучи лошо — обади се Харолд.

Олбъни кимна с тъжно-замислен поглед в блестящите си кафяви очи.

— По това време добре обученият Търсач имаше повече работа, отколкото можеше да поеме. Понякога Търсачът спечелваше от клиентите си достатъчно, за да може да си позволи сам да започне да Ловува.

— Толкова ли е скъпо? — попита Харолд. — Мислех, че ти трябва само оръжие.

— Ловът сам по себе си не е скъп. Просто, ако се отнасяш сериозно към него, постепенно преставаш да се интересуваш от каквото и да било друго. За повечето Ловци работата на пълен работен ден се превръща в неудобство. Работата отнема от времето ти за Убийство, обвързва те с някакъв ред, който те прави уязвим спрямо внезапната атака и засадата. Тая с работата хич не я бива. Ние в Ловния свят много-много не се занимаваме с нея.

— А тогава от какво живеете?

— Правителството плаща годишна издръжка на всеки регистриран Ловец, която се основава на оценката на данъчното бюро колко би изкарвал, ако не прекарваше цялото си време в Лов. Отрицателен данък общ доход, така се нарича. Изключително популярен номер. А за всяко регистрирано Убийство се полага и парична награда.

— Но нима правителството може да си го позволи? Та то трябва да издържа половината население?

— О, всичко е много внимателно изчислено. Ловът е най-голямата примамка за туристите и основният ни източник на външни средства. Ловът осигурява притока на пари и правителството прави всичко възможно да поддържа Ловците и техните Търсачи в добро парично състояние. За съжаление, както добре ми е известно, това не е достатъчно.

— На теб ли? — учуди се Харолд. — Че ти имаш доста преуспяващ вид.

— Човек не трябва да се отпуска. Всъщност едва я карам. Повечето от парите си загубих покрай един друг обичай в Ловния свят, който пристрастява много повече от убийството. Имам предвид краля на пороците — хазарта.

— Не можеш ли да стоиш настрана от него? — попита Харолд.

— Едва ли. Нашите закони за хазарта са единствени по рода си в света. Тук хазартът не само е законен, в определени моменти той е задължителен.

— Правителството ви кара да играете хазарт?

— Повечето от нас не се нуждаят от насърчения. Това е част от нагласата за поемане на риск, която е в основата на есмералдския характер.

— А какво става с тези, които загубят?

— Ако загубят достатъчно — отвърна Олбъни, — банкрутират.

— А след това?

— Тези, които стигнат до абсолютен банкрут — до последното стъпало, напълно изцедени, без никакви пари и никаква възможност да ги заемат отнякъде, — се отказват от останалото си имущество и стават роби на правителството.

— Роби! — възкликна Харолд. — Ти се шегуваш. В съвременния свят няма робство.

— Няма ли? — попита Олбъни. Той се обърна към бармана: — Чарлз, разкажи на господин Ердман за робството.

— Разбира се — съгласи се барманът жизнерадостно. Той беше едър, кръглолик човек, шкембест и леко плешив и като изтри зачервените си ръце върху изцапаната си престилка на бели и сини карета, каза: — Мога да ви разкажа като вътрешен човек. — Той протегна едната си ръка. — Виждате ли този пръстен? Това е пръстенът на правителствения роб.

На малкия пръст на ръката му имаше обикновен черен пръстен, направен от някакъв лъскав материал — абанос навярно, инкрустиран с един-единствен искрящ камък.

— Тая пролет ще се навършат три години, откак станах правителствен роб — поясни Чарлз. — Картите, ето какво ме погуби. Дадох ме под наем на тукашния хотел, да помагам, докато трае туристическият сезон. През останалото време от годината съм товарен инспектор в правителствената митница.

Харолд не знаеше какво да каже. Не му се виждаше много учтиво да пита един роб за отношението му към робството. Но само ако се приеме, че в робството има нещо унизително. Чарлз като че ли нямаше подобно усещане. Нито пък Майк Олбъни.

— Робството е необходимост на остров като този — обясни Олбъни. — Нашите жители прекарват цялото си време в забавления и търсене на вълнуващи преживявания. Тези, които вършат сериозната работа да се грижат нещата да вървят, просто не достигат. Трудно се намират кандидати даже за служба в местните органи на управление. По-голямата част от държавната работа се върши от роби. Робството е единственият начин да бъдат накарани хората да се погрижат за разни неща от практическо естество като например обществената чистота и поддръжката на сградите.

— Страхотна работа — каза Харолд.

— Всъщност системата на робството никак не е лоша — продължи Чарлз. — Можеш да поемаш всякакви рискове и да водиш пълен с емоции живот, без да те е страх, че ще ти се случи нещо ужасно лошо, освен да те убият. Най-лошото, което би могло да ти се случи, е да ти свършат парите и да трябва да се трудиш за хляба си.

— И дори това — намеси се Олбъни — не е завинаги. Започваш, разбира се, от най-ниското стъпало — чистене в свинефермите или работа в солните мини. Но с малко късмет можеш да се издигнеш до администрацията. Правителствените роби в администрацията са добре платени, както можеш да си представиш, тъй като те са правителството и сами си гласуват заплатите. На един правителствен роб не му трябва много време, за да се откупи.

— Всичко това ми се вижда много странно — каза Харолд. — Някои неща не са лишени от смисъл. Но ми е трудно да разбера защо хора, които нямат нужда от пари, рискуват живота си в Лова.

— Човек трябва да има определена нагласа — съгласи се Олбъни. — Може би трябва да поживееш тук, за да усетиш привлекателността му. Много хора имат усещането, че да бъдеш добър Ловец е по-важно, отколкото да бъдеш добър в каквато и да било друга област.

— Какво е необходимо, за да бъдеш добър Ловец?

— Хладнокръвие и късмет. Това няма почти нищо общо с познаването на оръжията, бързата стрелба или умението да се промъкваш незабелязано или разни други псевдвоенни работи. Същината на Лова е в това да водиш нормален живот, макар че си заобиколен от опасности.

— Май имате доста агресивни типове тук наоколо?

Олбъни придоби засегнат вид.

— Ловът по-скоро покровителства изтънчената интровертност.

— Не знам дали ме убедихте — каза Харолд. — Но определено ми дадохте доста материал за размишления.

Телефонът в края на бар-плота иззвъня. Барманът отиде и вдигна слушалката. Той каза няколко думи, а после извика Олбъни на телефона. Олбъни отиде, поговори съвсем кратко и се върна.

— Щеше да ми бъде много приятно да продължим разговора си извини се той, — но, уви, дългът ме зове. — Той погледна часовника си. — Трябва да присъствам на една засада точно след двадесет минути. Но мога да те откарам, ако си в същата посока.

— Къде е засадата? — поинтересува се Харолд. Беше запалил още една от цигарите на Олбъни и се чувстваше лекомислен и безразсъден.

— Аа, от другата страна на града, по посока на Двореца на лалетата, на височините Куотрананго, близо до зоологическата градина. Много красива част, ако все още не си я разгледал.

— Да тръгваме — каза Харолд.

Слънцето се бе придвижило ниско на запад, обвито в пурпурни вечерни облаци. Розови отблясъци докосваха белосаните сгради на Есмералда. Клоните на палмите на Булеварда на океана леко пращяха под напора на надигания се вечерен бриз, докато Харолд се качваше в бялата открита кола на Олбъни.

Когато караш по засадения с палми булевард в един съвършен златист следобед, едва ли можеш да се притесняваш какво ще правиш, щом стигнеш целта си. Важно е пътуването, независимо дали отиваш на сватба или на погребение.

Силният бриз, който духаше откъм морето, носеше мириса на сол и йод и едва доловимия развален дъх на купчинките водорасли по плажовете. Олбъни караше уверено и умело, но без да бърза излишно, на запад през измазаните в бяло и розово предградия Малдорадо и Инчбург. Свиха по един второстепенен път в покрайнините на града и започнаха да се изкачват по височините на Лансър. Минаха край пътните знаци на зоологическата градина и една миниатюрна тропическа горичка. Докато се изкачваха, въздухът стана по-хладен и под тях внезапно се откри непрекъснатата равнина на Есмералда, осяяна с фермички и пасища, които се спускат към огледалното море.

Олбъни спря пред входа на зоологическата градина.

— Мога да те оставя тук — предложи му той. — Зоологическата градина е доста добра, струва ми се. Единственото гну в целия Карибски басейн е тук. Има автобус, който се движи до града.

Харолд му каза:

— Наистина искам да разгледам зоологическата градина, но мога да го направя и друг път. Имаш ли нещо против да дойда с теб? Никога не съм присъствал на засада.

— Не, разбира се, с удоволствие ще те взема — отговори Олбъни.

Той премести колата, а после зави по някакъв черен път. Ниско окачената кола се удряше силно по неравния път. Олбъни стигна до

една отбивка, паркира, изключи двигателя и дръпна ръчната спирачка.

— Нататък трябва да вървим пеша — каза той на Харолд.

Олбъни го поведе по една тясна пътечка към гората. Проправиха си път през гъстите храсталаци до някакъв заслон от борове и се озоваха на хребета, от който на около 30 метра под тях се виждаше главният път. На ръба на хребета, точно пред тях, имаше дървена конструкция във формата на V, пълна с камъни. Горната ѝ част бе опряна на платформа, под която се виждаше някакъв механизъм със зъбчати колела.

— Само да завъртя ръчката — обади се Олбъни, — и на пътя ще се изсипе цяла купчина камъни. Чиста работа, а? Накарах помощниците си да я поставят преди месеци. Другите хора преследват жертвата по предсказуеми маршрути. Добрият търсач предугажда.

— Какво трябва да стане? — попита Харолд.

— Скоро по този път ще мине една кола — обясни Олбъни. — Жертвата ще бъде вътре в нея — някой си господин Годшафт от Мюнхен. Човек с железни навици. Аз изсипвам тези камъни на пътя пред него и му задръствам прохода. Годшафт ще излезе. Докато се опитва да разбере къде сме, Ловецът му — някой си Скот Джефрис, моят работодател — ще го надупчи от наблюдателния си пост край пътя.

— Вижда ми се малко сложно — усъмни се Харолд. — Няма ли по-лесен начин да го спипате?

Олбъни го погледна презрително.

— Има много други начини без съмнение. Но подобни засади се правят по традиция. Имат и това предимство, че осигуряват работа на Търсачите. А сега искам да се уверя, че всичко е наред.

Олбъни извади малък радиопредавател от джоба си и издърпа дългата тънка антена.

— Господин Джефрис, заехте ли позиция?

Радиопредавателят изпраща. Висок писклив мъжки глас каза:

— Да, заел съм я и съм готов. Идва ли?

Олбъни огледа пътя.

— Да, точно навреме.

От тази височина приближаващата се сребриста кола изглеждаше наистина малка. Олбъни се наклони напред с ръка на спусъка на механизма за изсипване на камъните. Харолд бе застанал няколко

крачки зад него и преценяваше ситуацията. Той улови някакво проблясване на светлина с ъгълчето на очите си. Идваше от зашумения склон зад и леко вдясно от него. Харолд се обърна. Нещо отново проблесна. А после съзря и някакъв силует, някаква фигура да се движи сред дърветата.

Харолд не знаеше кой е този човек и какви са намеренията му, но внезапно застана нащрек, а пулсът му се ускори. Той извика: „Залегни!“ — и повали Олбъни. Миг по-късно се чу резкият равен пукот на далекобойна пушка. Куршумът се сплеска в скалата, до която преди това стоеше Олбъни.

Харолд започна да се изправя. Олбъни го придърпа обратно. Прозвучаха още четири изстрела на равни интервали от време. Някъде отдалече Харолд дочу шума на кола, високо тънко жужене, което се засили, а после отслабна, докато колата минаваше край повалената засада и се отдалечаваше.

— Какво ще правим сега? — попита Харолд, легнал по корем на земята.

— Ще чакаме. Очевидно някъде в гората има Търсач. Не би следвало да стреля по нас така. Не съответства на обичайния тон и определено показва липса на професионална вежливост спрямо мен.

— Не можеш ли и ти да стреляш?

— Нямам оръжие. От Търсачите не се иска да бъдат въоръжени. Но дори и да имах, нямаше да наруша правилата само защото някой недобре обучен келеш го прави. Просто не се надигай. Джефрис скоро ще се качи тук и Търсачът ще се оттегли.

— Няма ли да се опита да убие Джефрис?

— В никакъв случай. На Търсачите не им е позволено да убиват Ловци.

След няколко минути Джефрис се покатери на хълма с насочено напред оръжие. Беше дребен човек, с лице с цвят на слонова кост и сплъстена черна коса, неголеми мустаци и кафява бенка над дългата си горна устна.

— Добре ли си, Олбъни? — попита той.

— Нищо ми няма — обади се Олбъни. — Но очевидно съм бил открит. Или пък още по-зле, изпреварен. Аз, Олбъни! Честно казано, това ме убива.

— Не го приемай толкова навътре, старче — успокой го Джефрис. — Случва се понякога.

— Но аз ви съсипах Убийството — каза Олбъни, кършейки ръце.

— Голяма работа. Всъщност днес и не бях в подходящо настроение. Пък съм и нещо гладен. Докторът казва, че съм дишал прекалено много кордит. Няма значение. Кой е този?

— Един приятел, господин Харолд Ердман от Америка. Той ми спаси живота.

— Добре свършена работа — каза Джефрис. — Не бих искал да те загубя, Олбъни. Не останаха много от нас, ветераните. А сега трябва да се връщам. Ще му видим сметката следващия път, нали, Олбъни?

— Можеш да разчиташ на това.

— Обади ми се, когато отново уредиш нещо. В града, ако може. Не си падам особено по катеренето нагоре-надолу по тези хълмове. Радвам се, че се запознахме, Ердман.

Джефрис се обърна и се спусна по хълма. Олбъни мълча по целия път до града. Когато спря пред „Естрела“, каза:

— Харолд, ти ми направи голяма услуга. Как разбра, че оня е там?

— Мисля, че улових отблясъка от оптичния му мерник — отвърна Харолд.

— Но как при такова разстояние разбра, че това е оптичен мерник? Няма значение. Ти си бърз. Ще се справяш добре в нашата игра. Виж, искаш ли да дойдеш на едно празненство довечера?

— Празненство? — попита Харолд. — Какво?

— Празничният Бал на Ловците — поясни Олбъни. — Организират го веднъж годишно, точно преди Сатурналията, и списъкът на гостите е строго ограничен и избирателен. Присъстват най-добрите Ловци, разбира се, както и обичайният набор от филмови знаменитости, рокзвезди, сенатори и разни подобни. Ще има какво да разказваш на приятелите си.

Харолд каза:

— Нямам никакви планове за тази вечер. Мога ли обаче да доведа една приятелка?

— Без проблем.

Олбъни извади портфейла си и даде на Харолд гравирана покана за двама.

— Ще се състои в Ловната академия. Ела около десет часа. По това време започва да става весело.

Полет 461 от Атланта закъсня почти с час при пристигането си в Есмералда и Лувейн беше бесен. Един Лов, който се оказа доста изтощителен, беше точно по средата си, а братовчедка му Джасинт, студентка последна година в Бенингтън, в последния момент бе решила да прекара ваканцията си при него.

Джасинт винаги избираше неудобно време да му дойде на гости. И миналата година се беше накарала в последния момент и Лувейн беше сигурен, че именно допълнителните грижи по приготвянето на втората спалня за нея са нарушили темпото му и са станали причина да извърши такова нескопосано Убийство, че го разкритикуваха не само във вестниците, а дори и съчувствено настроеното „Ловно шоу“, където самият церемониал-майстор Гордън Филакис нарече Убийството неволна вивисекция и добави, че Лувейн е демонстрирал грациозността на кон, препънал се в къртица.

И наистина Жертвата му миналата година носеше очила с дебели стъкла и опитът на Лувейн да го съсече със сабя от гърба на кон успя само защото конят се подплаши и се строполи върху човечеца. Лувейн много не обичаше да си спомня за това. Така бе поставено началото на поредица от случаи на лош късмет.

Запитал се бе дали да не изпрати Сузър, Търсача си, да я посрещне, но знаеше, че Джасинт ще се обиди и вероятно ще го спомене на майка му. Майката на Лувейн живееше сама в Шарън, щата Кънектикът, след смъртта на съпруга си и контролираше оставеното под опеката ѝ семейно имущество, откъдето и Лувейн черпеше средства.

Сара Доубри изцяло не приемаше философията на Ловния свят. Казвала бе по различни поводи, че само бедните трябва да се избиват, тъй като богатите са прекалено ценни, за да бъдат жертвани. Лувейн обаче беше либерал — той смяташе, че всеки има правото да убива другите, независимо дали са богати или бедни.

Най-добрата приятелка на Сара Доубри бе Елън Джоунс, майката на Джаки. Ако Джасинт докладваше вкъщи, че заради опитите си да убие някого Лувейн е бил толкова зает, че не я е посрещнал на летището... Е може и да не променеше положението, но все пак защо да рискува толкова важно нещо като парите?

И ето го, седи в наблюдателната кула на летището, пуши цигара след цигара, докато най-последният самолетът не се спусна от ясното синьо карибско небе, оставяйки след себе си тъмен облак от изгорели газове.

Джасинт се появи на изхода. Беше двадесетгодишна, слаба, средна на ръст, с модерно подстригана къса, лъскава черна коса, хубави черти и тънки карминеночервени устни.

— Лувейн, скъпи, колко се радвам! С такова нетърпение очаквах отново да те видя!

Джасинт не харесваше Лувейн кой знае колко, но с удоволствие идваше в Ловния свят, а Лувейн имаше страхотен апартамент в непосредствена близост до централния площад.

— Джасинт, толкова ми е приятно! — Той винаги я наричаше с цялото ѝ име. — Ако не възразяваш, съкровище, веднага отиваме в апартамента. По средата на един Лов съм, знаеш как е. Ще пратя някой за багажа ти.

Лувейн беше тридесет и четири годишен, среден на ръст, с рядка сламеноруса коса и толкова светли вежди, че почти не се забелязваха. Баща му беше преуспял борсов агент в Нюхейвън, Кънектикът, а след пенсионирането си — прочут Ловец, който имаше заслугата за 12 Убийства, преди някакъв Ловец турчин да го размаже с автоматичната си пушка марка „Стен“ върху една количка с ордьоври.

Майката на Лувейн, Сара, светска дама, която се гордееше с осминката си ирокезка кръв, остана в Шарън, за да управлява семейното наследство и да купува и продава антики — хоби, с което винаги бе искала да се занимава. Лувейн притежаваше просторен, красив апартамент в центъра на Есмалда и малка вила на острова. Имаше всичко, което човек може да пожелае, освен удовлетворението, което доставя добре свършената работа.

Той показа на Джасинт стаята ѝ и седна пред работната си маса. Обичаше да си играе с оръжията си. Особено бе привързан към три от тях: тридесет и три калибровия „Уебли-Мартин“, малката „Берета“ с две цеви, която стреляше с куршуми 44-и калибър, и пистолета за

стрелба по мишена с дългата цев. На масата му лежах още няколко разглобени пистолета, а на стената върху лавицата от абанос бяха подредени други. Във въздуха се носеше миризмата на машинно масло.

Джасинт Джоунс се върна във всекидневната. Тя се опъна на един диван с крака във въздуха и пепелник на масичката до нея, в който димеше цигарата ѝ. От мястото си Лувейн виждаше само върха на гладката ѝ черна коса и обутите ѝ в чорапи крака, които се мяткаха безцелно, докато тя четеше някакво модно списание, донесено от самолета.

Телефонът иззвъня. Лувейн посегна към него, но Джасинт вдигна слушалката на телефона, поставен на малката масичка до главата ѝ.

— Сали? Ти ли си, скъпа? Да, току-що пристигнах, не е ли вълнуващо? Разбира се, че ще отида на Ловния бал. Какво ще си облечеш?

Лувейн ѝ правеше зверски гримаси и жестикулираше към телефона.

— По-добре да ти се обадя по-късно — каза Джасинт. — На Лувейн му трябва телефонът. Доскоро.

Тя затвори и се обърна към Лувейн:

— Така добре ли е?

— Извинявай — каза Лувейн. — Но чакам да ми се обади моят Търсач.

— Не се тревожи, той ще те търси, докато не те намери.

— Нищо не разбираш — отвърна Лувейн. — Всичко е въпрос на уцелване на момента.

— Кого преследваш в момента?

— Някакъв човек на име Елдридж Тачър.

— Не съм чувала за него.

— Не е местен. От Лос Анжелос е. Това му е третият Лов.

— Жертва ли е или Ловец?

— Той е Жертвата. Много пъргаво дребно човече с бяла коса. Занимава се с филми, струва ми се. Според това, което успях да науча, някои от ходовете му били особено хитри.

— Още ли използваш Ото Спанглер за Търсач?

Лувейн поклати глава.

— Той загина при автомобилна катастрофа миналия месец, докато изпълняваше Задължението си за Безразсъдно шофиране.

— Никога не съм можела да разбера този обичай.

— Не всички обичаи имат някакво основание.

— Кого използваш сега?

— Ед Сузър. Срещала ли си го някога? Пълен мъж с глава като пъпеш, родом от Кий Уест.

Джасинт поклати глава.

— Не ми звучи нито познато, нито интересно. Защо не използваш Том Дреймор? Винаги си говорил с голямо уважение за него.

— Той е зает тази седмица.

— Прекалено зает за тебе? Трудно ми е да го повярвам, като имам предвид колко плащаш.

— Том няма нужда от работа. Напоследък имаше много успехи. Опитах се да го наема, но той все не си беше вкъщи и не ми се обади. Мисля, че ме избягва.

— Защо би го направил?

— Ти не беше тук, Джасинт. По време на последния ми Лов отсъстваше.

— Ти точно го организираще, когато се върнах в Бенингтън. Какво стана? Нали спипа оня тип?

— Разбира се. Иначе нямаше да седя тук, нали?

— Тогава какъв е проблемът?

— Ловните рефери се произнесоха, че Убийството било неелегантно. Само защото трябваше да довърша онзи с ловджийска пушка.

— Но правилата не го забраняват, нали?

— Разбира се, че не. Съвсем законно е. Но те се ядосаха, защото го направих на пихтия пред Сградата на гостоприемството точно когато минаваше група туристи. Няколко групи отказаха резервациите си. Но защо аз да съм виновен? Всъщност какво друго очакват? Като са толкова гнусливи, да не идват тук. Господ ми е свидетел, че това, което правим в Ловния свят, за никого не е тайна.

— Нали няма наказание за неелегантно Убийство?

— Не. В Ловния кодекс изрично е упоменато, че можеш да премахнеш човека си по какъвто искаш начин. Но за стил се дават

точки, не забравяй и Наградата за най-добър боец на годината, която се дава за най-доброто Убийство, а също и Голямото заплащане. Никога няма да ги получа.

— Горкичкият Лувейн — посъчувства му Джасинт.

— Виж сега, това не е шега работа. Ти не беше тук по време на първото ми Убийство. Всички казаха, че не са виждали нищо подобно досега. Използвах само един пистолет за стрелба по мишени, калибър 22, и можех да стрелям с която ръка си поискам. Едно време премахвах тези типове, преди да разберат откъде идва ударът. Хората предсказваха, че ще спечеля най-високите отличия. Непрекъснато пишех за мен в списанията и ми вземаха интервюта от телевизията. Но после нещо се обърка. Бях все така добър на стрелбището. Но в истинската битка се стягах, пропусках изстрела в главата, пропусках изстрела в сърцето, като едва не се оставях да ме убият. Джасинт, това наистина ме притеснява. Не става въпрос само за мене. А и за честта на семейството.

— Може би този път ще се получи добре — предположи Джасинт.

— Ужасно се нуждая от това. Чудех се дали да не отида на психиатър по този проблем. Не съм го казвал на никого освен на тебе. Понякога си мисля, че просто остарявам.

— Да остаряваш? На тридесет и четири? Не ставай глупав! — Според нея Лувейн наистина започваше да поостарява, но тя запази мнението си за себе си.

— Не се чувствам стар — продължи Лувейн. — И все пак...

Точно в този момент извън телефонът. Лувейн сграбчи слушалката, изслуша другия, каза: „Добре, Сузър“, и затвори. Намъкна си специалното яке с допълнителните джобове за оръжие.

— Трябва да тръгвам.

— Може ли да дойда с теб?

— Не, ще се видим по-късно.

— О, стига, Лувейн. Толкова дълго ме нямаше, че ще се почувствам наистина у дома, ако гледам как извършваш Убийството си. Може да ти донеса късмет.

— В никакъв случай — възпротиви се Лувейн. — Присъствието на жени по време на Лова е лош знак. Ще ти разкажа всичко, като се върна.

Той я отпрати набързо. Джасинт никога не го бе виждала толкова нервен. Надяваше се, че този път всичко ще мине добре. Той изпадаше в ужасно настроение, когато Убийството излезеше нескоропосано. Повечето мъже са такива.

Лувейн се срещна със Сузър в кафенето на Блейк близо до Аквариума в центъра. Сузър се извини за забавянето, като обясни, че Жертвата, господин Фред К. Харис от Съмит, Ню Джърси, се бил туткал с обяда си по-дълго от предвиденото, а след това объркал плановите на Сузър, връщайки се в хотела си да подремне. Той току-що се бе появил отново — отпочинал, свежо избръснат, приятен дребен мъж с добре подстригани прошарени мустаци.

— Къде е той сега? — попита Лувейн.

— Отсреща, в книжарницата. Отбива се там всеки ден. Макар че само веднъж си купи книга.

— Каква книга?

Сузър извади един бележник от страничния си джоб и провери.

— Изданието на „Библията на стрелеца“ от 2991.

— Би могло да се очаква. С какво е въоръжен?

Сузър прелисти бележника си:

— Под мишницата си носи „Ръджер Редхок ДА“, калибър 44, „Магнум“ в мексикански кожен кобур, а на бедрото си има кобур с „Торъс“, модел 85/38. На левия му крак с каишка е закрепена дълга кама.

— Не може да ти се отрече, че си акуратен, Сузър. Случайно да си научил какъв цвят е бельото му?

Сузър разлисти страниците на бележника си.

— Сигурно е записано някъде тук.

— Остави — каза Лувейн. — Имаш ли резултатите от упражненията му по стрелба?

— Той си затваря очите и натиска.

— Така ми харесва — зарадва се Лувейн. После се намръщи. — Само че тия, дето стрелят на сляпо, понякога имат късмет.

— Не и този — успокои го Сузър. — Ако въобще съм виждал жив мъртвец, това е той. Ходеща мишена, която си търси куршума. Предлагам план А, директния подход. Тръгваш след него веднага щом

излезе от книжарницата. Оставяш го да те види, когато наближите „Феърфакс“. Той ще свие в оная уличка между „Софрито“ и Главната, която минава зад ресторанта на Шулц. Там той ще си помисли, че те е спипал. Там обаче го спипваш ти.

— Убийството трябва да стане добре — каза Лувейн по-скоро на себе си, отколкото на Сузър.

— Всичко ще работи за теб — каза Сузър. — Хубавата тясна уличка, прожектор, който съм поставил така, че да го заслепява, а и оная специална малка изненада, когато стигне до вратата на ресторанта. Ситуацията е направо великолепна. Какво оръжие реши да използваш?

— Моя „Уайлди“ — отговори му Лувейн и извади автоматичния пистолет от раменния си кобур. — Тежък е — почти килограм и половина, цевта му е 15,6 см, и разваля линията на спортното ми яке, но пък е дяволски точен и пълнителят му е за четиринадесет патрона.

— С какво си го заредил?

— С 9-милиметрови патрони „Уинчестър Магнум“. Нося и един „Смит & Уесън“, модел 59, за всеки случай.

— Добре е да имаш запасен вариант — съгласи се Сузър. — Ха, ей го, излиза!

Фред К. Харис излезе от книжарницата и се отправи енергично надолу по главната. Лувейн прехвърли своя „Уайлди“ от кобура в ръката си и излезе от кафенето. Той ускори крачка, докато не настигна Харис, а след това намали темпото. Пистолетът в ръката му, солиден и надежден, събуждаше приятни усещания у Лувейн. Той си мислеше за него като за прецизната смърт в края на ръката си. Освободи с палец предпазителя и зареди. Харис беше съвсем близо и го изкушаваше, но Лувейн не можеше още да стреля, тъй като имаше твърде много хора наоколо, а наказанието за уцелване на случайни минувачи беше много тежко.

Харис вече го бе забелязал и бе извадил оръжието си, но позицията му не бе удобна, за да го използва, ето защо той продължи да върви, но вече забързано, после затича на зигзаг между минувачите с развяваща се бяла коса, така че между него и Лувейн непрекъснато да има хора. Лувейн също тичаше, кръвта се удряше в слепоочията му, наситена с адреналин, той бягаше, изцяло отдаден на Еуфорията на Ловеца, при която светът забавя движението си и човек забравя за

смъртта. Харис се вмъкна в уличката точно според думите на Сузър. Сузър беше отгатнал плана на Харис. Харис трябваше да примаме Лувейн в тази уличка, а после да се шмугне в ресторанта на Шулц през задната врата. На същата тази врата бе изрязан прорез, голям колкото цевта на пистолета. Самата врата беше подсилена със стомана. Харис си правеше сметката да свети маслото на Лувейн, клекнал зад стоманената обшивка, докато Лувейн стои беззащитен в уличката. Някой евтин Търсач идиот трябва да му беше продал тази идея. Което показва какъв боклук ти пробутват, когато не си плащаш за най-доброто.

Харис стигна задната врата на ресторанта в момента, когато Лувейн сви в уличката. Харис задърпа вратата, но тя, разбира се, бе заключена. Сузър се бе погрижил за това. Щом Харис докосна дръжката ѝ, се задейства превключвател, който запали мощния прожектор, поставен отново от Сузър. Силният лъч удари Харис право в очите и дребният мъж разбра, че песента му е изпята. Макар и заслепен, той се опитваше да се приготви за стрелба, когато Лувейн спря, хвана здраво пистолета с две ръце и започна да стреля.

Харис успя да стреля веднъж напосоки. След това се препъна и падна по гръб върху кофите с боклук.

Лувейн под въздействието на Еуфорията на Ловеца стреля, както му се стори, два-три пъти и разбра, че се цели прекалено високо. Опита се да се коригира, докато стреляше, но изведнъж вече щракаше напразно и в ада да се провали дано, ако не бе изстрелял всичките четиринадесет патрона от пълнителя.

Той заровичка из джоба си за друг пълнител. Обля го студена пот. Не можеше да повярва, че е изгърмал целия пълнител просто така. Харис вече можеше да му види сметката. Достатъчно бе само дребният клоун да провере оръжието си иззад кофите с боклук и да натисне спусъка.

Но Харис не помръдваше. Когато Лувейн намери допълнителния пълнител и зареди, вече бе ясно, че Харис е мъртъв, а Лувейн е изпотрошил доста прозорци и от двете страни на улицата.

И така, отново бе спечелил. Лувейн затвори очи и застина, докато бързината и енергията го напускаха. Когато отново отвори очи, в уличката освен него имаше още някой. На Лувейн му трябваша няколко

секунди, за да разпознае сиво-кафявата шапка и значката от син емайл, по които се познаваха инспекторите по убийствата.

Инспекторът се наведе зад кофите с папка и химически молив в ръка, готов да запише необходимите данни, отнасящи се до положението на починалия в Лова.

— Колко пъти съм го улучил? — попита Лувейн.

— Нито веднъж — отвърна Инспекторът. — По него няма и драскотина.

— Сигурно се шегувате — настоя Лувейн. — Нали е мъртъв?

— Разбира се, че е мъртъв. Но не вие сте го убили. Вижте сам!

Лувейн надникна. По лицето на Фред К. Харис от Съмит, Ню Джърси, бе изписано това необяснимо умиротворено изражение, което мъртвите Ловци така често приемат в последните си мигове.

Инспекторът се изправи.

— Изглежда, че е паднал върху кофите и си е счупил врата. Хората не осъзнават колко е лесно да си счупиш врата, ако паднеш по гръб върху цилиндричен предмет. Ще трябва да докладвам, че смъртта е настъпила поради естествени причини.

— Почакайте — възпря го Лувейн, — не можете да пишете такива неща в доклада си.

— Защо да не мога?

— Защото няма да получа точки за Убийството.

— Отбелязвам това, което виждам — каза Инспекторът и наплюнчи молива си.

Лувейн прибра оръжието си в кобура. Ръката му бръкна в джоба и се върна с другото велико оръжие — парите. Инспекторът погледна жадно парите, но поклати глава.

— Не мога да пиша, че си го застрелял. Няма кръв. Някой може да ме попита за това. Мога да си навлека големи неприятности.

— Веднага ще се погрижа за кръвта — успокои го Лувейн, като извади пистолета си и го насочи към Харис. — На него не му пука, няма да усети нищо.

— Твърде късно е — каза Инспекторът. — Не сме сами.

Възрастен мъж по бермуди и белокоса жена в крещяща рокля стояха на няколко крачки от тях и щракаха с фотоапаратите си отначало по посока на трупа, после към Лувейн и Инспектора, а след това един срещу друг.

— Туристи — обади се Инспекторът. — Ужасно са досадни, но какво щяхме да правим без тях?

Лувейн впи поглед в тях, докато не си отидоха. После натика няколко банкноти в ръката на Инспектора.

— Каквото и да пишете, опитайте се да ме представите в добра светлина.

Инспекторът кимна, прибра банкнотите в джоба си, помисли и написа: „Починал от счупване на гръбначния стълб, получено, докато се е опитвал да избегне смъртта от ръката на Ловеца си, господин Лувейн Доубри.“

Не беше кой знае какво, но щеше да стигне Лувейн да получи стандартното удостоверение за успешен Лов и паричната награда. Но той се прибра в апартамента си обезкуражен и отвратен от себе си. Джасинт беше излязла. Той седна в затъмнената дневна и се умисли. Как можа да пропусне четиринадесет изстрела?

Включи вечерните новини от Лова. Гордън Филакис от „Ловното шоу“ коментираше Убийствата на деня. Когато стигна до това на Лувейн, той каза: „Докато Жертвите му продължават да се подхлъзват, никой няма да забележи, че и Лувейн Доубри се плъзга надолу. Може би следващия път Жертвата му няма да бъде толкова услужлива.“

Беше отвратително подло от страна на Филакис, ето защо Лувейн изключи телевизора, обзет от ярост. Дявол да го вземе, той си беше все така добър. Дори по-добър. Просто тази серия се беше случила несполучлива. Той взе твърдо решение, че следващият му Лов ще докаже достойнствата му веднъж завинаги. В следващото Убийство стилът му ще бъде безупречен. Ще го организира така, че да няма грешки. Можеше да плати за най-доброто. Всъщност цялата работа се състоеше в това, да си намери по-разбрана Жертва.

Изпитанията на Ловците се провеждаха всеки ден между девет и четири часа в допълнителната сграда на Ловната академия, ниска бетонна постройка зад централната сграда. Нора настоя да изпрати Харолд чак до входа.

— Слушай, Харолд — каза тя, — сигурен ли си, че искаш да го направиш? Щом издържиш Изпитанието, вече си зачислен в Лова и не можеш да си промениш решението. Компютърът ще изпрати името ти на противника ти не по-късно от няколко дни. Няма да те оставят да напуснеш острова, докато не убиеш или — знаеш какво.

— Знам — каза Харолд. — Дойдох тук, за да участвам в Лова и да спечеля нещичко и точно това смятам да направя.

— Имам някои приятели тук — каза Нора. — Сигурна съм, че мога да ти намеря работа като барман. Бакшишите наистина си ги бива. Няма да ти е зле.

Харолд поклати глава.

— Не съм дошъл чак тук, за да седя зад бара.

— Не искам да те убият!

Тя се притисна до него за миг. В сините ѝ очи имаше сълзи. Харолд я прегърна, а после отстъпи назад.

— По-добре ме почакай в апартамента. Ще се върна право там, щом мина отгук. Довечера отиваме на празненство.

— Какво празненство?

— Олбъни каза, че това е Празничният бал на Ловците. Било нещо много специално.

— Празничният бал! Събитието на годината? О, Харолд, толкова се вълнувам! Но аз нямам какво да си облека.

— Все ще намериш нещо — каза Харолд. — Ще се видим по-късно.

Той я целуна леко и влезе в сградата.

Един служител на име Бакстър помогна на Харолд с формулярите. Бакстър беше едър и много дебел и имаше вид, като че

ли всеки момент ще роди някоя диня. Имаше пухкава черна коса и носеше малки проблясващи очила. Когато Харолд свърши с попълването, той го отведе през една врата с надпис „Изпитания на Ловци“ по някакъв коридор до голяма стая, осветена от закачени за тавана флуоресцентни лампи. На другия край на стаята имаше ярко боядисана врата с табелка „Вход за Къщичката на чудесата и Изпитанията“.

— Оттам трябва да минеш — уведоми го Бакстър. — Право през вратата, а после по коридорите. Пътят е само един, така че не можеш да се загубиш. Не можеш да се върнеш, щом влезеш веднъж.

— А какво да правя вътре?

— Всичко, което се наложи, за да се защитиш. Това ще ти потрябва.

От някакъв рафт на една от стените той подбра тежък ковашки чук с дълга дръжка и го подаде на Харолд.

— Когато излезеш от другата страна — ако приемем, че всичко мине както трябва, разбира се, ще ме намериш там.

Харолд кимна, претегли на ръка чука, погледна към вратата.

— А какво ще ми се случи вътре?

— Най-различни неща — отговори Бакстър. — Не ми е разрешено да ти кажа нещо по-конкретно.

— И това ли е единственото оръжие, което мога да взема?

— Точно така.

— Кога ще получа премията за Ловец?

— Веднага след изпитанието. Ако бъдеш ранен по време на пробния етап, но се сметне, че можеш да бъдеш закърпен, парите ще отидат за покриване на болничната ти сметка. Ако бъдеш убит, парите ще бъдат изплатени на лицето, което си посочил във формулярите.

Харолд бе определил Нора за своя наследница.

— Често ли се случва някой да бъде убит по време на пробния етап? — поинтересува се той.

— Толкова често, колкото пожелаем — отговори му господин Бакстър.

— Моля?

— Имам предвид в статистическо отношение. Никога не се месим в отделните Изпитания.

— Тогава какво искате да кажете с това „статистическо отношение“?

— Трябвало е да прочетете брошурата — укори го Бакстър. — Съветът на Ловния свят определи броя на Ловците и Жертвите, които в даден момент могат да се състезават в града без опасност за другите. Ако позволим на прекалено много хора да се бият по едно и също време, резултатът ще бъде неуправляем хаос. Как контролираме броя на съперниците — като съобразяваме степента на трудност на Изпитателния Курс с нуждата или липсата на такава нужда от Ловци.

— Мисля, че разбирам — каза Харолд. — А каква е степента на трудност в момента?

— Нула цяло седем десети двадесет и пет хилядни.

— Това много ли е?

— Не и в сравнение с тая отпреди три години — отвърна Бакстър.

— Добре, че е така.

— Но е по-висока, отколкото оттогава насам. Между другото, пробното ти участие ще бъде записано на видео. Можеш да се гледаш по вечерните новини, разбира се, в случай че всичко е наред. Добре е вече да тръгваш.

Харолд влезе в Къщичката на чудесата. За момент остана на входа, докато очите му свикнат с тъмнината. Вратата се тръшна зад него. Той я натисна с тяло. Беше се заключила автоматично. Предполагаше, че ще стане така.

Разпозна бръмченето на камери, което се носеше някъде над главата му. Стените слабо флуоресцираха. Коридорът продължаваше направо около десетина крачки, а после рязко свиваше. Чу някакъв кикот. Имаше нещо скърцащо в него: запис.

Той се придвижи, здраво стиснал чука. Защо точно ковашки чук?

Чу някакъв плясък над и зад себе си, извърна се и инстинктивно се наведе. Нещо с къси крила и дълга човка прелетя край него, зави и отново се спусна насреща му. Успя да види, че е някаква механична птица с мъждукащи червени очи, човка от неръждаема стомана и хищнически нокти. Хитра чудесийка, само че тромава. Той я свали с чука и я стъпка с крака. Наоколо се разнесе дрънченето на чупещите се крехки части.

Харолд продължи надолу по коридора. Следващото нещо, което чу, бе някакво влажно сумтене, което идваше някъде от тъмнината. Приличаше на мечка, макар че това едва ли бе възможно, тъй като мечки бяха останали само в зоологическите градини. Още една механична играчка, помисли си той.

Когато зави зад ъгъла, видя някакво сложно същество с тяло на козел, глава на лъв и опашка на змия. По-късно научи, че това е копие на легендарната Химера от гръцката митология.

Химерата му отвори повече работа от механичната птица. Изглежда, микрокомпютърният мозък имаше няколко схеми в повече или нещо такова. Тя се изплъзваше, нападаше и издишваше силна струя огън насреща му. Харолд отстъпи, очаквайки неприятности и отзад. Те не се забавиха. От другата страна пристигна чудовищен скорпион, подобен на онези, които някога можеха да се видят в старите японски научнофантастични филми.

Харолд заобиколи скорпиона и го тупна с чука толкова силно, колкото, без да го поврежда, да го изпрати, клатушкайки се, право в Химерата. Двете големи играчки махаха и се удрияха една друга, а Харолд се промъкна край тях и продължи по коридора.

Следващите по ред бяха изкуствените плъхове и прилепи, но макар и неприятни, те не бяха особено опасни. Докато си проправяше път през тези гадини, отнесе няколко ухапвания, но се измъкна в добра форма.

Вече се чувстваше напълно уверен. Прекалено уверен може би. За малко не пострада при следващата опасност. Един воин робот, облечен от глава до пети в черно, падна от тавана точно пред него. Харолд отстъпи и едва не беше обезглавен от свистящия меч на воина. Той възстанови равновесието си и замахна с чука. Благодарение на късмета си успя да закачи крайчеца на меча му и го накара да опре гръб в стената. Преди машината да може да реагира, той я разби на парчета.

Харолд зави по следващия коридор, вече разгорещен и готов на всичко. Пред него блесна дневната светлина. Беше стигнал края на маршрута и господин Бакстър го чакаше там и отбелязваше нещо в папката си.

— Как се справих? — попита Харолд.

— Доста добре — отвърна Бакстър. — Но маршрутът беше лесен. Тази година критериите за Изпитанието бяха много ниски.

— Тогава защо се опитахте да ме изплашите с оная лекция?

— За да изпитам малко самообладанието ти още в самото начало. Не искаме и да си помислиш за отказване от Лова, щом веднъж си се записал.

— Има ли такива, които го правят?

— Разбира се. Някои хора смятат, че могат да се запишат за участие в Лова, да приберат наградата и да се ометат на бърза ръка.

— А какво може да ги спре?

— Нашата полиция, без съмнение. Никой, който се е записал в Лова, не напуска Есмералда, преди да приключи с него.

Харолд се върна в главната стая с господин Бакстър. Там му дадоха пластмасова табелка, с която се установяваше самоличността му на официално признат Ловец и която трябваше да носи по всяко време. Казаха му да бъде готов да получи известието за първия си Лов. Можеше да го очаква след около седмица или дори няколко дни, ако компютърът отново не се повреди. Господин Бакстър му даде и точно копие на „Лугер“ 38 за начало на кариерата му, но Харолд го отказа. Собственият му „Смит & Уесън“ беше достатъчно добър за него. Прилягаше добре в ръката му и беше му свикнал.

Получи и чек за две хиляди долара. Веднага щом Харолд го подписа, господин Бакстър му даде в замяна двадесет шумолящи стодоларови банкноти. Харолд излезе от Сградата за изпитания и отиде в пощата. Той изпрати хиляда долара на Кейлеб От в Кийн Вали, Ню Йорк, а после тръгна да търси Нора и да се приготвя за празненството.

Олбъни се срещна с Джефрис, Ловеца си, в едно магазинче за цигари в центъра близо до съда. Джефрис изглеждаше по-напрегнат от обикновено. Това означаваше, че е готов да действа.

Олбъни му каза:

— Научих от моите информатори, че Жертвата ви минава оттук всеки ден. Винаги обядва на едно и също място. Отсреща в ресторантчето „Аламо“ яде чили^[1]. Твърди, че това е единствената храна, която му понася.

— Какво пък е това? — попита Джефрис.

— Боб с люта чушка — отвърна Олбъни — и жилаво говеждо.

— И си поръчва такава храна съвсем съзнателно?

— Той е от Тексас — напомни му Олбъни. — Тексасците не са като другите, те не могат да карат дълго без местните си специалитети.

— И как точно го спипвам?

— Тоя тип е доста хитър — каза Олбъни. — След като се наобядва, той излиза от „Аламо“ винаги с клечка за зъби в уста, отива до следващата пряка и влиза да пие една бира в бара „Дългият рог“.

— Каква марка пие?

— Важно ли е?

— Може да ми даде представа за характера му.

— Пие вносна „Судетенланд Пилзнер“.

— Аха. Това означава, че не е толкова наивен, колкото изглежда на пръв поглед. Този факт е много важен и трябва да бъде запомнен, Олбъни. Продължавай нататък, какъв е планът ти?

— След като си изпие бирата, Жертвата ви се връща пеша в хотела. Той има от ония, специалните слънчеви очила, които му позволяват да вижда зад себе си.

— Лошо — каза Джефрис.

— Не, добре е. Очилата му дават фалшиво чувство за сигурност. Пресметнал съм, че като стигне до ъгъла на „Нортърп“ и „Парковата

алея“, точно в момента, когато завива по „Седжуик“, той попада на място, от което не може да ви види. Игра на следобедното слънце.

— Колко е голямо мястото, което не вижда?

— Достатъчно голямо да застанете там, господин Джефрис. Ще се паднете вляво зад него. Той носи оръжието си така, че да може да го извади с дясната ръка. Ще мине на около десетина крачки от вас. Лесно ще го улучите.

— Вижда ми се добре измислено — каза Джефрис. — Какво оръжие носи?

— Колт 357 „Магнум“ в кобур през рамото и 14,3-милиметров Н&R модел 6В6 в кобур на глезена.

— Доста стрелкова мощ е това.

— Идеята е да не го оставим да я използва срещу вас.

— Сигурен ли си за това сяло място?

— Разбира се, че съм сигурен. Отбелязал съм го с тебешир на тротоара. Застанете точно там и той няма да ви види, като минава.

— Идеята не ми изглежда никак лоша — отново каза Джефрис. — Наистина никак не е лоша. Мисля, че ще се получи добре този път.

Той провери пълнителя на своя „Мосберг Абилин Магнум“, 44-и калибър.

Готов съм.

— Почакайте да излезе от „Аламо“. Хайде тръгвайте!

Джефрис пригладя косата си, сложи мосберга в джоба си и излезе на улицата. Той сви зад ъгъла, последван от Олбъни, и зае позиция на означеното място. Жертвата, която се открояваше сред другите поради каубойската си шапка и ботуши на висок ток, излезе от „Аламо“, зави наляво точно според очакванията и тръгна по улицата. После се скри зад ъгъла. Джефрис го остави да мине и вдигна оръжието си.

В този момент тротоарът под него се взриви.

Олбъни се втурна натам. Не можеше да повярва на очите си. Какво се бе случило? Джефрис, или това, което бе останало от него, бе там, размазан по разбитите плочки. Жертвата извади дълга, тънка черна пура от джоба си, отхапа крайчеца ѝ и я запали. Чу се воят на сирена. Една кола с официалния печат на Ловния свят спря до тротоара и от нея излезе Инспектор по убийствата.

— Име? — попита той Ловеца.

— Текс Дрейза — отвърна той.

— Ама и вие, всичко изпоплесквате! — укори го Инспекторът. — Какво приложихте върху човека?

— Шрапнелна бомба под тротоара.

Олбъни се приближи.

— Такива неща не са разрешени. Наслуки убиващите приспособления са изрично забранени от законите в Ловния свят.

— Това не е никакво наслуки убиващо приспособление — защити се Дрейза. — Беше настроено към телесния почерк на Ловеца.

— Досега не бях чувал за подобно нещо — каза Инспекторът.

— Дреболийка, която моите приятели у дома, в Уако, ми скалпиха. Това ѝ беше пробното изпитание. Май си имаме нещо, дето добре ще се продава, а?

— Протестирам! — обади се Олбъни.

Инспекторът поклати глава.

— Вижда ми се достатъчно законно. Вие ли бяхте Търсачът на този човек? — Той посочи купчинката на тротоара.

— Ами да — каза Олбъни. — Тоест аз го съветвах. Предупредих го, че замисълът не е много добър, ама не, господин Всезнайко си настояваше на своето. Отговорността за случилото се не може да бъде хвърлена върху мен, господин инспектор.

— Отнесете се към Апелационната комисия — каза Инспекторът. — На мен Убийството ми се вижда законно.

Олбъни си тръгна. Чувстваше се ужасно скапано. Мразеше начина, по който разни чужденци с техните новоизлюпени идейки идваха в Ловния свят и променяха изцяло характера на Лова. Трябваше да се направи нещо по този въпрос. Сега имаше да плаща още една глоба. Днешният ден се беше оказал ужасно скапан. Слава богу, че довечера е Балът на Ловците. Той се канеше да се напие и да забрави за проблемите си.

[1] Чили — ястие от кайма, боб и люти чушлета. ↑

Нора изслуша разказа му за Пробния етап и се зарадва за Харолд. Хубаво е, че едно момче от родния ѝ град се справя така добре. А и парите от премията бяха добре дошли. Харолд настоя да изтегли двеста долара и да ѝ ги даде въпреки нейните протести.

— Използвай ги за наема — каза ѝ Харолд. — Не се тревожи, там, откъдето идват тези, има още. След първото си Убийство ще получи нова награда.

— Труден начин да се печелят пари — отбеляза Нора.

— Не, лесен е. Просто всичко внезапно може да спре, ако нещо се обърка. Но пак е много по-добре, отколкото у дома. Слушай, Нора, здравата се потрудох и сега искам да празнувам. Какво ще кажеш за онази веселба?

— Дай ми само една минутка да се преоблека — отвърна Нора.

Необходимо ѝ беше много повече време, но когато излезе от спалнята, Нора му се видя много красива в бялата си вечерна рокля, изкуствена кожена наметка и с елегантно вдигнатата си коса.

— Как изглеждам?

— Госпожо, изглеждате страшно добре — отвърна Харолд. — Между другото, какво представлява Балът на Ловците?

— Той е горе-долу най-важното събитие в светския живот през годината в Есмералда. Празничният бал отбелязва началото на сезона на Сатурналията.

— Е — каза Харолд, — на празненствата поне винаги можеш да се позабавляваш.

— Особено на това. Поднасят великолепно храна, толкова алкохол, колкото можеш да изпиеш, и всички наркотици, познати на човечеството.

— Не си падам много по наркотиците — отбеляза Харолд. — Освен малко трева от време на време.

— Не си длъжен да вземеш наркотик. Просто ти казвам какво предлагат.

— Така бива. Ще ми трябват ли нови дрехи? — Беше дал да изчистят и изгладят шевиотения му костюм, но въпреки това той не изглеждаше добре.

— Още пазя нещата на Джонсън — отвърна Нора. — Беше малко по-нисък от теб, но с широк гръден кош. Тези ризи и сакото би следвало да ти станат. Бих могла навярно да отпусна панталоните.

— По дяволите, защо просто да не изляза и да не си купя костюм?

— Запази си парите, Харолд Ердман — на шега му се скара Нора. — Ще имаш нужда от нови оръжия и Търсач.

— Видях какви ли не засукани оръжия тук — каза Харолд, — но моят старичък „Смит & Уесън“ с достатъчно добър за мен. Колкото до Търсачите — срещнах тоя Олбъни, дето ми каза, че бил много добър Търсач. Като че ли се нуждаеше от работа. Вероятно работи на евтиния.

Празничният Бал се провеждаше в Кметския дворец в съседство с Ловната академия. Униформени портиери паркираха колите на пристигащите и отваряха вратите на такситата. Дворецът имаше много прозорци и във всичките сияеше светлина. Харолд имаше вид, като че ли белият смокинг на Джонсън леко му стяга и му е неудобен, но все пак представляваше едра и внушителна фигура, когато слязоха от таксито и влязоха в двореца.

Нора познаваше доста хора и скоро се заприказва с група приятели. Харолд се разхождаше насам-натам самичък, смокингът го притесняваше и все пак му беше добре. Сервитьор с поднос с напитки спря и му предложи да си вземе. Харолд прие. Питието беше зелено на цвят, но вкусът му не беше на ментов ликьор. Доста по-късно откри, че се казва „зелен дявол“ — смесица от кокосов и ананасов сок, подправени с новия испански амфетамин с аромат на канела. Стимулаторите на настроението в питието веднага започнаха да му въздействат и на Харолд от добре му стана още по-добре.

Където и да отидеше, навсякъде намираше тълпи добре облечени хора, няколко оркестъра, маси със закуски и неизчерпаем приток на сервитьори, които разнасяха подноси със странни на вид питиета. Харолд си взе още един „зелен дявол“ и се възхити от начина, по който полилеите хвърляха отблясъци по напудрените рамене на жените.

Заслуша се в шума от разговорите, но почти нищо не схвана. Хората тук като че ли имаха някакъв свой странен начин на изразяване.

А после откри, че разговаря с някакво много красиво момиче с блестящ шлем от черна коса. Тя бе облечена в прилепнала по тялото червена рокля, която оставяше открити великолепните ѝ рамене и горната част на забележителния ѝ бюст. Казваше се Джасинт.

— Ловният свят е аварийният клапан на човечеството — му говореше тя. — Подтиците, които не се реализират, избиват по неподходящ начин. Този прост психологически закон е достатъчен повод за съществуването на Ловния свят.

— И аз точно така мисля — съгласи се Харолд.

— Не се прави на глупак — каза тя весело. — Добре известно е, че наборът от емоции, който маркираме с термини като ловуване, убиване, отбраняване и така нататък, изискват непрекъснато стимулиране, за да бъдат личният и общественият живот здравословни. Всички го знаят.

— А, разбира се — потвърди Харолд.

— Очевидно е — продължи тя, — че емоциите на съвременния човек са атрофирали. Векове наред ловът на животни е действал като заместител на агресията срещу личността. Но после населението е нараснало и градските центрове са увеличили размерите и гъстотата си. Всички животни били избити. А после спрели и войните и на човек не му останало към какво да проявява агресията си. Ловният свят запълва недостига по отношение на убийствата.

— Направо изумително — възхити се Харолд. — Къде сте научили всичко това?

— В Бенингтън.

— Трябва да е доста добро училище.

Празненството беше в пълен разгар. Въздухът бе напоен със синия и жълтия дим на най-различни наркотични вещества. Думкащата музика, която се носеше от гигантски тонколони, беше толкова силна, че Харолд я усещаше да вибрира в костите му. Есмералдците оценяваха едно празненство по това, колко врява се вдига, и по броя на глупостите, които човек успяваше да извърши.

Харолд не се представяше добре по последната точка. Той никога не пиеше много и си знаеше, че оная работа с наркотиците не е за него. Така че се контролираше, ако и главата му да се въртеше. Трябваше да

се наведе силно напред, за да чува това, което му казва Джасинт. Ухото му бе в непосредствена близост до фино очертаните й устни. Усещаше малките й остри гърди да се допират до него под напора на тълпата.

После някой издърпа Джасинт настрани и Харолд видя млад мъж в края на двадесетте или началото на тридесетте да стои пред него. Беше строен, надменен, рус, със сиви очи и красиви раздразнителни черти.

— Джасинт — каза той, — ако си свършила да ближеш ухото на този мъж или каквото там правеше с него, Том и Манди са ни запазили маса на второто ниво.

— Само му разказвах някои от най-новите теории за Лова — оправда се Джасинт. — Харолд, това е моят приятел Лувейн.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Харолд и протегна ръка.

Видът на Лувейн бе, сякаш са му предложили мокра риба. Той огледа Харолд от горе до долу.

— Ако сте свършили да се натискате в Джасинт, ние си тръгваме по своя път и ви оставяме отново да потънете във вашата несъмнено заслужена анонимност.

Харолд зяпна в него, без да е сигурен дали да се засмее, или да се ядоса. Реши да избере средния път.

— Ти си едно устато копеле, нали? — каза той. — Сигурно това щях да си помисля, ако вие, есмералдците, не бяхте известни с вежливостта си. Така че предполагам, че казаното беше на шега. Ако някой сериозно ми беше подхвърлил подобни приказки, щях да съм принуден да го бяхтя, докато не смени тона.

Харолд се усмихна приятелски, докато изричаше тези думи, но развали ефекта, като загуби равновесие и падна върху един сервитюр, който изпусна подноса с чашите. Лувейн го хвана за ръкава и му помогна да се изправи.

— Много ми беше приятно да се запознаем — каза Лувейн. — На шега, а? Трябва да внимавате с това залитане. Хайде, Джасинт.

Джасинт изпрати на Харолд въздушна целувка и си тръгна с Лувейн. Харолд се почеса по главата и отиде да търси Нора.

Рано на другата сутрин Лувейн се качи в колата и отиде да търси чичо си Езра. Караше градската си кола буик с непробиваеми стъкла и гуми, свръхтапицирана вътрешност с монококова конструкция за случаите на катастрофа и кислороден апарат против газови атаки. Колите в Есмералда не бяха много функционални. Двигателят, който я задвижваше, бе петлитров, двуклапанен V 24 с мощност 2000 конски сили. Доста мощ бе необходима, за да се мъкне дебелината почти три сантиметра стоманена броня на буика.

Всичките тези подсилвания пращаха по дяволите и качествата на колата, и разхода на гориво, разбира се, но бяха необходимост в място като Ловния свят. Винаги имаше някой ненормалник, който не можеше да устои на желанието да си направи шегичка, като търкулне ръчна граната под движещото се превозно средство.

Имаше и друга причина за бронирането: хората в Есмералда обикновено караха бързо, безразсъдно и неумело. В резултат на това имаше много катастрофи, но не и застраховки, тъй като Ловният свят и неговите институции бяха обявени за незастраховаеми от такъв сериозен източник, какъвто е лондонското застрахователно дружество „Лойдс“.

И най-после, съществуваше ужасната възможност да бъдеш ударен от някой моторист, който изпълнява Задължението си за безразсъдно каране.

Лувейн навлезе във вечното, едва помръдващо задръстване, характерно за улиците в центъра близо до Министерството на Лова. Острата предница на буика му даваше възможност да се провира и промъква измежду по-бавните и с по-тежка форма коли. Това се съпровождаше от изнервящия звук на триещ се метал, който почти не проникваше в обезшуменото купе на колата.

Той паркира зад две други коли близо до пожарогасителя в обезопасената зона и изтича по широките мраморни стъпала на

Министерството на Лова, като в бързината си подплаши гълъбите и стъпка сандвича с фъстъчено масло и желе на едно момиченце.

Някакъв чиновник го информира, че чичо му Езра не е там. Вероятно беше в Колизея и надзираваше приготовленията за битките от Сатурналията.

Лувейн се върна в колата си и подкара с висока скорост към Колизея. По пътя, по-скоро случайно, отколкото нарочно, бутна един инвалид в задвижвана от дизел количка, която в последния момент отказа да запали. По този начин Лувейн мина напред със сто точки в „Шофьор на годината“ и макар че ужасно бързаше да се срещне с чичо си Езра, той спря и изчака идването на Инспектор по движението, който да потвърди Убийството.

После продължи. Случката, маловажна сама по себе си, му повиши настроението. Да, може би нещата все пак ще се обърнат в негова полза най-накрая. Само да можеше да убеди чичо си Езра да направи нещо съвсем просто за него.

Лувейн паркира пред източния вход на Колизея и забързано влезе вътре. Гигантският амфитеатър наподобяваше доста точно истинския Колизей в Рим. Той мина през високата колкото четири етажа външна стена, после през втората стена, украсена с капители и коринтски колони, и накрая излезе на арената.

Навсякъде имаше големи наклонени купчини столове. Служителите се бяха заели да окачват платнищата, които щяха да предпазват зрителите от жестокото следобедно слънце на Есмералда. На арената цареше бъркотия. Осветители, озвучители, оператори, изпълнители, импресарии, всички се бяха оплели на арената в хаос от черни електрически жици и полузавършени декори. Допълнително объркване внасяха многобройните разносвачи на сандвичи и напитки.

Лувейн съзря чичо си Езра от другата страна на арената. Езра бе дребно човече с два кичура бяла коса над ушите. Имаше розови бузи и розово теме, малък сплескан нос и внушителни вежди. Седеше пред маса, осеяна с проекти и чертежи, затиснати с чифт револвери.

Чичо Езра бе един от старейшините на Ловния свят. Беше се издигнал до този пост, след като натрупа куп пари от търговия с нематериални стоки в Лондон и Париж, а после се оттегли в Ловния свят с печалбите си. Той беше един от тези, които определяха политиката на Ловния свят. В момента бясно работеше по окончателните приготовления за Голямото заплащане. То щеше да се състои в края на седмицата и щеше да отбележи началото на сезона на Сатурналията.

Сатурналията бе най-значителният празник в календара на Есмералда. Подобно на великденските празници или карнавала тя предлагаше много песни по улиците и публично опиянение. Щеше да има интересно украсени платформи, от които хубави момичета в оскъдно облекло щяха да хвърлят цветя. Продавачите на храна щяха да предлагат специалитети, които иначе не можеха да бъдат намерени през останалата част от годината, тъй като продажбата им беше

разрешена само по време на Сатурналията, за да се превърне тя в наистина особен празник.

Част от работата на чичо Езра като старейшина се състоеше в поставянето и организирането на различните състезания на арената — дуели, ръкопашни боеве, битките до смърт и, разбира се, любимците на публиката — клоуните самоубийци.

Поне в едно отношение есмералдските игри превъзхождаха древните римски състезания на гладиаторите, които допреди появата им бяха мерило за безсмислено и просташко клане. Древните римляни не са разполагали с двигателя с вътрешно горене и поради това не са могли да поставят истински добри битки с превозни средства. (Истина е обаче, че струпването на камара на колесници с четири колела е събитие, което си заслужава да бъде видяно.)

За разлика от игрите в Рим в амфитеатъра на Есмералда не се провеждаше бой с животни. Никой не искаше да гледа как убиват животни. Бяха останали толкова малко големи животни, даже ако броим и тези в зоологическата градина. Това, което хората искаха да видят, бе как се убиват човешки същества — онези млекопитаещи с многото мозък, довели света до сегашното му състояние.

Всяка година битките на арената трябваше да приличат на предишните, но да са малко по-различни, за да не бъдат обвинени организаторите в липса на въображение. Езра прекарваше голяма част от времето си, съвещавайки се с декоратори на смъртта, консултанти по катастрофите, продавачи на идеи за попсмърт и тем подобни.

Кулминацията щеше да настъпи с голямото заплащане. Двойка Ловци, подбрани измежду всички участващи в Лова в този момент, щяха да довършат борбата си в Колизея пред препълнен стадион. Това щеше да бъде главното събитие в игрите и никой не знаеше какви оръжия или условия ще бъдат определени.

Лувеин винаги бе искал да участва в Голямото заплащане. Дали ще спечелиш, или ще загубиш, това бе най-краткият път към обезсмъртяването. Езра нямаше нищо общо с подбора. Голямото заплащане винаги се поставяше от телевизионното „Ловно шоу“ и представляваше Лов, избран от Гордън Филакис, обичания Церемониалмайстор.

— Чичо Езра, колко се радвам да те видя! — поздрави Лувеин.

— А, Лувейн, и аз се радвам. Хванах снощи видеоклипа от последното ти Убийство по късните Ловни новини. Много бе забавно, да ти кажа.

— На мен не ми се стори така — отвърна Лувейн.

— Предполагам. Но трябва да признаеш, че наистина беше смешно как Жертвата ти пада върху кофи с боклук и си чупи врата, докато ти правиш на сол всички прозорци в околността.

— Слушай, не можем ли да говорим за нещо друго?

— Разбира се, момчето ми. За какво искаш да разговаряме?

— Ще се запиша за участие в нов Лов — каза Лувейн.

— Превъзходна идея. Но не мислиш ли, че може би трябва първо да изкараш поправителен курс по стрелба?

— Нямам никакви проблеми с точността — обиди се Лувейн. — Просто нямам късмет.

— На всички ни се случва от време на време — съгласи се Езра. — Ще ти мине.

— Смятам да направя така, че да ми мине.

— Чудесно настроение.

— Ще ми трябва помощта ти все пак.

Езра го погледна строго.

— Ако става въпрос да организирам смъртта на някого, миналия път ти казах, че никога вече няма да го направя.

— Не ми трябва такава услуга — успокои го Лувейн. — Напълно съм в състояние да си убивам хората, много благодаря.

— Тогава какъв е проблемът?

— Сигурно ще се съ согласиш — подхвана Лувейн, — че за добрата битка е необходим добър противник. Така са казвали едно време в дните на испанската корида.

— Разумно съображение, сигурен съм — потвърди Езра. — Но какво общо имам аз с това? Ако очакваш да ти уредя бой с бикове...

— Не, всичко объркваш — каза Лувейн. — Искam от теб нещо съвсем просто. Има един човек в града на име Харолд Ердман. Току-що се е записал за първия си Лов. Искam да уредиш да го сложат в една двойка с мен.

— Това е против правилата — напомни му чичо Езра.

— Може би е, но не е против духа на правилата.

— Как ги разграничаваш?

— Духът на правилата е да има добри битки. Ако можеш да ми осигуриш оня, аз гарантирам, че битката ще бъде от висша класа.

— Какво му има на момчето? — поинтересува се Езра. — Да не би да му е счупен кракът или нещо подобно?

— Не, не, абсолютно здрав е. Но е новак. Това му е първият Лов. Малко бавен е и непохватен, пък и леко глуповат, струва ми се.

— Едно мога да ти призная — каза Езра. — Наистина умееш да си ги подбиращ. Той ми се вижда идеална Жертва.

— Този път — поясни Лувейн — ще ме преследва той. Само че няма да знае, че аз съм го знаел предварително.

— Това не е малко предимство — отбеляза Езра.

— Разбира се, че е предимство — каза Лувейн, — но го правя в името на шоубизнеса и за да спася семейната чест от присмеха на хората, когато гледат разни видеоклипове.

— Не обичам да заобикалям правилата — поколеба се Езра, — само че наистина не можем да оставим хората да ни се смеят, ако и последният ти Лов да си беше достоен за смях.

— Ще направиш ли това за мен, чичо?

Чичо му намигна:

— Ще видим. А сега дим да те няма. Зает съм.

Няколко дни по-късно Харолд излезе да се поразходи по открития пазар край пристанището, на мястото на старото кметство. Той представляваше живописна гледка, изпълнен със сергии, отрупани с дрехи, хранителни продукти и цветя под ламаринения покрив, боядисан на розови и бели ивици. Тук бяха изложени стоки от всяко кътче на земята, та дори и няколко специални вида, внос от Марс.

Харолд се чувстваше отлично. С парите, които му останаха от наградата, си бе купил нови дрехи, още патрони за „Смит & Уесън“ и бе наел малък мебелиран апартамент в стария квартал, недалеч от жилището на Нора.

Той стигна до сергиите с цветя и видя момичето, с което се бе запознал на Празничния бал. Джасинт, тъй й беше името. Имаше ослепителен вид в семплата си бяла рокля, като някакво екзотично създание, каквото досега не бе срещал, с елегантно подстригана черна коса и предизвикателно карминени устни.

Джасинт го попита дали му е добре в Ловния свят. Харолд кимна.

— Това е най-доброто нещо, което някога ми се е случвало.

— Ти трябва да си от ония, с бедния произход — каза Джасинт. — Не бих понесла да живея по този начин. Слава богу, семейството ми е богато.

Бащата на Джасинт притежаваше верига от месарници из цялата страна. За истинското месо имаше непрекъснато търсене и ограничено предлагане в Америка и се даваха астрономически цени. На Джасинт никога не й се бе налагало да тормози хубавата си главичка с това, дали може да си позволи да пътува все първа класа през времето, което не прекарва в колежа. Този факт я радваше, тъй като бе сигурна, че ако трябва да се притеснява за пари, ще бъде кисела и ще погрознее.

Харолд и Джасинт обядваха в едно от очарователните малки кафенета на тротоара близо до пазара, а после Харолд предложи да й покаже новия си апартамент. Едностайното икономично апартаментче

имаше обичайните стоманени капаци на прозорците и вградена алармена система. Когато пристигнаха, Харолд намери писмо в кутията си. То носеше печата на Ловния свят — кръстосани револвери на фона на мечове.

— Това е твоето известие за лов — каза Джасинт. — О, колко вълнуващо!

Първият Лов на Харолд официално бе започнал. Той отвори плика. Първата му Жертва бе мъж на име Лувейн Доубри.

Джасинт прочете името и големите ѝ очи се отвориха още по-широко.

— Лувейн! Ще се биеш с Лувейн!

— Ама че съвпадение! — учуди се Харолд. — Той е един от малкото хора, които познавам тук. А сега ще трябва да го убия. Но пък ние, така или иначе, не си допаднахме особено.

Джасинт се умисли и скоро след това си тръгна. Притесняваше я фактът, че от всичките възможни комбинации на Ловците в Есмералда Ловният компютър е избрал точно Лувейн за първата Жертва на Харолд. Беше чувала, че във всеки даден момент има 25 000, дали пък не бяха даже 25 000 000 възможни комбинации на Ловци и Жертви. Когато другата година учат аритметика, ще трябва да изчисли степента на вероятност на една подобна среща.

На вратата се позвъни. Тереза отиде да отвори.

— Търси те един човек — повика тя Олбъни.

— Кой е?

— Казва, че името му е Харолд.

Олбъни се бе излегнал на шезлонга и си прекарваше следобед в фантазиране и четене на „Хумористична енциклопедия на света“. Обичаше да съчетава полезното с приятното. Сега той скочи на крака, пристегна бледокафявия копринен халат на водни фигури към тялото си, изправи рамене, приготви си усмивката и отиде на вратата.

— Харолд! Колко се радвам, че те виждам. Веднага влизай!

Той кимна към Тереза, което означаваше „отивай да донесеш виното и кифличките с мак“, и заведе Харолд на остъклената веранда.

— Добре ли прекарваш тук?

— Не мога да се оплача засега — отговори Харолд с приятния си бавен глас.

— Да се надяваме, че ще продължи така — каза Олбъни и суеверно кръстоса пръсти. — Хайде, сядай на удобния стол. Наистина голям късмет имаш, че си тук по това време на годината. През сезона на Сатурналията винаги е много весело. Никой не би могъл да намери по-добро място, за да умре, от Ловния свят по време на Сатурналията. Не че намеквам, че ти смяташ да умираш, просто имам предвид, ако наистина се случи да умреш. Получи ли вече известието за Лова?

Харолд кимна и извади листчето от джоба си. Олбъни го прочете. Красивото му лице леко помрачня.

— Лувейн? Ще се биеш срещу Лувейн Доубри? Колко странно!

— Кое му е странното?

— Просто е необичайно за човек, който е тук от няколко дни, компютърът да му избере за първия Лов един от малкото хора, които познава.

— И Джасинт мисли така — каза Харолд. — Но какво пък, това е факт. Той се е записал да убие или да го убият като мен. Няма да

позволя това, че не го харесвам, да ми попречи да го убия. Честно казано, иска ми се да го направя и да приключа с тая работа колкото може по-скоро. Затова съм дошъл при теб, Майк. Искам да ми станеш Търсач.

Тереза се върна с виното и маковите кифлички. Олбъни ѝ каза:

— Харолд иска да му бъде Търсач.

— Че би ли могъл да намери по-добър от тебе! — прояви лоялност Тереза.

— Така е, макар че аз го казвам — потвърди Олбъни. — Ще се бие с Лувейн — уведоми той Тереза.

— Чувала съм за него — каза тя. — Непохватен убиец, нали така?

— Много непохватен — отговори Олбъни. — Последният му Лов завърши със случайната смърт на Жертвата му от счупен врат. По-непохватно от това, здраве му кажи.

— Аз съм новак в тая работа — намеси се Харолд. — Но едно нещо мога да ви кажа: не съм непохватен.

— Въпросът е — каза Олбъни — дали имаш късмет! Лувейн е непохватен, но късметлия. Засега това се оказва желязна комбинация.

Харолд сви рамене.

— Мисля, че и аз съм късметлия.

— Ще видим — каза Олбъни. Той хвърли поглед към Тереза. Тя дискретно напусна стаята. Двамата мъже отпиха от виното и си взеха от кифличките с мак.

После Олбъни продължи:

— Програмата ми е доста натоварена, като се има предвид, че приближава Сатурналията и т.н. Но да, мисля, че мога да те вменя.

— Радвам се да го чуя — каза Харолд. — Струва ми се, че ти и аз ще бъдем добра комбина.

— Само да знаеш колко много се надявам да е така — отвърна Олбъни. — Добре, да караме подред. Първо, въпросът с хонора ми.

— Това е единственият проблем — каза Харолд.

— Как така проблем? Току-що си получил премията си, нали?

— Да, но вече я похарчих — обясни Харолд — и няма да получа повече пари, докато не си свърша Убийството.

— Проклятие — изруга Олбъни. — Така не се върши работа, макар че е абсолютно типично.

— Ще получиш цялата сума плюс хубава премия отгоре, веднага щом приключи с Лувейн.

— Много почтено от твоя страна — каза Олбъни, — само че имаш предвид „ако“, а не „когато“.

— Струва ми се, че с Търсач като теб работата ми е почти в кърпа вързана.

Олбъни разбираше кога го ласкаят. Обичаше да го ласкаят. Това, което не обичаше, бе да работи без предварително заплащане. Но се нуждаеше от работа. Ако Харолд извършеше добро Убийство, доста щеше да му помогне да се справи със затрудненията си.

— Добре съгласи се той, — тъй като не ми оставяш избор, приемам.

— Надявах се, че ще приемеш — каза Харолд.

Олбъни му стисна ръката, а после извика Тереза.

— Отнеси виното — нареди той. — Дай му чаша вода. Минаваш на строг тренировъчен режим. Ще ти изберем оръжие и отиваме на стрелбището.

— Не може ли просто да изляза навън, да намеря Лувейн и да приключи с тая работа?

— Скоро ще можеш — каза Олбъни. — Но настроението ти ми харесва.

Олбъни заведе Харолд в центъра за подготовка и тренировки, който правителството на Есмeралда поддържаше безплатно за всички Ловци и Жертви. Имаше съоръжения за спортове като волейбол и баскетбол, басейн и обичайния набор от тренировъчни апарати. Те минаха покрай пътеки за фехтовка, където мъже се дуелираха със саби и рапири. Някои се биеха с тънки ками. Други се упражняваха с най-различни тояги, сопи, брадви и подобни инструменти. На друго място бяха баните и стаите за масаж.

— Оръжейните са ей там — насочи го Олбъни.

— Не искам да ти се сторя наивен — каза Харолд, — но защо всички тези хора упражняват ръкопашен бой? Спортуват или си поддържат формата? Не мога да си представя, че тия неща могат да помогнат на човек срещу оръжието.

— Ето тук грешиш — поправи го Олбъни. — Някои от най-известните Ловци никога не носят оръжия. Те ловуват с голи ръце или с нож.

— Срещу въоръжен човек?

— Оръжието си има своите недостатъци — обясни Олбъни. — Ако не се справиш с другия с първия изстрел, може да си имаш неприятности. Раненият противник може да бъде опасен, особено ако е под въздействието на беснин.

— Какво е това? — попита Харолд.

— Беснинът е наркотик със специално предназначение. Много хора го вземат, преди да излязат на Лов. Няма и да го усетиш, освен ако не си ранен или под голямо напрежение. Задейства се от шока и ти доставя свръхприток на адреналин. Докато беснинът е активен в кръвта ти, можеш да причиниш невероятно много вреда. Това трае само няколко минути, а после рухваш напълно.

— Лувейн владее ли ръкопашния бой? — попита Харолд.

— Има най-различни степени по кунг-фу, бой с ножове, бой с тояги, дуелиране и още един-два вида бой. Мисля, че е преминал

инструктаж и по борба.

— Това е страхотно — възхити се Харолд.

Олбъни носеше кафяво кожено куфарче с месингови ъгълчета.

— Ти ще го използваш — каза той, — но след битката си го искам обратно.

Той отвори куфарчето. Вътре, в гнездо от червен атлаз, лежеше пистолет „SSK 45-70“ с 36,4-милиметрова цев.

— Вземи го в ръка — подкани го Олбъни. — Усети тежестта му.

Тежкото оръжие полегна спокойно в лапата на Харолд — смъртоносен и прецизен механизъм със синкави стоманени повърхности и гладка орехова дървения. Харолд го вдигна и го огледа с възхищение, а после го остави.

— Наистина красива играчка — каза той, — но ще си остана верен на моя „Смит & Уесън“.

Видът на Олбъни излъчваше съмнение.

— Нямам намерение да омаловажавам достойнството на револвера ти. Но от пръв поглед се вижда, че е старичък и по всяка вероятност не е бил добре поддържан. Какво ще правиш, ако се счупи ударникът? Наистина ще бъде по-добре, ако вземеш този.

— Не искам да изглеждам упорит — настоя Харолд, — но след като аз съм този, който ще натиска спусъка, смятам, че аз трябва да избира пистолета, чийто спусък ще натискам.

— Не мога да споря по този въпрос — отстъпи Олбъни. — Хайде да видим как ще се справиш на стрелбището.

В оръжейната Харолд се упражнява първо в стрелба на сухо, докато не започна да го прави достатъчно гладко и Олбъни не остана доволен. После той и Олбъни се приближиха до мишените. Оказа се, че Харолд по рождение има доста добро око и здрава ръка. Първите му изстрели бяха встрани от мишената, но той бързо се стабилизира.

— По реакции не отстъпваш на никого — каза Олбъни. — Всъщност не си никак зле.

— Лувейн как е със стрелбата? — попита Харолд.

— Ами когато е във форма, е много точен стрелец. Такъв, какъвто ти би могъл да станеш след няколко месеца или дори седмици работа.

— Но няма да имам толкова много време, нали?

— Нямах въобще никакво време. Хайде да поговорим с един мой приятел и да се посъветваме с него.

Той отведе Харолд в някаква канцеларийка от едната страна на гимнастическия салон. Вътре миниатюрен, много възрастен китаец с тънички мустаци и шапка с обърната периферия, която го правеше да прилича на Чарли Чан от старите филми, наблюдаваше какво става в оръжейната на малко екранче.

— Господин Чанг, това е моят добър приятел и клиент Харолд Ердман.

— Радвам се да се запозная с вас — каза Чанг със силен английски акцент. — Наблюдавах напредъка на протезето ти по моето телевизорче.

— Господин Чанг е специалистът на специалистите по убийството и оцеляването. Ако има някой, който би могъл да ти помогне, това е той.

— Оставете ме насаме с господин Ердман — каза Чанг. Олбъни се поклони и излезе от стаята. Когато останаха сами, Чанг предложи на Харолд да седне и му наля чай във фина порцеланова чашка.

— Как преценяваш шансовете си? — попита Чанг.

— Нищо няма да ми се случи — каза Харолд.

— Какво те кара да мислиш така?

— Не знам — отвърна Харолд, — просто е така.

— А ако предположим, че ти кажа бързо да се измъкваш, докато си още жив?

— Ще ви предложи да го кажете на моята Жертва.

— На теб ти харесва напрежението на ситуацията — предположи Чанг.

Харолд кимна.

— Да, харесва ми. Малко ми е нервно, но ще се оправя, когато му дойде времето.

— Няма време да те обучавам в някое от бойните изкуства — каза Чанг. — Има време само колкото да те науча на едно нещо. Сега слушай внимателно. В моменти на опасност можеш да си осигуриш предимство, като направиш нещо неочаквано.

— Мисля, че вече съм го чувал — каза Харолд.

— Най-дълбоките истини са винаги очевидни. Работата не е в това, какво знаеш, а как го прилагаш, когато настъпи важният момент.

Харолд кимна.

— Тогава предлагам да му видиш сметката колкото се може по-скоро. — Той се извърна към вратата: — Олбъни!

Майк Олбъни отново влезе.

— Да, господин Чанг?

— Това момче е тромавичко, но хладнокръвно. Колкото по-скоро остави първата си битка зад себе си, толкова по-добре. Не си играй с Жертвата. Излез и му виж сметката колкото може по-скоро. А сега казах достатъчно. Желая ти късмет.

Те си тръгнаха. Олбъни имаше умислен вид, докато събираха екипировката си и напускаха салона.

— Какво следва? — попита Харолд.

— Следва да издира къде е Лувейн. А после ти се справяш с него.

— Толкова ли е просто?

— Господи, надявам се да е така.

— Е, как се представи оня, новият ти клиент? — попита Тереза, когато Олбъни се върна от тренировъчния център. Винаги гледаше да попита съпруга си за работата му, когато вечер се върне у дома, за да му даде възможност да се поперчи и да не се чувства такъв некадърник заради кашата, която беше забъркал в живота и на двамата. Майка ѝ я беше научила на това като част от Древната мъдрост.

— Той се концентрира добре — отвърна Олбъни — и е много решителен.

— Как стреля обаче?

Олбъни като че ли леко се притесни.

— Има добро око и не трепва, когато натиска спусъка. Но няма кой знае какъв опит. За шест месеца би могъл да стане най-добрият стрелец в този град.

— Има ли бърза реакция?

— Не, все още не. Но ако му се даде малко време...

— Майк — прекъсна го Тереза, която започваше малко да се безпокои, — той не разполага с *никакво* време. Той *вече* участва в двубой.

Олбъни кимна, отиде до хладилника и си извади една бира. Когато се върна в дневната, си тананикаше. Сега вече Тереза беше уверена, че нещо не е наред, нещо, което той не ѝ казва.

Тя остави скиорската шапка, която плетеше, и каза:

— Пак си си намерил клиент, който е бита карта. Така е, нали, Майкъланджело?

— Въобще не е така, Тереза, на момчето му е в природата.

— Какво означава това?

— Всеки е роден за нещо — обясни Олбъни. — Има родени художници и родени автомонтъори. Родени дърводелци и родени плувци. Някои са родени Търсачи, като мен. Това имам предвид, като казвам, че го има в природата си.

— Ловец по природа?

— Нещо по-добро. Тереза, почти съм сигурен, че Харолд е роден убиец.

Тереза изглеждаше озадачена.

— Че не са ли всички Ловци убийци?

— Всички Ловци убиват, вярно е. Но това не ги прави убийци. Не и истински убийци. Много от тях са като деца, които си играят на някаква игра, нищо, че куршумите са истински. Бум-бум, убит си... Харолд обаче... Е, за Харолд това не е никаква игра. Харолд е сериозно настроен млад убиец и ще стигне далече. И не съм единственият, който мисли така. Чанг го наблюдаваше, докато той тренираше. Той забеляза потенциала му, невидим за всички останали, освен за него и за мен.

— Е, радвам се да чуя, че има някакъв шанс, като имам предвид, че си му Търсач.

— Всички с изключение на мен и Чанг мислят, че Харолд е само един клоун.

— Предполагам — каза Тереза.

— Букмейкърите предлагат двадесет към едно срещу него. Някога да си чувала за по-невероятен залог?

Тереза застана нащрек. Приближаваше се нещо лошо, усещаше го.

— Залогът бе толкова добър — продължи Олбъни, — а и какво пък, нали Чанг има същото усещане, та аз заложих на Харолд.

Тереза се изправи и шапката падна на пода.

— Ти си зложил? Но, Майк, ние нямаме никакви пари. Не ми казвай, че букмейкърите са започнали да дават кредит.

Изражението на Майк беше образец на смут.

— Разбира се, че не са. Виж какво направих, ипотекирах къщата.

— Майк, не може да бъде! Тя е всичко, което имаме.

— Слушай, какъв Търсач щях да бъда, ако не заложех на моя човек? Пък и, така или иначе, трябваше да изпълня Хазартното си задължение, иначе рискувах да наруша Наредбата за финансово неблагоразумие.

— Майк, не трябваше да залагаш къщата. Ако Харолд загуби, това би означавало робство и за двамата ни. Знаеш, че правителството не разрешава да се спи на улицата.

— Но Харолд ще спечели. Сигурен съм. Никога не съм бил по-сигурен. Ето защо хвърлих и последния си чип на масата. Ако мога така да се изразя.

— Майк, по-добре ще е да ми кажеш какво си направил.

От гърдите на Майк се откъсна гигантска въздишка.

— Истината, Тереза, е, че заложих още десет хиляди при Дебелия Фреди, букмейкъра, срещу ипотека за движим имот, а това си ти. Той никога няма да си я получи, разбира се. Харолд...

Тереза се изправи.

— Добре ли чух? Ти наистина ли ме ипотекира при Дебелия Фреди, за да можеш да заложиш на тая тровава слабоумна тиква, дето ти е клиент?

— Да, това направих — каза Олбъни. — Ако Харолд не спечели, мен сигурно ще ме изпратят в робство и ще ме сложат да работя във фабриката за свински отпадъци. Но ти ще бъдеш новата придобивка на Дебелия Фреди, което, като се имат предвид възможностите за избор, не е толкова зле. Никога не казвай, че не се грижа за теб.

— О, Олбъни — изплака Тереза.

— Не се тревожи, той ще спечели.

Тереза се овладя. Решението как да постъпи ѝ дойде за части от секундата. Щеше да спести на Олбъни унижението да работи във фабриката за свински отпадъци, като го убие, ако Харолд загуби. Колкото до нея, Дебелия Фреди не изглеждаше чак толкова зле, ако се абстрахираш от изражението на лицето му. А и имаше репутация на човек, който добре се грижи за своите.

— Е, хубаво — примири се тя. — Ти си знаеш най-добре. Надявам се, да се получи.

— Работата е направо в кърпа вързана — успокои я Олбъни. И за кой ли път се поздрави, че е бил достатъчно умен да си избере жена, която го разбира. Всяка друга би му вдигнала скандал, че я е заложил заради един неизвестен и непроверен Ловец. Но не и Тереза.

Тереза отиде в кухнята да донесе вечерята — говеждини в сос от псевдомати, любимото ястие на Олбъни. Колко странно, помисли си тя, та аз скоро може да готвя на Дебелия Фреди. Според една от приятелките ѝ Дебелия Фреди мразел говеждините в какъвто и да било вид. Известен бе с предпочитанието си към имитотелешко на фурна и

суперсимулсвинско печено. Ако Харолд загубеше, можеше никога отново да не ѝ се случи да готви говеждини. Животът е странно нещо.

Нора седеше на прозореца в апартамента си с подвити крака и гледаше навън. Тя изглеждаше много красива на фона на светлината, която очертаваше правилните ѝ черти и хвърляше отблясъци по твърдата ѝ руса коса.

— Харолд — обади се тя след известно време, — как се казваше онази комуна?

— Каква комуна?

— Оная, за която ми разказа. В която отивало Хлапето от Катскил.

— А, Ла Хиспанинад, мисля, че така я наричаше. Към езерото Окичоби, там казваше, че била.

— Хубаво място ли ти се стори?

— Съвсем прилично, така както я описваше. Защо?

— Мислиш ли, че някога би могъл да живееш в нещо такова?

Харолд се засмя.

— Комуна е просто засукана дума за ферма. А такива съм виждал достатъчно.

— Но тази ще бъде различна. Тя ще е място, където хората работят заедно и си поделят всичко.

— И пеят песни на испански? По дяволите, Нора, откъдето и да я погледнеш, все си е селскостопанска работа.

— А ти си приключил със земеделието, така ли?

— Засега тук ми е съвсем добре. С градския живот лесно се свиква. Ти да не се каниш да ходиш в някоя испанска комуна във Флорида, а, Нора?

Тя поклати глава и слезе от прозореца.

— Престо се поразмечтах. Харесва ми в Есмералда. Особено сега, когато и ти дойде.

— Много мило от твоя страна — каза Харолд.

Джасинт обядва с чичо Езра в трапезарията за привилегировани лица на Ловния клуб. Те ядоха истинска храна, а не синтетичните боклуци, които фабриките за хранителни продукти по света непрекъснато бълваха. Джасинт всъщност не харесваше истинската храна — в училище тя се хранеше само с нулобургери, в които нямаше нито една калория или карбохидрати. Но знаеше, че истинската храна е скъпа, затова твърдо бе решила да се научи да я харесва. В училище ги учеха, че вкусът към скъпите неща може да се култивира, стига човек да има желание да работи неуморно по този въпрос.

Намираха се на терасата върху покрива на най-високата сграда в Есмералда — само на двадесет и два етажа, но с великолепен панорамен изглед към целия остров.

На стената зад тях един гигантски монитор предаваше „Ловното шоу“. На екрана се сменяха картини от окървавени улични ъгли, изпълнени с любопитни тълпи, зяпнали към покрити с чаршафи тела в локвички кръв, които понякога излизаха яркозелени поради атмосферните смущения, влияещи на автоматичния цветен монитор. Един глас зад кадър коментираше: „Здравейте, тук е Гордън Филакис, който ще направи за вас кратък преглед на днешните Ловни събития. Рано този следобед Лутер Фабиус от Берлинсберг, Западна Германия, постигна чисто Убийство на Биф Едмъндсън от Калгари, Канада. Ако ни слушат някои от приятелите или близките на Биф, искам да знаете, че смъртта му беше бърза и че той умря, вършейки това, което сам би пожелал да прави. Ал Мактагарт, трикратният победител в Лова от Бойси, Айдахо, проследи и уби Херман Ибанец, стрелящия и с двете ръце петкратен Ловец от Буенос Айрес. Току-що пристигна последната новина: Ал Смит от Лансинг, Мичиган, току-що е пратил на оня свят Едвард Григ от Оаху, Хавай, но е бил глобен с десет точки, когато автоматът му излязъл извън контрол и наранил няколко души в тълпата. Така никога няма да станеш Ловец на годината, Ед...

А сега да минем на малко по-лека вълна, Максвел Сантини, сервитьор в «Сърфа и жезъла» в центъра на Есмералда, бил убит този следобед, когато отишъл в стаята на господин В. С. Микълстън в Лондон с поднос с яйца, шунка и ръжен хляб. Той бил пронизан в гръдния кош от хвърлен нож, докато отварял вратата. Микълстън твърди, че Сантини не е почукал, просто е влязъл «без предупреждение» и е попаднал по «погрешка на малко упражнение по точност с добрия стар стилет». Профсъюзът на Сантини предяви обвинение в лична злонамереност — сандвичът бил закъснял с един час — и отнесе въпроса в съда. Решението, произнесено този следобед, оправда Ловеца, постановявайки: «Какво значение има един сервитьор повече или по-малко?»“

Джасинт вдигна ръка и задвижи преградния екран, който закри монитора и ги изолира от звука и светлината на „Ловното шоу“.

— Всичките тези духовитости ме дразнят — каза тя. — И Лувейн е същият.

— А? — обади се чичо Езра, като употреби възклицанието, което на Есмералда е запазено за по-възрастни хора. — Той е добре, нали?

— Предполагам, да, нищо още не му се е случило. Странно как компютърът е събрал тези двамата. Подборът би следвало да е случаен, нали?

Езра се усмихна и й намигна.

— Чичо, ти имаш ли пръст във въвличането на тези двамата в един и същ дуел?

— Нищо не съм направил — каза Езра. — Само помолих Ловния компютър да ми направи една малка услуга. Той знае от коя страна са му намазани схемите, така да се каже.

— Мислех, че компютрите не би следвало да могат да правят такива неща.

— Могат, ако са снабдени с новата „Програма за отказване от предпочитанието към оператора и налагане на код“.

— Ти си извършил мошеничество, за да се срещнат Лувейн и Харолд! Ах, ти, лошо старче!

Езра сияеше. Обичаше да чува такива думи от устата на хубави млади момичета.

— Да, аз го уредих по молба на Лувейн. На момчето му трябва едно лесно Убийство, за да си възвърне самоувереността. Той беше

много добър преди, Джасинт, много, много добър. Лувейн беше най-първокласният убиец, който градът беше виждал от доста време насам. И той отново може да стане такъв с малко помощ.

— Но това, което си извършил, е мошеничество — настоя Джасинт.

Езра сви рамене.

— Какво значение има едно дребно мошеничество, ако е за доброто на семейството?

Джасинт се върна в апартамента на Лувейн, обзета от дълбоки мисли, отколкото бе свикнала. Тя всъщност се оказа изправена пред дилема. Не беше съвсем сигурна, че измамата, дори и за доброто на семейството, е редна. Особено след като тази измама щеше да доведе до смъртта на Харолд, младежа, който ѝ се бе сторил не чак толкова непривлекателен и с когото имаше намерение да излезе веднага щом открие начин да го накара да я покани на среща.

Колкото повече си мислеше за това, толкова по-лоша ѝ се виждаше измамата, макар че не можеше да разбере точно защо. Същинският въпрос обаче беше, как да постъпи? Притесняваше я това, че не знае. Почуди се дали да не хвърли ези-тура, но накрая отложи въпроса, като лапна едно приспивателно.

Харолд току-що беше легнал да подремне, когато телефонът в новия му апартамент иззвъня. Беше Олбъни:

— Харолд? Нужен си ми веднага.

— Какво става?

— Нещо важно. Ела бързо. Не си забравяй револвера. — Той затвори.

Харолд беше напълно облечен. Трябваше само да си нахлузи маратонките и да провери пълнителя на „Смит & Уесън“. Олбъни беше настоял револверът да бъде прегледан от оръжейник. Оръжейникът беше сменил цевта, мерника и всички подвижни части. Харолд го беше изпробвал и трябваше да признае, че сега револверът целеше по-добре. Но все пак усещането беше същото, а това беше важно.

Когато стигна в къщата на Олбъни, Тереза го заведе в сутерена. Там се намираше кабинетът на Олбъни. На всяка от стените висяха подробни карти на Есмералда и останалата част от острова. На една маса имаше любителско радио и телефонна централа. Малка бронзова статуетка, копие на „Мислителя“ на Роден, беше поставена на работната маса на Олбъни. Това беше прочутата награда „Майстор на смъртта“ за най-добър Търсач на годината. Само дето беше отпреди пет години, спечелена по времето, когато фамозният Санчес беше още жив.

Олбъни дъвчеше една от миниатюрните пици на Тереза и говореше с някого по телефона. Той махна на Харолд да седне. Харолд бутна настрана купчина стари броеве на списанието „Човекоубиец“ и седна.

— Аха... — говореше Олбъни. — Да, чувам те... Да... Да...

Тереза се обърна към Харолд:

— Искате ли една малка пица?

— Да, госпожо, благодаря.

— Имам един вид с аншоа и друг с пиперони. От кой да ви донеса?

— Вие изберете вместо мен — каза Харолд, като съвсем ясно имаше предвид и двата. Тереза му даде по две пици от всеки вид и чаша бира.

— Без бира за него — намеси се Олбъни. — Той е на режим. — После се върна на телефона. — Аха... Аха...

— Много са вкусни — похвали я Харолд.

— Рецептата е на майка ми — обясни Тереза. — Сицилианска е.

— Добре — каза Олбъни в слушалката. — Ние тръгваме. Следващия път ще се свържа с теб по пети канал, открити честоти.

Той затвори и се обърна към Харолд:

— Мисля, че е в ръцете ни.

— Лувейн?

— Че за кого друго бих ти говорил, за Зазу Питс? Да, Лувейн, жив-живеничък и колкото си искаш гаден. Току-що е влязъл в един бар в центъра, в Латинския квартал, казва се „Ла петит Му“^[1] и си е поръчал двойно ягодово дайкири. Стои си там на открито и ние ще го пипнем тоя мухльо още сега.

— Искаш да кажеш точно сега?

— По дяволите, разбира се, че нямам предвид следващия четвъртък. Револверът ти у теб ли е? Зареден ли е? Дай да видя.

— О, стига — възпротиви се Харолд.

— Аз съм ти Търсач и трябва да проверя всяка подробност. — Той огледа оръжието на Харолд и му го върна. — Окей, да тръгваме.

— Но как така си седи просто ей тъй? — учуди се Харолд. — Мислиш ли, че още не е получил известието за Лова?

— Би било твърде хубаво, за да се надяваме. Но се е случвало.

— Не ми се вижда честно да го убия, ако той даже не знае, че го преследват.

— Нищо нечестно няма — каза Олбъни. — Ще ти го обясня по-късно.

Той свали една мощна ловна пушка с инфрачервен оптичен мерник от стената, провери заряда и я пхна в калъф.

— А това за какво ни е? — попита Харолд.

— Просто за в случай, че Господ в безкрайната си милост ни даде възможност за един хубавичък чист изстрел извън пистолетния обхват.

— Майкъланджело — обади се Тереза, — не трябва да богохулстваш.

— Кой богохулства? Аз се моля. Да тръгваме, Харолд, той няма да седи там до утре, ако и да трябва да се справи с двойно, замразено, ягодово дайкири.

Кафенето „Ла петит Му“ беше остъклено отпред и заемаше част от тротоара. Олбъни с Харолд до себе си го изучаваше от засенчения вход на един бар от другата страна на улицата през силен бинокъл.

— Той е — каза Олбъни. — Виж сам.

Харолд взе бинокъла и разпозна дългоносия профил на Лувейн, наведен над много голямо ярко оцветено питие.

Харолд каза:

— Май беше много умно от твоя страна да вземеш тая пушка със себе си. Мога да го уцеля право през прозореца.

— Не става — разочарова го Олбъни. — Стъклото е непроницаемо. Но погледни вляво. Страничната врата на кафенето е отворена. Ще заобиколиш отзад и ще се приближиш от другата страна. Така ще се озовеш зад него. Докато минаваш край пощенската кутия, ще имаш открито пространство за изстрел през отворената врата на кафенето. Ще трябва да криеш оръжието си до последния момент. Не ни трябва зрителите да реагират и да издадат номера. Схващаш ли?

— Схващам — отвърна Харолд.

— Тогава излез и го направи — каза Олбъни.

Харолд за момент остана абсолютно неподвижен и Олбъни се почуди дали пък няма да се вцепени все пак. Само това му трябваше, новак, нападнат от сценична треска. Май трябваше да настоява за предварително заплащане.

После Харолд бързо му кимна и се промъкна през вратата. Олбъни го гледаше как тръгва и нещо подобно на чувство се надигна в гърдите му. Това момче щеше да се оправи.

Лувейн се чудеше защо, по дяволите, си поръча двойно ягодово дайкири. Навярно защото беше достатъчно голямо и ярко, та да го открият дори такива загубеняци като Олбъни и неговите помощници. Той отпи от чашата. Както винаги прекалено сладко. После трепна,

щом чу пращането на миниатюрния радиоприемник в ухото си. Беше Сузър, който докладваше от един покрив.

— Пристигнаха — предаде Сузър. — Олбъни и Ердман. Те са във входа на бара отсреща. Оглеждат разположението.

— Ще ми се да побързат — каза Лувейн тихо в миниатюрния микрофон, закрепен на гърлото му. — Започва да ме боли главата от това дайкири.

— В момента Харолд излиза — обади се Сузър. — Заобикаля отзад, точно както предвидих. Готов ли сте?

Лувейн кимна, а после осъзна, че Сузър не може да го види през петте етажа бетон и желязо.

— Да, готов съм.

— С огледалото всичко наред ли е?

— Да, работи идеално.

На стената над главата му Сузър беше подготвил и поставил малко телескопично огледалце. В него Лувейн можеше да наблюдава улицата, по която щеше да дойде Харолд. В ръката си държеше предавател, замаскиран като пакет цигари, който щеше да задейства ловджийската пушка, инсталирана от Сузър в пощенската кутия. Лувейн трябваше да натисне копчето точно в момента, когато Харолд се появи в огледалото. Двойният заряд от разстояние десет крачки трябваше да се погрижи за останалото.

Планът беше доста добър, като се има предвид кратката подготовка, а най-хубавото му беше, че Олбъни се оказа достатъчно тъп и се хвана. Лувейн само се надяваше, че никой друг няма да мине край пощенската кутия, докато Харолд си получава порцията. Чичо му Езра бе срещнал известни трудности с уреждането на нещата няколко Лова назад, когато Лувейн хвърли ръчна граната по целта в претъпкан универсален магазин и свали своя човек, но и няколко други покрай него. По ирония на съдбата магазинът точно бе организиран разпродажба на непроницаеми за куршуми жилетки.

— Сега завива зад ъгъла — докладва Сузър. — Пригответе се, само на десет крачки от кутията е, той...

— Какво? — попита Лувейн. — Какво става?

— Той спря.

— Какво искаш да кажеш с това „спря“! Не може да спре... Какво става там?

— Някой разговаря с него. Божичко!
— Какво има? С кого говори?
— С оня проклет Гордън Филакис!

[1] „Муцунката“ (фр.). Б.пр. ↑

Ловният свят имаше няколко телевизионни канала. Шест от тях предаваха повторения на програми, получавани чрез сателит от Съединените щати. Седмият, посветен на денонощно отразяване на събитията, свързани с Лова, беше „Ловното шоу“ с водещ популярния церемониалмайстор Гордън Филакис.

Филакис имаше квадратно загоряло лице, едри челюсти и гладко подстригана коса. Маниерът му на говорене беше жизнерадостен и бърз като стакато, той никога не спираше да говори, дори и когато няма кой знае какво да каже, а това, като се има предвид естеството на предаванията на живо, се случва през много голяма част от времето.

„Здравейте, хора, аз съм Гордън Филакис, а вие гледате Ловното шоу направо от Столицата на убийците, добрата стара Есмералда на слънчевото Карибско море. Да, приятели, това е вашата приветлива местна програма за убийци и убийства, която се предава на живо и се гледа по целия свят. Това е програмата, която някои правителства се опитаха да забранят, защото си мислеха, че вие, хора, трябва да бъдете предпазени от вида на малко истинска неподправена гюрултия и че трябва да сте доволни, като гледате измислените криминални филми, които вашите студии продължават да снимат. Но вие не ги оставихте да го направят и аз ви свалям шапка. Когато се опитаха да ни забранят, вие започнахте да купувате нашите касети изпод щанда, защото знаехте, че няма нищо лошо в това, да се гледат сцени на истинско насилие, стига те да стават със съгласието на участниците в тях.

И отново, дами и господа, нашият екип е по улиците на Есмералда, за да ви предаде интервюта с Ловци в действие, във фаталния момент на Убийството, и да ви помогне да усетите тръпката и смразяващия дъх на прекрасния свят на насилието.“

— Извинете, господине, виждам по значката ви, че сте Ловец. Не е ли „Смит & Уесън“ оръжието, което носите?

— А? О, да. Ако ме извините...

— В колко Лова сте участвали, господин...

— Ердман. Харолд Ердман. Този ми е първият.

— Ловец новак! Как ви се струва, приятели? Откъде сте, Харолд?

— Вижте — каза Харолд, — с удоволствие бих си поприказвал с вас някой друг път, но точно в момента...

Филакис се усмихна многозначително.

— Какво има, да не би да имате разстройство или както някои го наричат Ловни напъни?

— Не, нищо подобно.

— Тогава ни кажете какъв е проблемът. Ние тук сме обикновени хора, ще разберем независимо от всичко. Да нямаме среща с някоя малка сладурана?

— Добре, след като искате да знаете — отстъпи Харолд, — точно се канех да убия някого.

— О, вие сте на Лов? Трябваше с това да започнете. Сигурно вече е малко късно. Но не се тревожете, ще настигнете Жертвата си по-късно. Не ни се сърдите, нали, господин Ердман?

Харолд се ухили.

— Може пък така да е по-добре. Знаете ли, нещо не ми се нравеше съвсем в това разположение.

Филакис кимна тържествено.

— Инстинктът на Ловеца. Всички добри Ловци го притежават. Кой ви е Търсач, Харолд?

— Майк Олбъни.

— Разбира се, един от нашите известни и обичани ветерани. Напоследък късметът му поизневери, но вие ще промените това, нали?

— Ще се постарая — каза Харолд.

— Чуйте, Харолд — предложи Филакис. — Малко ми е неприятно, че пропуснахте може би добър шанс за Убийство. Дали мога да ви се реванширам? Вечеряли ли сте?

Не беше.

— Добре, какво ще кажете вие да бъдете дегустаторът в нашето шоу „Преглед на ресторантите в Ловния свят“? Хайде, ще го направим още сега. За вас ще има най-добрата вечеря на острова, а за нас малко смях, надявам се.

Филакис хвана Харолд под ръка и го поведе надолу по улицата, следван от камерата, озвучителите и обичайната тълпа от хора, които

се надяваха да попаднат пред обектива, за да се видят по-късно в новините.

Скоро стигнаха до ресторанта, наречен „Моргантаун“. Филакис, Харолд, операторите, осветителите, скриптерките, асистентите и младши ръководителите от счетоводството се напъхаха в преддверието, където ги посрещнаха приятни миризми и дребен мъж над четиридесетте с угрижен вид и бял смокинг.

— О, Гордън, здравей! — каза дребният мъж.

— Здравей, Том — поздрави Филакис. — Решихме да представим твой ресторант тази вечер.

— Божичко — възкликна Том.

— Довели сме и гост дегустатор. Том, запознай се с господин Харолд Ердман, наскоро пристигнал по нашите слънчеви брегове, официално признат Ловец и твой гостенин за вечеря. Харолд, трябва само да ядеш и да ни казваш мнението за храната.

Том посочи на Харолд една маса, а осветителите включиха приятно задно осветление. Наредиха сребърни прибори и кърпи. Донесоха червено вино с оригинален френски етикет, отпушиха го и му наляха. Харолд доближи чашата до устните си, опита го замислено и преглътна.

— Е, Харолд — обърна се към него Филакис. — Какво ще кажеш? — Той му намигна.

Харолд разбра. В живота на човек идва момент, когато внезапното прозрение му помага да преодолее границите на почтеността и честната игра, внушавани му още в детски години.

Харолд постъпи според случая. Той каза:

— Ами, не е лошо...

Филакис му хвърли поглед, който съвсем ясно казваше: „Разваляш цялата работа“.

— ... не е лошо като за чистене на подове.

И се започна. Харолд отхвърли ястие след ястие с пренебрежителни думи, които си намисляше предварително с ужасна бързина в отчаяния си опит да не изглежда селянин. Някои от остроумията му не бяха съвсем лоши, както когато нарече супата от зелена костенурка „застояла блатна вода“ без почти никаква подготовка.

Филакис сваляше част от напрежението, на което Харолд бе изложен, като от време на време се намесваше и заклеямваше обстановката, сервитьорите, обслужването, оркестъра, съдържателя, жената на съдържателя и дори кокершпаньола му.

Докато ставаше всичко това, Хулиганите на Ловното шоу — четирима мускулести мъжаги в бански от две части, въоръжени с бухалки за бейзбол, съсипваха всичко около себе си с изключение на ъгъла, където Харолд си довършваше палачинките фламбе, които той описа като полята със сладка студена супа подметка, долу-горе годна за прасета.

И като връх на цялата вечер всички изръкопляскаха на Харолд, когато той изплю еспресото си.

Най-накрая, когато не остана какво да се разрушава или яде, Гордън Филакис прегърна приятелски Том през рамо и му каза, че се е държал като истински арабия. Студията, разбира се, щеше да заплати всички щети. А като награда, че така добре го е понесъл, Гордън Филакис подари на Том билет за ложата на Ловните игри.

— Благодаря и на теб, Харолд — каза той, — че не развали работата и се включи точно в необходимия дух. Очакваме с нетърпение скоро да те видим пак, може би с вестта за първото ти Убийство.

Олбъни влезе в дома си и хвърли палтото си от камилски косъм върху един стол с яростен жест. Без да откъсва очи от телевизора, Тереза попита:

— И така, как мина днес?

— Катастрофа. Жертвата ни беше в ръцете и в този момент пристигат оня проклет Гордън Филакис и глупавото му „Ловно шоу“ и вземат интервю от Харолд. Изпуснахме изключително положение.

— Не се ядосвай, скъпи, ще го убиее следващия път.

— Надявам се — каза Олбъни. — Следващия път може да не бъде толкова лесно.

— Как според теб се справя Харолд?

— Доста добре. Мисля, че носи в себе си поне едно добро Убийство. Надявам се да е така. Страшно ни е нужно едно добро Убийство.

— Това ще подобри ли положението ни? — попита с надежда Тереза.

— Честно казано, доста добре ще ми се отрази. Немалко хора наблюдават какво правя. Носят се слухове и не се опитвай да ме разубеждаваш, че съм започнал да греша.

— Как смеят! — възмути се Тереза.

— Провалянето на последните ми засади се сочи като пример за отслабващите ми способности за точна преценка и изпълнение.

— Знаеш ли — каза Тереза, — може пък и да имат право. Вземи случая с Джефрис.

Олбъни потръпна.

— А и клиентът ти преди него. Как му беше името?

— Антонели. Господи, не ми го припомняй. — Олбъни си свали сакото и разхлаби връзката. — Антонели. Истински щедър човек. Искях при него да стане най-добре. Бях му разчел точно Убийството. Шестнадесетгодишно момиче, представяш ли си? Момиченце! И то излязло на първия си Лов.

— От децата в наше време може да се очаква всичко — каза Тереза.

— Беше толкова просто. На Антонели всичко му беше готово. Трябваше само да натисне спусъка. Но той, гадният му сибарит, се спря. Беше му в ръцете, а той спря, за да усети Убийството. Вярно е, че момичето нямаше почти нищо по себе си. Антонели си мислеше, че е в безопасност. Наоколо не се виждаше никакво оръжие. Тя е разчитала на реакцията му. Това ѝ даде оная частица от секундата, която ѝ беше необходима, за да го удуши с мрежичката си за коса.

— Не мога да си представя как е получила разрешение за подобно оръжие — каза Тереза.

— Няма значение — отвърна Олбъни. — Важното е, че аз не го предвидих. Още едно петно в биографията ми. Тереза, мислиш ли, че западам?

— Вината не е твоя — успокои го Тереза. — Сега трябва да мислиш за работата. Има ли шанс този Харолд?

— Кой знае? На кого му пука? — каза Олбъни, разпервайки театрално ръце. — Не, няма никакъв шанс, в ада да се провали дано. Но той трябва да спечели. Трябва някак си да го уредя. Защото от това зависи репутацията ми, а тя е нещо много по-важно от нечий глупав живот, нали?

— Мили мой, сигурна съм, че е така. Но ти ще измислиш нещо. Ела да вечеряме.

След като се върна в апартамента си, Лувейн размишлява дълго и задълбочено. Жалко бе наистина, че пропусна този шанс да свети маслото на Харолд. Джасинт влезе, видя го сведен над работната маса, преоблече се и отново излезе. Настъпи нощта. Лувейн си приготви лека вечеря от варени опашки от раци на грил.

По-късно дойде Сузър, наля си нещо за пиене, седна в люлеещия се стол от хром и кожа и зачака Лувейн да го забележи.

Скоро Лувейн се размърда. Отиде до писалището, намери тефтерчето с адресите, прелисти го, стигна до някаква записка, присви устни и кимна.

— Сузър — каза той.

— Да, шефе?

— Познаваш Хортън Фут, нали?

— Разбира се.

— Знаеш ли къде може да бъде намерен? В момента, искам да кажа.

— Вероятно е в бара на Кланси, близо до „Трокадеро“, налива се и се самосъжалява.

— Искам да отидеш и да ми го доведеш. Веднага.

— Добре, шефе. Но знаеш, че Фут не го бива. Пък е и горе-долу най-лошият ви враг на този остров.

— Точно това го прави толкова подходящ — каза Лувейн.

— Разбирам — каза Сузър. Не разбираше, но нямаше смисъл да пита. Шефът обичаше да си пази малките тайни.

Той тръгна към вратата. Лувейн каза:

— И една дреболия.

Сузър спря на вратата.

— Да, шефе?

— По пътя предай на портиера да им каже да заредят колата ми. Не буика, а мерцедеса.

Сузър искаше да попита какъв е планът, но знаеше, че не бива. Лувейн щеше да му каже, когато пожелае. Той излезе.

Следващия час Лувейн прекара на телефона в разговори с приятели из целия град. Точно беше свършил с последния, когато — час по-късно — пристигна Фут.

Фут беше нисък човек, към четиридесетгодишен, с набраздено лице. Носеше омазнен бял костюм, шапка с подвита отстрани периферия и отворени сандали.

— Седни — подкани го Лувейн. — Налей си нещо за пиене. Сигурно се чудиш защо съм те поканил.

— Това е единствената причина, поради която съм тук — каза Фут. Той си наля от най-доброто уиски на Лувейн.

— Знам, че ме мразиш — каза Лувейн. — Мислиш, че съм убил брат ти с непочтени средства в Лова преди време. Прав ли съм?

— Е, и какво? Не беше ли така?

— Между мен и теб да си остане — призна Лувейн, — така беше.

Фут беше хванат, без да може веднага да отговори. Той кимна и каза:

— Е, така си и мислех. — Искаше му се да може да се ядоса.

— Ти не беше особено привързан към брат си, доколкото си спомням — отбеляза Лувейн.

— Мразех кучия син и му желях смъртта! — извика Фут яростно. — Но какво общо има това? Не мога да оставя да избиват членовете на моето семейство ей така. Как би изглеждало, а?

— Е, добре — каза Лувейн, — поканих те тук, за да ти се реванширам.

— И как предлагаш да стане? — подигравателно попита Фут.

— Като задоволя любовта ти към двете неща, които най-много обичаш.

— А кои са те?

— Ами едното са парите.

— Парите — повтори Фут и думата прозвуча като мед в устата му. — Да не би да ми предлагаш пари? — Изражението му стана значително по-приветливо.

— Разбира се, че не — отговори Лувейн. — Това би те унижило.

— Да, предполагам, че е така — каза унило Фут.

— Аз ти предлагам да ги заработиш.
— Аа — разбра Фут, все още разочарован.
— Но ще работиш за второто нещо, което най-много обичаш.
— Което е?
— Предателството.

Фут се облегна на стола си. Животът въпреки всичко не бе безнадежден. Има дни, когато нещата започват да се обръщат в твоя полза и късметът идва оттам, откъдето най-малко си го очаквал.

— Колко добре ме познаваш! — учуди се Фут.

— На теб наистина ти е нужно предателството, нали? — каза Лувейн. — Трябва ти, за да живееш. Иначе нямаше да се чувстваш добре.

— Много си проникателен, щом си го разбрал — призна Фут. — Психиатърът ми казва, че ми трябва строга диета предателство, за да поддържам емоционалния си стабилитет. Той също твърди, че хладнокръвното убийство би ми се отразило добре, но аз го отхвърлих, защото човек може и да го убият, докато опитва нещо подобно. Без да се обиждаш, всекиму своето.

— Няма за какво — каза Лувейн. — Предлагам да ти платя пет хиляди долара, за да извършиш нещо, което ще ти достави немалко удоволствие.

— Направи ги десет — предложи Фут — и ще ми достави още по-голямо удоволствие.

— Ще се спрем на седем и половина — определи Лувейн, — защото сме стари приятели въпреки всичката тази омраза. Е?

— Прието — съгласи се Фут. — Кой трябва да предам? Или се казва кого?

— Един от твоите приятели, Майкъланджелю Олбъни.

— Олбъни! — изненада се Фут. — Но той и аз сме много близки. Би било страшно лошо да го предам.

— Е, и какво от това? — попита Лувейн. — Именно това е предателството, нали?

— Предполагам, че е така — отвърна Фут. — Умееш да поставяш нещата ясно, Лувейн.

Лувейн скромно сви рамене и изложи замисъла си.

Фут кимна, но в последната минута отново го обзеха угризения.

— Тази работа може да се обърне много зле за Олбъни. Ако сега отново се провали, може да банкрутира. Нали знаеш какво означава това?

— Другата възможност, ако ми позволиш да я посоча, е клиентът му Харолд да ме убие и по този начин Олбъни да получи наградата и рекламата, от която така отчаяно се нуждае. Наистина ли толкова би се загрижил, ако Олбъни банкрутира?

Фут се замисли.

— Всъщност, когато Олбъни го изпратят роб, ще ми се отдаде случай да взема Тереза. Виждал ли си я, Лувейн? Той винаги я оставя вкъщи, хитрецът му с хитрец. Тя е най-готиното маце...

Лувейн го прекъсна с нетърпеливо махване на маникюрираната си ръка.

— Не съм те повикал тук, за да си говорим за ухажване. Говорим за пари и предателство.

— Е, тогава аз съм твой човек. Какво трябва да направя?

Лувейн отиде до стената, където в стъклени и сребърни рамки бяха изложени наградите и отличията му. Той свали една от тях, извади листа изпод нея и го даде на Фут, а след това закачи обратно празната рамка.

— Знаеш какво е това, нали?

— Карта за предателство. Всъщност никога досега не съм я държал в ръцете си, но знам какво представлява.

— Слушай внимателно. Ето какво искам да направиш.

Рано на другата сутрин Олбъни научи по свои канали, че Лувейн се е качил в големия си брониран мерцедес, взел е няколко приятели и е отишъл на вилата си извън града, за да даде предсатурналийско увеселение. Олбъни се обади на Търсаческата информационна служба и поръча да му изпратят по човек комплект планове на вилата и карта на близката околност. Както се и опасяваше, вилата на Лувейн бе добре и изцяло охранявана.

Той размишляваше върху фактите, когато телефонът извънхия и един от информаторите му предаде интересни новини. Изглежда, че някой от неговите, на Олбъни, приятели се е сдобил с Карта за предателство и няма нищо против да я продаде.

Карта за предателство! Това беше повратът, който Олбъни чакаше.

Той се опита да му се обади, но телефонът на Фут бе изключен. После позвъни на някои от колегите си. Според един от тях Фут бил забелязан да се мотае из зоологическата градина, мрачна фигура, облечена в дългия черен шлифер, който носеше в моменти на пълно униние. Информаторът на Олбъни каза, че Фут оставял впечатлението на човек в такава депресия, че сигурно би се оставил да го изядат лъвовете, ако не се страхуваше от огорчението, което би изпитал, ако животните откажат да го направят. Друг информатор видял Фут, облегнат на един кнехт в Южните докове, забил поглед в боклуците във водата, към които без съмнение размишлявал дали да не се присъедини.

— Май че не е в много добра форма — съобщи Олбъни на Харолд по време на обяда. — Като че ли го тегли към самоубийство, а за нас това е добре дошло. Трябва да можем да вземем тази карта на добра цена.

— Не разбирам — каза Харолд. — Каква е тая Карта за предателство?

— Правителството ги издава от време на време съвсем безразборно. С Картата за предателство можеш да накараш всеки да измени на най-основното в живота му. Тя е ключът, който ще ни вкара във вилата на Лувейн, без той да научи.

— А след това? — поинтересува се Харолд.

— След това ти го гръмваш, разбира се. — Той си погледна часовника. — Нима стана три часът? Ще трябва да побързаме. Според информацията ми Лувейн ще се връща в града утре сутринта, да се приготи за Сатурналията. Трябва нощес да отидеш във вилата му, за да го изненадаме. Ако пропуснем този случай, нещата може да се влошат.

— Добре — каза Харолд. — Аз съм готов.

— Първо трябва да открием Хортън Фут. Ще се разделим. Аз ще проверя дали не е още в зоологическата градина. Ти го потърси при Южните докове. Веднага щом се доберем до тази карта, отиваме и виждаме сметката на Лувейн.

Олбъни беше в лошо настроение, когато седна зад волана на бялото си ламборджини и подкара към зоологическата градина. Не беше просто депресиран. Той подозираше, че отново го е направил — заложил е на губеща карта, рискувал е остатъка от репутацията си заради един идиот, който не е достатъчно вътре в нещата, та да е уплашен, и не е в състояние да се поразмърда, когато му се отдава благоприятен случай.

Вярно беше, че новациите в Лова често се справяха изненадващо добре с опитни Ловци. Нещо в постоянната атмосфера на риск в Есмералда караше дългогодишните Ловци да привикнат към неизменното присъствие на опасност. Те ставаха невнимателни.

Но Лувейн въпреки външните признаци за обратното беше предпазлив и изобретателен. Едно от ранните му Убийства бе истински шедьовър. Преоблечен като хирург, той застреля Жертвата си — един латвиец с тъжни очи — в операционната на болницата „Сестрите на Мария“, преди покритият с бял чаршаф човек да може да открие огън с двуцветната си протеза. Нима Харолд може да постигне нещо подобно? Навярно е прекалено много да се очаква стилно Убийство от някакъв селчо. Но ако получи Картата, той все пак ще има шанс.

Олбъни така се бе задълбочил върху проблема, че караше напълно механично и обръщаше съвсем бегло внимание на пътните знаци. Той осъзна грешката си, когато отзад прозвуча сирена. Спря до тротоара, а след него същото направи една полицейска кола. От нея излезе полицаи. Той беше облечен в огладена кафяво-зелена униформа, лъснати черни ботуши, носеше слънчеви очила и колан, от който висяха два „Магнума 44“ в кобури.

— Караме бавничко, а? — каза ченгето измамно меко. — Не видяхте ли пътния знак?

— Видях го, господин полицаи — отвърна Олбъни. — На него пишеше „Опасен завой напред — ускори“. Аз имах намерение да

ускоря, но педалът се изплъзна от крака ми и спирачките заядоха. На всекиго може да се случи.

— Аз ви наблюдавах — каза полицаят. — През целия град карахте с десет мили под позволената скорост. Какво ви става, да не би да се опитвате да се подигравате с нашия закон за опасно шофиране?

— В никакъв случай! — възрази Олбъни. — Аз съм един от най-бесните шофьори на острова.

Полцията го изгледа подозрително: това вече го беше чувал. Той обиколи колата и провери за нарушения. За лош късмет на Олбъни той не я поддържаше по установения в Есмералда начин. Ченгето откри, че му работят всички светлини и мигачи — явно нарушение на Наредбата за опасно шофиране.

— Край — каза ченгето. — Издавам ви Задължение за безразсъдно каране.

Олбъни напразно го увещавахе, докато полицаят монтираше специалното приспособление в компютъризираното операционно табло на колата. Той помоли за отлагане, дори предложи значителен подкуп. За беда се случи да му съставят акт точно в Неподкупен вторник.

Когато приспособлението зае мястото си, ченгето погледна през прозореца на колата, за да се увери, че Олбъни не си е сложил предпазния колан.

— Желая ти късмет, приятелче — каза той. — Глобата е само десет минути и движението не е много натоварено.

Полцията се изтегли от пътя, когато специалното приспособление се задейства и педалът залепна за пода. Колата се понесе с вой и миризма на изгоряла гума.

Вестта за издадено Задължение за безразсъдно каране се разнася бързо. Колите, камионите и автобусите се качиха по тротоарите. Пешеходците се вмъкнаха във входовете и укритията против нападения на коли, когато Олбъни профуча по оживената пътна артерия в нагорещеното си ламборджини.

Той успя с вой и писък да удържи левия завой по главната магистрала в посока извън града. Ускорението го залепи за седалката, докато колата прорязваше и се измъкваше от движението. Включи се и командата за клатушкане и колата бе изпратена с размятаща се задница направо през магистралата, после през едно поле и най-накрая на

някакъв второстепенен път. Олбъни се бореше с кормилото като човек, който се опитва да надвие питон, натискаше на пресекулки спирачките, опитвайки се да не ги изгори.

Кулминацията настъпи, когато на стотина метра пред себе си Олбъни видя пътно задръстване, заело цялото платно. Той изпрати колата си в дрейф на четири колела и затвори очи.

В този момент изтече Задължението му и педалът за газта изскочи. Олбъни бързо натисна копчето на парашута, мярка за спешни случаи, с която бяха снабдени всички коли в Есмералда. Колата намали и спря на няколко крачки от оживен кръстопът.

Оттук вече можеше да продължи към зоологическата градина с по-уравновесена скорост. Като награда за оцеляването им от Задължението за безразсъдно каране на шофьорите се даваше правото двадесет и четири часа да карат по какъвто искат невероятно безопасен начин. В случая на Олбъни това означаваше скорост от двадесет мили в час през целия път.

В зоологическата служителят дълго мисли, а после, след получаването на шумоляща петдоларова банкнота, си спомни човека, който изглеждал точно като Хортън Фут и прекарал доста време в разглеждане на бабуините. Мъжът си бил тръгнал преди половин час.

Олбъни се втурна обратно към града, нарушавайки достатъчно правила, та да задоволи и най-педантичния полицай. Междувременно Харолд се запъти към брега. За Фут обикновено се смяташе, че виси в едно заведение, наречено „Барът приют на Мълигън: Последен шанс“. То се помещаваше в дълга ниска постройка близо до доковете.

— Фут? — повтори съдържателят. — Нисък слаб тип в дълъг черен шлифер? Да, идва понякога. Но не знам къде е сега.

— Искам да го намеря — каза Харолд.

— Ако бях на ваше място, щях да опитам при рибарския кей на ъгъла на „Лейкхърст“ и „Виънд“. Фут понякога чисти там риба, когато заводът за фарширане на свинско е затворен.

Харолд отиде до рибарския кей. Тук акостираха големите кораби от Куба, Хаити и Бахамските острови. Чайки се виеха и обръщаха в дрезгавината на следобеда. Малки лодки се полюшваха до мостиците си, мачтите им проскърцваха и стенеха под напора на силния бриз. Много от тези съдове бяха украсени за нощта на Сатурналията, която вече бързо се приближаваше. Утре вечерта щеше да се състои фестивалът в навечерието на Сатурналията. През пристанището щеше да мине процесия от лодки със запалени светлини и хвърчащи фойерверки.

Харолд намери един дрипав старец, който седеше на стоянка за привързване на лодки и гледаше към морето.

— Фут? — попита дрипавият старец. — Хортън Фут? Ако знаеш къде са следите на сутрешната мъгла, знаеш къде е и неговият пост.

— Моля? — каза Харолд.

— Киплинг — поясни мъжът. — Наистина ли е важно за теб да намериш Фут?

— Да, важно е.

— Струва ли си двадесетте долара?

Харолд му плати. Опърпаният старец го поведе из притъмняващите задни улички на Есмералда през злокачествените

извивки и преплитания на централната част. Това беше място, където канавките бяха пълни с воняща помия и стерилни скорци се биеха с бесни плъхове за по-апетитните късчета в захвърлените отпадъци. Някъде отвисоко, от някакъв балкон, се носеше печална женска песен, по-стара от пирамидите, в която се пееше за мъката да трябва да вършиш всекидневната работа, когато твоят човек никога вече няма да си дойде.

Жителите на града, някои с широки небръснати лица, други със събрани вежди и похотлив вид, висяха по входовете с ръце в джобовете и глинени лули в уста, като че ли чакаха Холбайн да дойде и да нарисува портретите им. Бяха запалили газовото осветление и около всяка лампа се бе образувал блестящ ореол от светлина, който архитектите на Есмалда бяха взели от един стар филм на Леърд Крегър. Вечерната служба беше свършила и синият здрач най-последно отстъпваше пред шепнещата и незаменима нощ.

— Това е той, ей там — каза старецът и се вмъкна в една странична уличка.

Харолд погледна натам, където му посочиха. От другата страна на улицата, в едно кафене, чиито ярки светлини и огледален интериор го правеха да изглежда по-значимо, отколкото е, до масичка на тротоара, седеше мъж в дълъг черен шлифер и пиеше нещо, което отблизо се оказа „Рики“ с лимонов сок. До него беше седнал не друг, а Майкъланджело Олбъни и пиеше „Негрони“.

— А, здрасти, Харолд — каза Олбъни. — Седни при нас. Аз току-що пристигнах. Хортън, това е мойят приятел Харолд Ердман. И той едва ли се интересува от закупуването на твоята Карта за предателство.

Олбъни хвърли на Харолд поглед, който съвсем ясно го предупреждаваше да се включи в играта.

— Точно така — каза Харолд, докато придържаше един стол и сядаше. — И аз не се интересувам от вашата Карта за предателство. — Той се обърна към Олбъни: — Какво ново?

— Този следобед получих Задължение за безразсъдно шофиране — осведоми го Олбъни. — Представяш ли си? И то на Неподкупен вторник, гаден късмет. Е, така е, ту печелиш, ту губиш. А ти какво прави днес?

— О, хайде, момчета — намеси се Фут. — Да не мислите, че аз си нямам източници на информация? Случайно знам, че *искате* да купите моята Карта за предателство.

— Е, разконспирира ме — каза Олбъни. — Добре, Фут. Да, наистина искам да я купя. Но не *сега*, разбира се. След една-две седмици, най-много месец. Предполагам, че тогава ще ти направя доста съблазнително предложение.

— Не мога да чакам никакви една-две седмици — възпротиви се Фут.

— И аз така чувам — съгласи се любезно Олбъни.

— Обаче имам подозрение, че и вие не можете да чакате — каза Фут.

Харолд си прочисти гърлото — чиста проба издаване, но той нямаше опитността на Олбъни. Фут, дребен, грозноват мъж с кафеникавочервено рождено петно под лявата си подмишница с форма на хвърчаща риба, потри носа си.

— Колко ще искаш за нея? — попита Олбъни.

— Двеста долара — отвърна Фут.

— Прието — намеси се Харолд.

Олбъни му хвърли укорителен поглед, но Харолд вече беше извадил портфейла си.

Когато бяха на няколко преки оттам, Олбъни каза:

— Можех да я получа за петдесет.

— Да, но започва да става късно.

Олбъни погледна часовника си. После забеляза, че денят определено преминава в нощ.

— Проклятие! Ще трябва да побързаме, ако смятаме да стигнем вилата на Лувейн тази нощ! А ние дори още не сме си опаковали маскировъчните дрехи!

Малката елегантна червена спортна кола на Джасинт спря с вой на гуми пред блока на Лувейн точно когато здрачът се спускаше за краткотрайно, но приятно посещение на острова. Мекотата на вечерта обаче не се отразяваше в очите на младото момиче. Те бяха тъмносини и пълни с гняв.

Тя затръшна вратата на колата и закрачи към входа толкова стремително, колкото ѝ позволяваха миниполата и тясното жакетче. Не си направи труда да позвъни. Като си отвори с ключа, който Лувейн ѝ беше дал в един по-многообещаващ период в техните отношения, тя влезе в апартамента му.

— Лувейн? — повика го тя. Никакъв отговор не получи от тъмния апартамент. Джасинт включи осветлението и се приближи до гардероба на Лувейн. Якето му от дива коза и шапката от туид липсваха, както и бастунът столче. Значи той *наистина* е отишъл на вилата си точно както я бяха осведомили приятели, без дори да ѝ каже, още по-малко да я покани. Фактът, че може би се отнася за Лов, не е извинение. Тя познаваше поне десетина от тези, които той бе поканил на гости тази вечер! А нея не беше поканил.

Въпреки че беше абсолютно бясна, тя спря да размисли върху това и се запита защо Лувейн така изведнъж бе решил да покани гости и защо, като оставим личните причини настрана, не беше поканил и нея.

Тя седна на един от прекалено натъпканите столове и запали лека наркотична цигара. Спомни си начина, по който Лувейн говореше за Харолд. Съвършената Жертва, така го беше нарекъл.

А после, я виж ти, какво става — Ловният компютър при хилядите комбинации, от които може да избира, подава точно оная, която Лувейн си е пожелал. Нещо гнило има тук. А защо е отишъл на вилата с група приятели, но без нея?

Добре, каза си тя, нека да поразсъждаваме. Лувейн се събира на вилата си с приятели, за да подмами Харолд да го последва. Но

Харолд, има си и Търсач — оня Олбъни, — не може да е такъв глупак, че да го направи. Той не би отишъл в една част на острова, където добре познават Лувейн и поради навика му да се разплаща с всеки селяните го харесват.

Нещо тук не пасваше. Сякаш някаква важна част от мозайката липсваше. Имаше някаква важна информация, която ѝ бе нужна, но Джасинт не знаеше каква е тя. Стана и неспокойно закрачи напред-назад из стаята. Погледът ѝ попадна на стената с поставените в рамки сувенири и трофеи, които Лувейн пазеше. Тя отиде до нея и се вгледа отблизо. Да, една от рамките беше празна, мъничка такава, със сребро по края. Какво ли пък имаше в нея? Не можеше да си спомни. Канеше се да изхвърли цялата тая работа от главата си, когато нещо я накара да обърне рамката. На гърба ѝ с четливия наклонен почерк на Лувейн пишеше: „Карта за предателство, наследена от чичо Освалд, мир на праха му“.

Лувейн си бе взел Картата за предателство! Интересно. Но заради кого щеше да я използва, като на вилата всички бяха на негова страна? Мистерията все повече се задълбочаваше и се наложи да си пийне нещо.

Тя отиде до барчето с напитките. Близко до него, на малка масичка до телефона, лежеше купче листа за бележки. Най-отгоре беше надраскано име и номер. Хортън Фут. Един от враговете на Лувейн.

Отново нещо не пасваше. Защо Лувейн ще се обажда на човек, за когото се знае от всички, че го презира?

Тя дръпна от цигарата си и пак седна. Хрумна ѝ отговорът: Лувейн с неговия дяволски мозък се е обадил на този човек именно защото Фут би бил последният, когото биха заподозрели, че работи за него!

Навярно се е случило това, че Лувейн се е сдобрил с Фут и му е платил доста, за да продаде на Харолд Картата за предателство на Лувейн, та да си мисли Харолд, че има предимство, като отива на вилата нощес, докато всъщност Лувейн ще го чака, готов да го убие.

Това не ѝ харесваше. Считаше, че Лувейн е постъпил много гадно: нарочи си Харолд за лесна жертва, уреди двамата да участват в един и същи Лов, а после го подмамва да падне в клопка с Карта за

предателство. В маменето нямаше нищо лошо, но подобна работа не беше в духа на Ловния свят.

Лувейн не я беше включил в списъка на гостите, защото се е страхувал, че ще се досети какво замисля.

Джасинт дръпна горното чекмедженце на масичката с телефона и намери бележника с номерата на Лувейн. В него, четливо написан, фигурираше и номерът на Харолд. Лувейн нямаше как да научи толкова бързо кой е Ловецът му, не и с почтени средства!

Тя вдигна слушалката и набра номера на Харолд, даден в бележника на Лувейн. Той беше на апартамента на Нора. Нора се обади.

— Вижте — каза Джасинт, — вие почти не ме познавате. Казвам се Джасинт Джоунс, видяхме се за малко на Празничния бал. Вие сте приятелка на Харолд, нали?

— Разбира се — каза Нора. — Какво има?

Джасинт обясни накратко какво е открила.

— Аз съм стара позната на Лувейн, но той наистина не играе честно. Той мошеничи, а това не е правилно. Та си мислех да ви кажа, за да можете да уведомите Харолд, защото наистина смятам, че трябва много да внимава.

— Божичко — притесни се Нора. — Само се надявам все още да има време да го спрем да не отива там. Той трябваше да тръгне от апартамента на Олбъни. Веднага ще се обадя. Благодаря, Джасинт!

Нора, облечена в син пенъоар, късата ѝ руса коса все още мокра от къпането, намери телефона на Олбъни и му позвъни.

Обади се Тереза:

— Домът на семейство Олбъни.

— Трябва да говоря с господин Олбъни или с Харолд.

— Те са в сутерена и обсъждат важни въпроси. Поръчано ми е да не го прекъсвам по какъвто и да било повод. Кой се обажда?

— Казвам се Нора Олбрайт. Харолд е отседнал при мене. Момичето от родния му град.

— А, да, споменава е за вас. Да му предам ли нещо? Ще му кажа да ви се обади веднага щом свърши обсъждането.

— Вижте, наистина е ужасно спешно — каза Нора. — Току-що научих, че има някакъв номер около Картата с предателство. Имам информация, че някой си Хортън Фут я е продал на Олбъни. Но току-

що открих, че Фут е нает от Лувейн. Това е нагласена работа! Ако отидат на вилата, Харолд ще попадне на засада!

— О, Света майко, не! — ужаси се Тереза. — Майк не би могъл да понесе загубата на още един клиент!

— Тогава е по-добре да го извикате от сутерена и да ме оставите да говоря с него или Харолд.

— Наистина съжалявам — каза Тереза, — но те въобще не са тук. Аз ви излъгах преди.

— Защо?

— Защото така ми поръча Майк. За да мислят хората, че той и Харолд са още в града.

— Значи вече са тръгнали за вилата?

— Заминаха преди час. Можем ли да направим нещо? Да информираме властите и да ги накараме да спрат двубоя?

— Не — каза Нора. — Постъпката на Лувейн не е нарушение на правилата. Просто противоречи на всякаква представа за почтеност и етика. Чакайте да помисля... Вижте, по-добре да затворя. Имам една идея.

Нора постави обратно слушалката. Нямахте как да се свърже с Харолд или Олбъни. Нямахте как да стигне до вилата на Лувейн навреме. Имаше само едно нещо, което можеше да направи. Надяваше се да свърши работа. Тя набра номера на „Ловното шоу“.

Олбъни не обичаше да ходи никъде без колата си. На човек му беше отреден ограничен период от време на земята, в който можеше да кара ламборджини, и той искаше да се възползва от всяка минутка. Професионалното благоразумие обаче надделя над личните му предпочитания. С Картата за предателство в джоба той набързо избра маскировъчни дрехи за себе си и Харолд. После тръгнаха за Централна гара и пристигнаха точно навреме за влака в 7,15 за Санта Марта — малко селце близо до мястото, където бе вилата на Лувейн.

Влакът беше пълен със селяни, облечени в черно, понесли големи плетени кошници, натъпкани с наденици и плодове на хлебно дърво, двата специалитета на острова.

Когато Ловният свят получи независимост за острова, първият подтик на Основателите бе да изритат всички от острова, така че да започне на чисто в демографско отношение. След продължителни дискусии бе решено, че на острова му трябва селячество. Но не какво да е. Есмералда се нуждаеше от истински добри селяни, доволни от съдбата си и безразлични към богатството и лустросания начин на живот, които ги заобикалят. Основателите знаеха, че истинските добри селяни няма да им излязат евтино, но нищо друго нямаше да придаде този нюанс на малко старомодно раболепие, така ценено в съвременния свят.

След дълго търсене на души бе решено да бъдат внесени южноевропейски селяни, които носят барети. Влязоха в контакт с испански и италиански работни бюра, разпратени бяха съобщения из Андалусия и Мецоджорно, кандидатите бяха проучени и най-добрите от тях бяха изпратени в известното „Училище за селяни“ в Цюг, Швейцария, за окончателно лустросване.

Селяните в Есмералда почти не се занимаваха с истинска работа. Основната им функция беше декоративна. Досадните задачи, като оране, плевене, сеене, жънене и извозване на тор, бяха поети от правителствените роби. Единствената работа на есмералдските селяни

бе да изпълняват народни танци в неделя и да прекарват голяма част от времето си в наливане със „Слог“, смесицата от вино и бира, която производителите в Есмералда напразно се опитваха да популяризират.

Те прекарваха много време и в хвалби кой колко е богат и мъжествен, докато жените им вкъщи печаха цели прасенца, пълнени с кочани царевица.

Националните им костюми бяха създадени от Джики в Холивуд и включваха широки поли, торбести панталони и тесни общити елечета.

Децата на селяните бяха проблем. Разбира се, с децата е така, но скоро след пубертета ги изпращаха в търговски училища в Кашмир и всички бяха доволни.

Един наблюдателен човек щеше да забележи две увити в плащове фигури да слизат от влака в Санта Мария дел Кампо, селце в полята на Есмералда, на около осемдесет километра от града. Те отидоха направо в „Синият Бофър“, най-голямата кръчма в селото, и тихо размениха няколко думи със съдържателя. Единият от пришълците, висок, красив мъж с голяма фалшива брада, показва на бармана нещо, което здраво стискаше в ръка. Барманът го зяпна. После на лицето му се изписа лукаво изражение.

— Е, че к'во от туй? — попита той. Беше изкарал една година в „Училището за селяни бармани“ в Северна Англия и това личеше от говора му.

— Искаме да се срещнем с Антонио Фериа — каза мъжът с брадата.

— Амчи той е зает, прислужва на едно събиране на хълма, шъ знаете.

— Знам наистина — една шумоляща банкнота изникна между пръстите му. — Доведи ми го, бъди така добър, а?

Барманът взе банкнотата, преви гръб в знак на благодарност и отиде при телефона.

Когато младият Джанго Фериа се прибра от училище тази вечер, той намери двама пришълци в гостната на майка си. Един от мъжете беше висок, красив и имаше фалшива брада. Другият беше още по-едър, тъмнокос, облечен бе изцяло в черно и имаше на краката си къси меки ботушки. Очите му — светли северняшки сини очи излъчваха някакъв хлад и безпощадност и това веднага направи впечатление на Джанго, който попита:

— Кой е този?

— Млъквай — отсече бащата на Джанго, Антонио Фериа. Джанго забеляза, че баща му си е сложил чистата риза с пискюлите, която обикновено пазеше за погребения и празници. Непознатите трябва да са важни клечки, помисли си Джанго, но не си позволи да проникне в естеството на тази важност поради навика да не мисли това, което другите не искат да мисли — урок, който бе усвоил добре в местното основно „Училище за селяни“.

В този момент по-голямата му сестра Миранда мина през глинената врата. Тя спря за секунда с ръце на кръста, нацупена сочна долна устна, косата ѝ — храсталак от неовладени възможности. Беше висока за селянка и ниска за аристократка. Малките ѝ вирнати гърди напиреха под тънката материя на селската ѝ блузка. Можеше да се предположи, че краката ѝ, изцяло закрити от дългата тежка пола, са добре оформени.

— Татко, какво си направил? Кои са тези хора?

Макар че тонът ѝ бе обезпокоен, нещо в изражението ѝ подсказваше, че може би няма да има нищо против да бъде поставена под властта на един от тези мъже, а сигурно и на двамата, но все пак не по едно и също време.

Антонио Фериа седна пред една обикновена дървена маса, потърка брадичката си и си наля чаша узо. В очите му се четеше гняв, който се бореше с умора.

— Съвсем просто е — каза той троснато. — Този човек — и той посочи Харолд с някакъв полузамах на сакатата си дясна ръка — ще дойде с теб на празненството на сеньор Лувейн довечера. Той ще поднесе пиленето „Териаки“ вместо Джовио, новия селянин тук, когото сеньор Лувейн още не е виждал. Ти ще го придружиш с един поднос от обичайните кексчета с мас.

— Той не е от тия места — отбеляза Миранда, като оглеждаше Харолд с интерес. — Да не е нов селянин?

— Не, Ловец е и идва отдалече.

— Ловец? Че кого преследва?

Антонио погледна настрани. Широкото му лице се сгърчи от болка:

— Преследва Лувейн, el patron^[1] — промърмори той накрая и си наля нова чаша узо.

— Татко! Нима би предал сеньор Лувейн, който е направил толкова много за нас и за цялото село!

Антонио Фериа изръмжа нещо нечленоразделно и размърда краката си по утъпкания пръстен под. Имаше няколко крака под себе си — свински крака, купени на евтиния от пазара в Санта Каталина. Те бяха износени и разпарцаливени от дългото тътрене из мръсотията на двора.

— Имам ли друг избор? — попита Фериа с много чувство. — Истината е, че той има Карта за предателство. Знаеш наказанието за неподчинение на искане за предателство в границите на разумното, когато е подкрепено с карта.

— Е, тогава — каза Миранда — явно нямаме избор. Но как ще го прекарам край пазачите?

— Всичко ще бъде наред, дали сме му личната карта на Джовио.

— Но, татко, Джовио е висок не повече от метър и петдесет.

— Тогава той тук ще трябва да се попрегърби. А ти ще трябва да пораздрусаш бедра пред пазачите, нещо, което доста умееш, както чувам от много съседи. Трябва също да го научиш как да си влачи краката.

Миранда се обърна към Харолд:

— Ами тогава идвайте с мен. Ще видим какво може да се направи.

— Само минутка — каза Харолд. Той погледна към Олбъни. — Е, аз тръгвам.

— Запомни ли плана на вилата? Не ни остана много време да разучим чертежите във влака при тая бъркотия със сандвичите, пък и оня фокусник със змията.

Да, в главата ми е — каза Харолд. — Наистина ли мислиш, че ще се получи?

— Разбира се, че ще се получи. Той няма да подозира нищо, докато ти не го направиш на решето. Помниш ли как се задейства хамелеоновият костюм? Взе ли оръжието? Заредено ли е?

— Да, да — успокои го Харолд. — Ти къде ще бъдеш?

— Връщам се в кръчмата — отговори Олбъни. — Ще се наливам с кафе и ще си гриза ноктите, докато не се върнеш да ми кажеш, че си успял.

— Или докато някой друг не дойде и не ти каже, че не съм.

— Не приказвай така, носи нещастие. Желая ти успех, Харолд. Или както казваме ние в шоубизнеса — тресни го.

Миранда се приближи и хвана Харолд за ръката.

— Хайде, идвайте — подкани го тя с дрезгавия си странно женствен глас.

[1] Господаря (исп.). Б.пр. ↑

— Не — каза Миранда, — трябва още повече да се прегърбиш, да отпуснеш раменете си, а краката ти трябва да вдигат шум като при плъзгане, докато ги тътриш по пода.

Миранда беше завела Харолд в спалнята си, малка колибка точно на половин метър от къщата на баща ѝ, разстояние, предписано от традицията за селските момичета на възраст за женене без особени религиозни наклонности. Тук тя се опитваше да го научи на Селското тътрене. Не можеше да се надява да го усвои само за една нощ, разбира се, в „Училището за селяни“ в Цюг отделяха цял семестър само за Превиването на гръб. Слава богу, че Харолд не трябваше да усвоява тънкостите, които сочат социалния статус, тъй като беше малко вероятно да срещне някого. И понеже все още беше нощ, стойката му вероятно нямаше да бъде забелязана от облечените в двуредни раирани костюми пазачи, които се мотаеха пред вилата, хилеха се глупаво, пушеха и подхвърляха разни неща на жените.

— Така по-добре ли е? — попита Харолд, като се наведе и отпусна рамене.

— Имаш вид на футболен играч, който се кани да вземе топката.

— А така? По-добре ли е?

— Сега приличаш на простреляна мечка, която е готова да убие който ѝ попадне.

Харолд се изправи и протегна.

— От това Превиване ми се схвана гръбът.

Миранда кимна, възхищавайки се, въпреки намерението си да не се поддава на широката, здрава, мъжествена фигура на Харолд. *Capriestì dil dnu!* — помисли си тя, като древната селска клетва ѝ дойде наум без всякакво усилие. Този е много привлекателен. Тя го изглежда малко по-продължително, отколкото бе необходимо, а после се извърна. Няколко секунди по-късно без изненада откри, че той стои съвсем близо до нея, едър объркан мъжкар, чиято миризма на потна мъжественост само на няколко крачки от нея в съчетание с уханието на

жасмин и тропически храсти в бавно подвижния нощен въздух на заспалия тропически остров, беше малко да се каже, че я объркваше.

— Кога трябва да отидем на този банкет? — я попита Харолд след една пауза, от която ѝ спря дъхът.

Тя го разгледа с открито преценяващ поглед и прасяците от електричество дълбини на тъмните ѝ очи му отправиха предизвикателство, едновременно неоспоримо и неразгадаемо, един сигнал толкова древен и многозначителен като самия живот.

— Ако се появим след час, ще бъде достатъчно — каза тя, а устните ѝ произнесоха тези думи с прецизност, която издаваше скрита премала.

— Щом е тъй, по-добре е да се разположим удобно — каза Харолд и легна на леглото.

Миранда се поколеба само за минута. Навярно това беше знакът, че казва сбогом на девствеността — важен момент за всяка жена, на която се случва. Да го вземат дяволите с неговата прелъстителна тромавост! — помисли си тя. После престана да се бори с първостепенния импулс, който навярно щеше да бъде най-голямото ѝ доближаване до вътрешната същина на нещата, и се отпусна до него на леглото със слабостта, която беше и скритата ѝ сила.

— Ах, ти, сладкодумен мръсник! — каза тя и устните ѝ се плъзнаха по дългия твърд и прав гръб на носа му, докато не улучиха желаната цел — неговите устни.

В свят, лишен от табута върху секса, пианството, наркотиците или убийството, човек трудно може да измисли какво да прави на някое събиране, без да стигне до същите неща, които, така или иначе, върши през цялото време. Новостите бяха вечният проблем на амбициозните домакини в Есмералда.

В древен Рим типичният заможен домакин, също толкова лишен от скрупули, колкото и съвременникът му от Ловния свят, би поднесъл на гостите си едно такова рядко и несмилаемо ястие, каквото са езици от пауни, пълнени с трюфели и сервирани в гнездо от замразена кълцана сланина от роб, блюдо, което наистина е споменато в папирус, намерен в Херкуланеума.

От модерния римски гост, поканен на вечеря, се очаквало ентусиазирано да се натъпче с всичко това, а после да се втурне към вомиториума, за да го повърне, да избърше устните си, да се изпикае и да се приготви за следващото блюдо.

Но, разбира се, древният римлянин в много отношения трудно би могъл да бъде счетен за истински изтънчен човек.

Търсенето на нещо шокиращо, с което да занимае гостите по време на купона, винаги създаваше проблеми на Лувейн, който в стремежа си да възмути буржоата би се чувствал добре сред дадаистите.

Тъй като в Есмералда нищо не бе забранено, удивлението трябваше да получи обратни стойности, да се привлече законът на парадокса и гъделът да се превърне в интелектуално занимание. Това беше духът, в който Лувейн създаде вече придобилия известност Обратен стриптиз.

Това перверзно удоволствие бе изпълнено в голямата трапезария веднага след кафето и шербетите. Гостите на Лувейн седяха около маси, подредени във формата на подкова. Прислугата се движеше от външната страна, когато донасяше чинии с храна, доливаше чашите с вино или предлагаше кокаин (все още популярен независимо от факта,

че силата на наркотика, но не и цената му, мистериозно се изпари скоро след като го узакониха в Съединените щати).

Прислужваха селяни от местното селце, облечени в празничните си носии. Сред тях хипотетичният наблюдател би могъл да забележи един по-едър от другите, чиято тромавост бе прекалена дори и за селяните. Под тиролското елече на този селянин, или какъвто там беше, имаше голяма подутина, но навярно това просто беше бутилка, която той е отмъкнал, за да достави удоволствие на простоватите си приятелчета в кръчмата по-късно. А може и да беше нещо по-зловещо, някакъв чудовищно подпухнал тумор например от типа на тези, които селяните от забутаните области обикновено показваха пред камерите. Дори може да беше „Смит & Уесън“ в кобур през рамото.

В този момент всички погледи бяха привлечени от голо младо момиче, което влезе и се качи на малката сцена, разположена по средата на конската подкова от маси. Носеше със себе си куфар на колела и това предизвика вежливи ръкопляскания. Но никой не беше истински заинтригуван. Много от тях бяха виждали вече куфари, пък дори и на колелца.

Но когато тя го отвори с похотливо движение и отвътре се показва пълен гардероб дрехи, сред вечерящите се понесе шепот, тъй като стана ясно, че момичето ще се облича, а това бе нещо, което малко от тях бяха наблюдавали на публично място досега.

Бавно и наелектризиращо момичето си сложи сутиен, гащички и чорапи. Интересът се засили, когато тя се поколеба в избора на рокля и накрая извади фино светлокафяво копринено творение, което очертаваше съблазнителните заоблености, току-що закрити от самата нея. Публиката зашумя поради нарастващата възбуда, но дали тя бе истинска или подправена, никой не би могъл да каже.

Всички знаеха, че теоретически е възможно да се обърне сладката нарастваща крива на еротичното и да се постигне възбуждане чрез интелектуалната магия на прикриването. Номерът, както при много други неща, бе просто да се накараш да изпиташ чувствата, които знаеш, че подхождат на случая.

Настроението се предаде дори и на най-безчувствените, когато дойде време артистката от Обратния стриптийз, вече напълно облечена в предизвикателни дрехи и бели ръкавици до рамото, да си сложи коженото палто. Гостите усещаха, че става нещо с естетическа и

интелектуална стойност и бяха решени да я получат изцяло, каквато и да бе тя.

Когато момичето най-сетне уви около раменете си руски самур, поклони се и напусна сцената, избухнаха бурни ръкопляскания. Лувейн отново се бе проявил.

Скоро след това купонът свърши. Хората искаха да се приберат у дома рано, тъй като утре щеше да бъде голям ден — денят на борбите в Колизея, на Движелантите, Клоуните самоубийци и на Голямото разплащане, чийто финал щеше да даде сигнал за началото на Сатурналията.

Развеселени, гостите потеглиха в свръхмощните си коли. Малко по-късно слугите си тръгнаха с леките си фиатчета. Лувейн вече се бе оттеглил в стаята си, тъй като се готвеше да тръгне обратно за града рано сутринта. Алармените системи се включиха автоматично, лампите в къщата изгаснаха и настъпи царството на нощта.

Нощта обгръщаше вилата на Лувейн, непрогледна и тайнствена, пропила всичко наоколо, невъзмутима, елегантно нашепваща в мрака. Светлината на звездите и тънкото резенче нова луна слабо осветяваха сенчести групички дървета върху сивия фон на околната местност.

Във вътрешността на вилата на Лувейн бе още по-тъмно. Отвътре, в миялното помещение до кухнята, една сянка се размърда сред другите. Случаен лъч светлина, необичаен за това време на годината, разкри през силно замрежените прозорци купчина чували с картофи в един от ъглите. Един от тях шаваше.

Харолд се изправи и свали чувала с картофи. Предварително бе съблякъл униформата на селянин сервитьор и сега бе облечен в хамелеоновия костюм, който Олбъни в последния момент успя да му намери по мярка.

Хамелеоновият костюм, понякога наричан костюм „нинджа“ или *traje de invisibilidad*^[1], беше значителен напредък по отношение на традиционните маскировъчни костюми от по-ранни времена, които имаха ефект само ако човек случайно застанеше в широколистна гора по здрач. Хамелеоновият костюм осигуряваше прикритие във всякаква среда и обстановка.

Най-общо казано, той се състоеше от телевизионен екран от оптични влакна, нарязани и скроени от шивачи техници във формата на тясно прилягащи гащеризони с качулка и маска. Изграждащият ги фотонмиметичен материал посредством чудото на оптичните влакна и лазерното шивачество имаше способността да приема цветовете и нюансите на фона зад себе си, какъвто и да е той.

Хамелеоновият костюм беше най-полезен през нощта, разбира се, тъй като черното лесно се постига. Но при ярки фонове цветовете понякога се разминаваха с истинските с по пет или десет линии от спектъра. Друг път се получаваха необясними проблясвания на студена синя светлина, които можеха да бъдат доста неприятни, особено ако човек пресича равен фон.

Разбира се, костюмът имаше вградена фина настройка за цветовете. Този, в който беше облечен Харолд, беше нов модел с автоматично превключване на мат или лъскавина.

Харолд премина безшумно през затъмнената дневна, докато костюмът му приемаше шарките на светлината и сенките, ефектът от което наподобяваше преминаването на вълна през стаята. Оръжието му — верният „Смит & Уесън“ — бе в ръката му.

Харолд чу ниско ръмжение и спря. Огледа стаята през инфрачервените си детектиращи очила и видя безспорния силует на един доберман пинчер. По гневната извивка на гърба му Харолд се досети, че това може би беше екземпляр от известната порода „Луди убийци“, от които се страхуваха всички, даже и притежателите им.

Никой не беше предупредил Харолд за добермана. Не му се искаше да убива още едно куче. А трябваше да вземе предвид и факта, че на тъмно трудно се стреля точно дори и с инфрачервени очила.

Доберманът се приближи и го подуши. След това издаде някакъв слаб гърлен звук подобно на автор, който се опитва да си събере мислите, и легна в краката на Харолд.

Едва по-късно Харолд научи, че кучето принадлежи на Фериа, а не на Лувейн и че Фериа му е подал командата да не убива влезлите през нощта, но в духа на киселото си настроение е забравил да уведоми Харолд. Типична безсмислена селска шега.

Фериа бе обезвредил кучето си не от любов към Харолд, а защото така повеляваше законът. Висшият съд на Ловния свят наскоро бе постановил, че предателството на едно човешко същество не бива да бъде анулирано от верността на животното, притежавано от него и дадено под наем на друго лице.

Харолд заобиколи отпуснатото животно и прекоси дневната. С помощта на инфрачервените очила той успя да избегне всевъзможните неустойчиви масички, отрупани с дреболии, които евентуално можеха да вдигнат шум. Той мина на пръсти край кърките на Лувейн, захвърлени небрежно на пода. Тънки като игла лъчи светлина от лампите по тавана проблясваха и се отразяваха със синя светлина по пистолета в ръката му. Въздухът беше топъл и в него слабо се носеха миризмите на печено говеждо, йоркширски пудинг и хавански пури, уханията на приятно гости. Пред него бе вратата на спалнята на Лувейн.

Харолд извади специалния магнетичен пропуск, набавен от Олбъни, и много внимателно го пхна в процепа на дръжката на вратата. Чу се едва доловим звук, нещо между леко прещракване и тупване. Харолд си прошепна древната молитва на Ловците под нос: „Тук свършва нищото“, и се вмъкна в стаята.

През очилата си различи леглото в единия край на стаята. И тъмното очертание в него. Той насочи пистолета. Пръстът му се намести на спусъка. И в този момент светлините се запалиха.

[1] Костюм невидимка (исп.). Б.пр. ↑

Сега вече Харолд видя, че тъмното очертание в леглото на Лувейн представляваше старият му спален чувал, натъпкан с тениски. Самият Лувейн седеше в удобно кресло на няколко крачки зад гърба на Харолд.

— Без внезапни движения, приятелче — обади се Лувейн. — Под прицела си на полуавтоматичния ми двадесеткалибров „Ремингтън“, точно копие на модел 1100. Зареден е със заряд 1 унция от №8 и 11,5 зърна барут, а използвам и двете цеви.

— Защо ми казваш всичко това? — попита Харолд.

— Защото искам да осъзнаеш, че и при най-малкото необмислено движение ще те размажа по стените.

— Стените са си твои — каза Харолд.

— Ще повикам да ми ги преобоядисат. — Но се виждаше, че идеята не му се нрави.

— Предполагам, че искаш да пусна оръжието — попита Харолд.

— Не, нищо подобно. Как иначе бих могъл да те убия, ако нямаш оръжие в ръката си? Всъщност, ако се опиташ да пуснеш този револвер, ще си получиш порцията.

— А какво ще направиш, ако не пусна оръжието?

— Пак ще те застрелям — отвърна Лувейн. — Искам да кажа, това е целта на занятието, нали? Но първо ще позлорадствам.

Харолд размисли върху думите му методично както винаги.

— Добре — каза той накрая, — предполагам, че имаш право.

— Но аз не мога да злорадствам както трябва, ако не виждам лицето ти. Обърни се бавно и дръж оръжието си насочено към пода.

Харолд се завъртя по описания начин. Лувейн беше облечен в бял копринен халат с избродирани преплетени китайски дракони. Имаше вид на човек, който се чувства удобно и доволен от себе си, седнал в спалнята си с пушка, насочена към корема на някой неканен гост.

— Аз планирах всичко това — каза Лувейн. — Сузър ми помогна, но само в подробностите. Замисълът бе изцяло мой — да накарам Фут да продаде моята собствена Карта за предателство на оня глупак Олбъни, да те подмамя тук и да наглася алармената система на фалшива тревога, така че да можеш да стигнеш до спалнята ми. Истината е, че нямаше никакъв шанс срещу мен. Защото съм умен. Признай, че е така, Харолд, ти най-добре би трябвало да го знаеш. Не съм ли умен?

— Да, умен си — каза Харолд. Никога не отказваше да похвали някого, ако похвалата бе заслужена. — Поздравления, Лувейн.

— Благодаря — отвърна Лувейн.

Настъпи кратко неудобно мълчание. После Лувейн каза:

— Трудно е, да знаеш.

— Кое?

— Да те убия по този начин. Докато просто така си стоиш тук. Не можеш ли някак си да ме провокираш?

— Не искаш ли малко прекалено много? — каза Харолд.

— Да, предполагам, че е така. Виж, имаш ли нещо против да изключиш проклетия хамелеонов костюм? Обърква цветовете стойности, очите ме заболяха от него.

Харолд изключи хамелеоновия костюм и смъкна ципа отпред. Тая щуротия беше направо задушавашо тясна, а оптичното влакно хич не го бива да попива потта.

— Е, добре — подхвана Лувейн, — струва ми се, че е време. Лоша работа. Някак си се привързах към теб, Харолд, по един особен начин.

Той вдигна оръжието. Харолд впери поглед в него.

— Моля те, не ме гледай така — каза Лувейн.

Харолд затвори очи.

— Не, и така не става.

Харолд отново отвори очи.

— Истината е, че никого не съм убивал така. При всичките ми други убийства винаги е имало много търчане напред-назад. Нали знаеш какво искам да кажа.

— Мога да си представя — помогна му Харолд.

— Тая наистина няма да я бъде — каза Лувейн. — Виж, защо не отвориш прозореца и не хукнеш да спасяваш живота си?

— А ти какво ще правиш?

— Ще изчакам една-две секунди и ще те застрелям с пушката.

— Така и мислех — каза Харолд. Хрумна му, че може би ще успее да изстреля един куршум, преди Лувейн да е стрелял с пушката. С малко късмет можеше да постигне реми — и двамата щяха да бъдат мъртви. Нещо не му звучеше много добре.

Той прекоси стаята и седна на леглото на Лувейн. Разчиташе, че на Лувейн няма да му се иска да го застреля така, та после да трябва сам да сменя чаршафите, понеже слугите си бяха отишли вкъщи за през нощта.

— Добре — приключи Лувейн, — последно злорадстване и после наистина ще трябва да приключа с теб, дори и да се наложи да спя в стаята за гости.

Значи и този последен слаб шанс му бе отнет! Харолд се напегна в очакване на някое моментно невнимание от страна на Лувейн, което да му даде възможност да измъкне оръжието си и да стреля.

В този момент стаята бе залята от ослепителна светлина и оглушителен шум. Изненадан, Харолд се претърколи по гръб на леглото и скочи от другата му страна. Лувейн стреля както винаги по-високо от целта и улучи една от лампите на тавана. На долния етаж доберманът се давеше от лай. Въздухът замириса на печено говеждо и кордит.

Следващото, което Харолд чу, бе глас от мегафон, многократно усилен от високоговорителите.

— Ей, вие там! — каза гласът с мегафона. — Това е официално съобщение! Веднага спрете престрелката! Настоящият дуел се прекратява.

— Какво става? — попита Харолд.

— Нямам ни най-малка представа — отвърна Лувейн. — Никога не спират започнали вече дуели, освен ако...

— Освен ако какво?

Вратата на спалнята се отвори. Влезе Гордън Филакис, церемониалмайсторът на „Ловното шоу“, следван от озвучители, осветители и снимачния екип.

— Здравсти, момчета — каза Филакис. — Ето ни в дома на Лувейн Доубри, създател на Обратния стриптийз и Ловец с много

решителност, но малко късмет, поне напоследък, а, Лувейн? Господинът с него е Харолд Ердман, млад Ловец, излязъл на първия си Лов, когото може би си спомняте от интервюто ни вчера. Как си, Харолд?

— Малко по-добре сега, когато сте тук — отговори Харолд. — Но защо всъщност сте тук?

— Приятелката ти, Нора Олбрайт, ни се обади и ни препоръча да обърнем особено внимание на подготвената от тебе клопка. Когато научихме някои от подробностите — той хвърли многозначителен поглед към Лувейн, — решихме да изоставим обичайната случайна селекция. Ето защо, господа, спрете боя до утре, когато ще се появите в Колизея на Голямото разплащане!

Олбъни си проправяше път през тълпата. Той обви с ръка раменете на Харолд и го прегърна.

— Получи се точно така, както мислех — каза той.

— Искаш да кажеш, че си планирал всичко това? — изненада се Харолд.

— Нека просто да приемем, че предвидих хода на нещата, така както се полага на един добър Търсач. Най-важното е, че ти успя! Голямото разплащане! Десет хиляди долара награда! Плюс пет бона за Търсача!

— И това не е всичко — намеси се Лувейн. Той дойде при тях и хвана ръката на Харолд. Гласът му бе предрезгавял от чувства. — Ти си нов тук, Харолд, и не мисля, че имаш представа какво означава Голямото разплащане. Това е най-голямото отличие, към което може да се стреми един Ловец: шансът да убие пред очите на хиляди хора, шансът да бъде увековечен от видеолентата. А това значи слава, Харолд, нещо, което съм искал през целия си живот. Благодаря ти. Ще се видим утре.

Той потупа приятелски Харолд по ръката и отиде при Гордън Филакис, който взимаше интервю от Антонио Фериа, от чиито думи излизаше, че Фериа самичък е нагласил работата.

— Хайде да се измъкваме оттук — предложи Олбъни.

— Къде отиваме?

— Да хапнем нещо за вечеря и да се наспим добре. Вече си в шоубизнеса, Харолд, а утре е премиерата.

Настъпи сутринта на Голямото разплащане — свежа и ясна, без нито едно облаче, идеален ден за убийство. Тълпите започнаха да се стичат към Колизея отрано. По арената маршируваха свирещи оркестри, всеки със знамето на своя кантон.

Под арената, през скрити вратички и по проходи, които започваха извън амфитеатъра, се стигаше до един цял подземен свят от работилници, улеи за превозните средства, съблекални за бойците и другите артисти, хранилища за оръжията. Тук бяха и ремонтните екипи както за машините, така и за човешките същества, а също и хората в черно, които щяха да отнесат падналите бойци до мястото на последния им отдых на Бутс Хил.

Към обяд трибуните се запълниха. Те бяха разделени на слънчеви и сенчести сектори като при испанските кориди. Ложите бяха засенчени от опънати на пръти платници на ивици.

Денят беше хубав, жежкото слънце блестеше високо над главите на хората, а момичетата бяха облечени в тънки ярки памучни рокли. Във въздуха се носеше миризма на месо, пържено в горещо олио с малко чесън за компания. Между редовете сновяха продавачи на хот-дог, буритос, сувлаки, карнитас, напитки, наркотици, програми и тениски, украсени на гърба с портрети на участниците.

Нагоре-надолу по пътеките между местата тичаха деца и пицяха от смях. Лаеха кучета. Цареше онази атмосфера на добро настроение, която така често съпровожда пълната липса на добър вкус.

От едната страна на арената над полето за убийство бе издигната остъклена контролна кабина. На стратегически точки бяха разположени телевизионни камери, за да снимат и това, което става на арената, и изразенията по лицата на коментаторите. Гордън Филакис, самият господин Ловен свят, бе пред микрофона, облечен в зелено спортно сако с емблемата на Ловната академия от дясната страна на гърдите му.

— Здравейте, хора, аз съм Гордън Филакис. Какъв ден за побоища, а! Прав ли съм, спортни запалянковци? Както винаги всички билети за това спортно събитие на годината в Есмералда са продадени. Ще ви предаваме всичко, което става, със забавени кадри в едър план на по-противните сцени. Но първо искам да ви представя един наш стар приятел, полковник Рич Фарингтън, човек, който знае едно-друго за убийствата.

— Благодаря, Гордън, радвам се, че съм тук. — Фарингтън беше висок, слаб, сивокос мъж, прав като бастун, с орлов нос и тънки безкръвни устни.

— Вие оглавявахте Международната бригада на наемниците, най-живописната банда убийци в цялата история на света, нали така, Рич?

— Съвсем вярно, Гордън, и това бяха прекрасни дни. Виждате ли, последната война не беше изцяло ядрена. Въпреки кратката ѝ продължителност и общ характер остана време за няколко първокласни битки с хора.

— Вие и вашите момчета участвахте в кампанията „Малкият Чако“, нали, Рич?

— Разбира се, Гордън, и мога да ви уверя, че Южна Америка все пак е интересно място, макар че джунглите ги няма. Аз и моите момчета прикривахме оттеглянето през Лимпопо. Това е река в Африка, Гордън. И двете битки бяха наистина впечатляващи. Само картечният огън и минохвъргачките си струваха да платиш за билет, така да се каже.

— Гледал съм заснети откъси от тези битки много пъти, полковник, нашите зрители — също. Кампанията по Лимпопо е любимо семейно развлечение. Всъщност през следващия сезон каналът на Ловния свят се кани да започне разказ за развитието на цялата война по часове. Не бива да го изпускате, приятели. Заглавието му е „Приказният свят на кръвопролитие“.

— Беше хубава война — каза Фарингтън. — Но трябва да ви кажа, хора, че вие тук, в Ловния свят, макар и по един ваш скромнен начин предлагате някои от най-добрите индивидуални сцени на насилие, които някога съм имал привилегията да наблюдавам. Не съм изкуствовед, но мога да твърдя, че част от нещата, които видях тук, определено съдържат сюрреалистичен елемент. Не съм и

интелектуалец, господ ми е свидетел, но ми се струва, че вие тук, в Ловния свят, следвате по-истинско артистично призвание и създавате повече неподправена наслада за повече хора по целия свят, отколкото онези така наречени хора на изкуството в Америка и Европа, които мацат безсмислени цветове по платната или хабят хартията с неразбираеми думи. Извинете ме, Гордън, като че ли се поувляхох.

— Аа, полковник Рич, не се извинявайте. Вие сте наш човек. Много и от нас харесват онези неща, които могат да разберат. Като убиването! В това няма нищо трудно! Полковник Рич, благодаря ви, че се отбихте.

— За мен бе удоволствие, Гордън. Винаги идвам да гледам Голямото разплащане и началото на сезона на Сатурналията. Не бих ги изпуснал за нищо на света.

— Благодаря ви още веднъж, Рич. А сега виждам, че се готвим да започваме. Ще последват Клоуните самоубийци, които имаха такъв стоплящ сърцето успех миналата година, отново ще играем на Пешеходци и ще видим Движелантите, бързоподвижните Мотокоси и най-накрая Голямото разплащане. Надявам се, че си имате всичко подръка, защото не бива да изпускате и секунда след началото на действията.

На долните трибуни, в един от скъпите сенчести сектори, в ложа, оградена с перде, седяха Майкъланджело Олбъни със съпругата си Тереза и Нора Олбрайт. Олбъни беше облечен с леко спортно сако от сурова коприна в тъмнокафяв цвят. На главата си имаше сламена шапка с карирана панделка в бяло и черно, носена по традиция от Търсачите. Нора беше в бяла памучна рокля и с малка червена шапка на главата си. Под шапката беше натикан черен воал. Щеше да го спусне, ако Харолд загуби.

На Нора ѝ беше трудно да съчетае представата си за онзи Харолд, когото познаваше в Кийн Вали, щата Ню Йорк, с този тук от Ловния свят днес — момче от родния ѝ град, което се кани да вземе участие в най-престижното събитие на Ловния свят. И все пак това е същият стар Харолд, непохватен и самоуверен и много късметлия.

— Притесняваш ли се? — попита я Тереза.

Нора кимна.

— Толкова много искам да победи. Но се страхувам за него. Майк, мислиш ли, че има шанс да успее?

— Доста добър при това — отговори Олбъни. — Идеята ти да се обадиш на Гордън Филакис и да му разкажеш за предателството на Луейн с Картата беше превъзходна. Благодарение на нея получихме Голямото разплащане, събитието, най-важната битка за годината. Сега, когато Харолд има психологическата нагласа, нищо няма да може да го спре. Опитай се да се отпуснеш и да се насладиш на игрите.

— Ще се опитам — каза Нора. Тя докосна очите си с миниатюрна кърпичка. — Но не знам дали ще мога.

— Клоуните самоубийци пристигат — съобщи Олбъни. — Нали харесваш Клоуните самоубийци?

Лицето на Нора се разведри.

— Да, те винаги са забавни.

— Отпусни се и си достави удоволствие. Сега трябва да отида долу и да подготвя Харолд за състезанието. Не се притеснявай за него,

скъпа. Той има късмет, а това винаги струва много повече от умението.

Долу на арената Клоуните самоубийци току-що се бяха появили сред силни ръкопляскания. Винаги имаше много кандидати от цял свят за заветното годишно място на Клоун самоубиец. Този вид хора имаха чувството, че ако смъртта им прави някого щастлив, значи не е била напразна.

— Днес — обяви Филакис — имаме щастието с нас да бъде господин Томи Едуардс, директор и продуцент на Ловното училище за Клоуни самоубийци. Той и аз ще коментираме шутовщините на клоуните. Здравей, Томи.

— Здравей, Гордън. Виждам, че всеки момент ще започнат.

— Точно така, Томи. Сценичните работници са на арената и издигат двуетажна конструкция. Тя е точно копие на едновременно банка. Като че ли номерът ще е добър. Как се нарича, Томи?

— Заглавието му е „Банковият обир“. Създаден е по една стара пародия на кийстоунските ченгета.

— Така — каза Филакис, — в банката е пълно с клиенти и касиери, всичките в костюми на клоуни. Както изглежда, това е един обикновен оживен ден в банката на малко градче в Америка отпреди стотина години. В този момент кийстоунските банкови крадци пристигат в две лъскави открити спортни коли. Те са облечени в смешни костюми, а на лицата им са изрисувани комични физиономии. Крадците влизат в банката, като размахват оръжието си. Ограбват банката. Един касиер се съпротивлява. Крадец го застрелва. Касиерът предава богу дух, докато изпраца целувки на тълпата. Доста остроумно, Томи.

— Благодаря, Гордън. А сега крадците прибират плячката, традиционно опакована в малки платнени торби със знака на долара по тях, изтичват вън от банката и се натоварват на колите. От една от вратите на арената изскача друга старомодна открита кола. Това е полицейска кола, пълна с кийстоунските ченгета на Ловния свят.

Банковите крадци потеглят сред град от куршуми. Няколко невинни зяпачи падат убити. Те също са Клоуни самоубийци, разбира се.

— Колите се преследват по арената — продължи Филакис. — Те заобикалят препятствията, поставени от сценичните работници, разменят си изстрели и хвърлят ръчни гранати една срещу друга. Има убити и в двете коли. Накрая крадците се озовават отново в банката. Те влизат тичешком вътре и се барикадират на горните етажи. Пристигат още Клоуни самоубийци в ролята на полицаи. Обсаждат ги. Полицаяте донасят тежки картечници и минохвъргачки. Те правят на решето Клоуните самоубийци, които се носят навсякъде из въздуха в комични пози. Публиката наистина е във възторг. Ще прегледаме записа по-късно, но още сега мога да ви кажа, че по-добра касапница не сме виждали и в по-предишни години. Ти на какво мнение си, Томи?

— Съгласен съм с теб, Гордън. Знаеш ли, удивително е колко куршума може да поеме едно тяло и все пак да продължи да се движи, да натиска спусъка и да изпраща куршуми в друго тяло. Някак си те кара да оцениш човешката твърдост, нали?

— Бих казал, да, Томи.

— Искам отново да напомня на публиката, че това е най-висшата участ, която всеки наистина сериозен самоубиец може да се надява да постигне: смърт пред очите на камерите в „Ловното шоу“ в деня преди Сатурналията.

— Вече останаха само осем клоуни, Томи. Мислиш ли, че може би куражът почва да им изневерява? Те са в това положение от доста време, като се имат предвид условията при истинските битки.

— О, тези момчета няма да се откажат, Гордън. Не и след като са били обучавани в „Училището за Клоуни самоубийци“ на Есмералда.

— Томи, защо не разкажеш нещо на хората за нашето известно училище, докато клоуните са спрели за няколко секунди да презаредят?

— Добре, Гордън, както знаеш, понятията за етика силно се промениха след узаконяването на самоубийството в повечето цивилизовани страни в света. Много държави престанаха да наказват евентуалните самоубийци, които не са успели или чиито нерви не са издържали. Но ние в Ловния свят смятаме, че си струва да има закон само ако той се изпълнява. Щом веднъж е приет в „Училището за Клоуни“, човек подписва клетва, че ще се самоубие в момента и по

начина, който му посочат директорът, продуцентът или техните помощници. Виждаш ли, в театрално отношение едно несъстояло се самоубийство се превръща в провал.

— Може би ще разкажеш на хората как налагате изпълнението на договорите? Искам да кажа, представи си, че Клоун самоубиец откаже да се самоубие или да се остави да го убият така, както е наредил продуцентът. Как постъпвате? Екзекутирате ли го?

— Разбира се, че не. Той точно това би искал: някой друг да поеме отговорността за собствената му смърт. Не, Гордън, ако някой Клоун самоубиец откаже да изпълни задължението си, наказанието е съвсем просто. Той трябва да си боядиса носа червен и да носи на гърба си надпис „Страхливец“. И да продължи да живее колкото може по-дълго. Не се случва често, уверявам те.

— И аз така мисля, Томи — каза Гордън Филакис. — Виждам, че оцелелите клоуни са приключили с презареждането и са готови отново да започнат. Те излизат иззад барикадите с насочени оръжия, но не стрелят. Оформят кръг. Един клоун, облечен като цирково конферансие, е застанал в средата на кръга. На главата си има висока черна копринена шапка. Той я сваля. От нея излита един гълъб. Това е сигналят.

— Всички стрелят без прекъсване! Тела се строполяват и хвърчат във въздуха! Еха, само вижте кръвта! Страхотен финал! Чуйте аплодисментите!

— Но гледайте! Конферансието кой знае как е оцеляло, макар че беше в центъра на всичко това. Той е лошо ранен и се опитва да се изправи на крака. Все още държи копринената си шапка. Успява да се изправи. Той поздравява публиката и си слага шапката...

— И главата му се пръска на парчета! Бомба в шапката! Отначало гълъбът, а сега бомба! Какъв финал! О, да, Томи, това наистина беше великолепен финал. Как измисли този номер?

— Не беше толкова трудно да се измисли, Гордън. Репетициите бяха проблем.

Долу, в сектора за артисти под арената, в самостоятелна съблекалня със звезда на вратата, Олбъни разтриваше гърба на Харолд и му даваше някои последни съвети.

— Не знам под каква форма ще се проведе този дуел. Всяка година измислят нещо ново. Старейшините от Ловната академия вземат решението в последната минута. Така че помни какво ти каза Чанг. Очаквай неочакваното. Добре ли се чувстваш?

— Знаеш ли — каза Харолд, — наистина е забавно. Ловуването имам предвид. Жалко, че някой трябва да бъде убит. Предполагам, че иначе не би се получило както трябва, но все пак е жалко.

— Продължавай с мисли в този дух и ще си съкратиш следобеда — предупреди го Олбъни.

— Нямам намерение да го оставя да ме убие — каза Харолд.

В друга самостоятелна съблекалня в друга част на сектора за артисти също със звезда на вратата седеше Лувейн заедно с Търсача си Сузър. В съблекалнята имаше още един мъж — Джордж Сакс, специалния треньор, когото Лувейн бе наел за събитието.

Сакс беше дебел и глупав, имаше просташки обноски и тялото му миришеше неприятно. Но над всичките тези дефекти превес вземаше едно достоинство. Зетят на Сакс Хостилиус Вайра беше Главен оръжейник на Ловните игри. Това означаваше, че Вайра щеше да бъде един от първите, които ще научат какви оръжия и специална екипировка ще са нужни за тазгодишното Голямо заплащане. А тъй като Вайра обичаше семейството си и му беше жал за сестра му Петрила, Сакс можеше да измъкне информация от зет си какъв вид битка е била избрана.

— Но къде е информацията? — попита Лувейн и „н“-то неприятно завибрира в носа му.

— Не знам защо се бави — отвърна Сакс. — Вайра никога не се е бавил толкова. Трябваше да ми се обади още преди половин час.

— По-добре да го стори скоро — каза Лувейн. — Иначе всичките тези боклуци ще се окажат безполезни. — Той посочи двете платнени торби, които довякоха заедно със Сузър в арената покрай подкупени пазачи. — Скоро ще трябва да тръгвам. Тия дребни хитринки ще бъдат излишни, ако не знам с какво ще трябва да се преборя.

— Всичко ще бъде наред, шефе — каза Сакс, а дебелиите му устни мърдаха по такъв противен начин, че сякаш омърсяваха произнесените от него думи и ги правеха негодни отново да бъдат употребени.

В този момент телефонът иззвъня.

— С нас е — обяви Гордън Филакис — Мел Прот, бивш трикратен шампион в състезанието с Мотокоси. Радваме се, че си с нас тази вечер, Мел.

— И аз също, Гордън — отвърна Прот. Той беше мускулист мъж със силно прилепнали руси къдрици. Също като Филакис беше облякъл зелен блейзър със знака на Ловния свят, изрисуван отдясно на гърдите му.

— Виждам, че бариерите вече са поставени на място за играта с Пешеходците. За тези от вас, които не са гледали шоуто преди, само ще кажа, че онази конструкция, дето я изграждат там долу, е известна под името „лабиринта“. Той е съвсем прост, а широчината на проходите е такава, че през тях може да мине спортна кола. Завоите са остри, но са укрепени, така че шофьорите да могат да ги вземат на висока скорост. Защо не ни разкажеш малко повече за това състезание, Мел?

— Ами всичко е съвсем просто — подхвана Прот. — Там долу, в лабиринта, имаме Пешеходец и Шофьор. Шофьорът разполага с колата си, а Пешеходецът — с ръчни гранати. Те влизат един по един в лабиринта. Само един от тях излиза от него — пеша или с кола.

— Пешеходецът има пет ръчни гранати, нали така, Мел?

— Да, Гордън. Обикновено носи по една във всяка ръка, а останалите закача на колана си. Имало е случаи, когато някои Пешеходци са носели допълнителна граната в зъбите си, но експертите считат, че това забавя движенията.

— За тези от вас, които наблюдават състезанието за първи път — каза Гордън Филакис, — искам да отбележа, че в стените на лабиринта тук-там има дупки, през които човек може да се промъкне. Това е важно, когато Шофьорът препуска право срещу теб.

— Трябва също да споменем — добави Мел Прот, — че гранатите избухват със закъснение от секунда — секунда и половина. Но с натиск на палеца времето може да бъде намалено до половин секунда.

— Но това налага човек да бъде свръхточен, нали, Мел?

— Така е — каза Прот. — Трябва да хвърлиш гранатата, когато колата почти е връхлетила отгоре ти, а после да се промушиш през дупката, преди взривът да те е помел. Необходима е много точна преценка, уверявам те.

— В момента колата и Шофьорът тръгват из лабиринта — съобщи Филакис. — Колата блести като сребро на слънцето. Тя е „Порше“, модел 1600 нормален, един от най-старите модели, предпочитан за пръгазване на пешеходци в лабиринт. Пешеходецът и Шофьорът вече са в лабиринта и стрелят един срещу друг с 22-калиброви пистолети, предоставени им за допълнително забавление. Шофьорът изскача иззад един завой, Пешеходецът се вмѣква през дупката, сега отново излиза зад Шофьора точно когато той трябва да забави, за да завие. Рѣката на Пешеходеца е назад, той е готов да хвърли гранатата. Но какво е това...

— Шофьорът го очакваше — обясни Мел Прот. — Подготовка и предугаждане на намеренията, ето какво е необходимо в подобно състезание. Шофьорът бързо дава на задна скорост. Пешеходецът хвърля първата си граната, но тя отива твърде високо и експлодира във въздуха. Сега той се мѣта и се опитва да се измѣкне, втурва се да търси дупка, прекатурва се през нея. Но мисля, че получи мимолетен удар от страничната броня на колата.

— Той е зашеметен, обѣркан — продължи Филакис. — Ето поршето отново пристига и ускорѣва сигурно по правата. Пешеходецът е на крака, рови за граната...

— Твърде късно — намеси се Прот.

Поршето се върна отново на задна и се скри зад ъгѣла. Пешеходецът се огледа отчаяно, опитвайки се да открие местоположението му. Внезапно то изскочи от другата страна и се насочи право към него. Тѣлпата крещеше неистово.

Пешеходецът беше хванат на права отсечка. Той се огледа безумно за дупка, но такава нямаше достатѣчно наблизо. Конвулсивно той хвърли гранатата срещу връхлитащата кола. Трябва да я бе нагласил погрешно, тѣй като тя отскочи от покрива ѝ и избухна безобидно зад връхлитащата кола.

В момента, когато тя избухна, Пешеходецът вече бе мъртъв като миналогодишна херинга, червена каша, разплескана по предната

решетка на поршето. Излязоха мъже, отнесоха останките, измиха пистата и дойде време за следващата двойка.

— Лабиринтът вече е почистен — каза Гордън Филакис — и ето че пристигат колите за състезанието на Движелантите. Каква бляскава процесия от оръжия на колела. Едва ли има нещо, което да се харесва на хората повече от личното бойно превозно средство. Мел защо не ни разкажеш нещо за състезанието?

— В основата си това е старият разрушителен дерби формат — каза Прот. — Само че при играта на Движелантите вместо само да обикалят по пистата и да се блъскат, нашите коли са бронирани и снабдени с артилерийски оръдия и други видове оръжие. Така че тук, общо взето, имаме битка между танк и бронирана кола на популярно ниво.

— Мисля, че трябва да споменем — намеси се Филакис, — че всички снаряди, използвани от състезателите, са доставени от Оръжейниците на Ловната академия и са с такава дължина на фитила, че да избухнат на около шест метра от дулото. Това се прави да не би случайно някое парче да отиде в тълпата.

— На покрива на оная „Линкълн“ ракетна установка ли има? — попита Прот.

— Точно така — каза Филакис. — Самозареждаща се и самонасочваща се ракетна установка. Виждам също така, че от двете страни на оная „Тойота Спешийл“ са монтирани оръдия.

— Пристига „Паякът Морлън“ — съобщи Мел Прот. — Той има мощност на двигателя 2000 к.с. и механична ръка, която се управлява от кран, монтиран отзад. Самите зъбци на ръката се командват от компютър във вътрешността на колата.

— Ето го и Еди с неговия „Таран“ — намеси се Филакис. — Кола с формата на един от онези стари динозаври, казват се стегозаври, струва ми се. Мотивът с динозаврите винаги е бил популярен в дизайна на нападателните коли. Тя е изцяло бронирана и има перископна система. Еди се опитва да заеме изгодна позиция. Ето го и сигнала. Състезанието на Движелантите започва!

— „Таранът“ на Еди не си губи времето — отбеляза Прот. — Мощният му магнит е сграбчил „Чудовището“ на Максвел. Един панел отстрани на „Тарана“ се отваря и от него се подава циркулярен трион с волфрамово покритие. Острието му преминава през бронята като нож през масло. Телескопичната ръка на робота поставя взрив.

— Прекрасно — възхити се Мел.

— Но ето че пристига „Скорпионът“ на Кели, конструиран с оглед на мощността и маневреността му подобно на някогашните състезателни коли от „Формула 1“, разположен ниско до земята, труден за сграбчване и устойчив на удар.

Долу на жълтия пясък на арената битката беше в разгара си. В безоблачното синьо небе се заиздигаха облаци от бял дим от колите, които непрекъснато се въртяха наляво и надясно и се обстрелваха една друга с оръдия от близко разстояние. По пясъка на арената взеха да се появяват петна от масло и кръв и резервни части. Колите се носеха насам-натам, взривяваха си една на друга гумите и вратите или пък блъскаха противниците си в стените на арената.

Скоро само две от тях все още се движеха — „Скорпионът“ и „Носачката“.

— Подходът на тези две бойни коли е съвсем различен — каза Филакис. — Искаш ли да ни разкажеш за тях, Мел?

— „Скорпионът“ е най-близкото подобие на колибри, което може да се постигне при колите. Със своето 360-градусово управление на четирите колела той може да се обръща и потегля под неочаквани ъгли. Вградената му програма за управление с елементи на случаен избор прави трудно определянето на местоположението му от компютъра на врага. В предната му част е монтирана тежка картечница, стреляща с експлозивни патрони. Силната му страна обаче е тежкото оръдие, поставено в задната част.

— Какъв контраст в сравнение с „Носачката“ — продължи Филакис, — която е конструирана на съвсем различен принцип. С форма на яйце, както подсказва и името ѝ, боядисана в матовочерно, тя има стоманена броня, което допринася много за тежестта ѝ, но я прави ефективна само при директен удар от близко разстояние. „Носачката“ не демонстрира никакви нападателни оръжия, отверстия за оръдия или кулички, от нея не стърчат никакви дула, даже няма и антена. Тя се защитава, като снася мини по пътя на противниковите коли.

„Скорпионът“ профуча край „Носачката“ като златна мълния на следобедното слънце. Той направи завой и мощното му задно оръдие се насочи към фланга на „Носачката“. В този момент земята под „Скорпиона“ изригна. Колата се вдигна на шест метра във въздуха и падна разпарчедосана на шест големи и много малки парчета.

— Е, какво ще кажете за това! — каза Филакис. — Струва ми се, че „Скорпионът“ подцени способностите на „Носачката“ за бързо разполагане на мини, като може би си мислеше, че атаката по фланга е безопасна. В момента колата прави обиколката на победителя. Какъв хаос е само там долу!

— Но и какъв чудесен и възбудителен финал!

— Така си е — каза Мел Прот. — Винаги съм обичал да гледам как големите коли се обстрелват. В стария гараж нощеска ще има окървавени бутала.

— Сигурен ли си в това? — попита Лувейн Сакс.

— Сигурен съм, че така каза зет ми — отвърна Сакс.

— Проклятие — ядоса се Лувейн. — Не очаквах това. Каква чудата идея. Сузър, имаме ли с какво да посрещнем ситуацията?

Сузър се усмихна.

— Очаквах нещо такова. И взех необходимата екипировка.

Той отвори една от платнените торби.

— Хайде, шефе, да побързаме. Скоро е ваш ред.

— Следват състезанията с Мотокоси — обяви Филакис. — Мел, защо не ни разкажеш нещо за тях, като имам предвид, че си трикратен победител в тази дисциплина?

— Но, разбира се, Гордън. Както всички виждате, към колелата на всеки мотоциклет има прикрепени остри като бръснач коси по примера на римляните, които слагали такива на бойните си колесници. Пешаците са въоръжени с мрежа и тризъбец, също като древните римски *retarii*, от които сме възприели този обичай. Въпросът е може ли човекът без мотоциклет да се справи с човека на мотоциклет, преди последният да му е видял сметката. Така е малко опростено, но в основата си нещата стоят именно по този начин.

— Понякога изглежда, като че ли мотоциклетистите са в неизгодно положение — каза Филакис. — В края на краищата те трябва да карат и балансират, независимо какво друго правят. Когато пешакът хвърля мрежите си, дори и да не улучи, вниманието на мотоциклетиста се раздвоява, обърква се скоростта му и пешакът има време да изтича зад святкащите коси и да смъкне шофьора с тризъбеца си.

— Това, разбира се, е вярно, Гордън — каза Мел. — Но мотоциклетистите са си разработили собствена стратегия за подобни ситуации. Техните къси, леки и мощни мотори могат да правят удивителни спирания, завои и плъзгания. Те могат да ги слагат легнали и само след секунда да ги изправят на задно колело. Могат да плъзгат мотоциклетите си със задницата напред право в пешака и да го удрят през краката. Понякога могат да сграбчат мрежата, без да губят контрол над мотоциклета, и да влачат пешака по арената зад себе си, докато от него не остане купчина парцали, ако ме извините за израза. Така че не всичко е в полза на пешака.

Долу на арената състезанието бе започнало. Мотоциклетите ръмжаха и виеха, част от тях се въртяха извън контрол, а шофьорите им се гърчеха и извиваха в мрежите и се опитваха да избягнат

смъртоносните зъбци. Някои от пешаците също бяха на земята и виеха, докато косите ги кълцаха на парчета.

Ръце, крака и глави се търкаляха по окървавения пясък.

Тълпата бе омаляла от емоции, когато обявиха последните двама оцелели — един пешак и един мотоциклетист — за победители в мелето.

Дадоха кратка почивка, за да могат хората да си вземат нещо за хапване и пийване и да отидат до тоалетните. През това време опънаха високо въжето на Въжедуелистите.

На около триста метра над арената фехтовчиците излязоха на въжето. Всеки от тях бе облечен в цяло трико от еластична лъскава материя. Острите им шпаги проблясваха на слънцето. Те пристъпиха един към друг. Около врата на всеки имаше клуп от жица, която бе навита на голяма макара. Макаратата позволяваше на човек да се движи напред-назад по въжето, без да пречи на движенията му. Но ако паднеше от въжето, нямаше да му са необходими повече от стотина метра, за да развие жицата докрай. В този момент с внезапно друсване вратът му щеше да се счупи.

Състезанието беше ексцентрично дори за Есмералда и за него бяха необходими особен тип хора, които да предложат участието си. За щастие човешката раса все още не е измислила нещо, което да е толкова абсурдно, опасно или лекомислено, че да не може да привлече хиляди доброволци, желаещи да го сторят.

Противниците се срещнаха по средата, кръстосаха шпагите си и дуелът започна.

При този вид фехтовка движенията трябва да са минимални и в същото време много прецизни. Ударите и париранията също изискваха определена лекота на движенията. Понякога бе по-добре да приемеш удара, отколкото да го отбиеш прекалено енергично и да паднеш от въжето.

Мъжът отляво, Огъстин Смайлс, бивш двукратен победител от Слот, Северна Дакота, мина напред с леки стъпки на обутите си в пантофки крака, а рапирата му проблясваше като змийски език. Противникът му Жерар Гато от Париж, Франция, бе нов състезател. Никой не го познаваше.

Смайлс поведе смело. Гато отстъпи пред силното нападение на дакотчанина. Французинът парираше яростно, а после нанесе

светкавичен удар на Смайлс със саблена техника. Това бе позволено от правилата, но досега не бе се случвало поради опасността човек да се оттласне от въжето при внезапното експлозивно пораждање на сили на усукване. Знаеха го всички. Но на Гато като че ли не му пукаше за установените параметри на дуела на въже. Вместо да се опитва да намали вълнообразните трептения на въжето, той отново се залюля и ги засили.

Филакис бе един от малкото в тълпата, достатъчно осведомени, та да знаят, че Гато е от новите теоретици на въжето, появили се наскоро в Париж. От кафенетата си на улица „Денис“ Гато и другите като него твърдяха пред света, че трептенията са само една от формите на стабилност, но тъй като го твърдяха на френски, никой във Великобритания или Америка не ги беше чул.

Сега Гато бе тук, за да докаже теорията си.

Смайлс, мършавият дакотец, се мъчеше да запази равновесие. Но без успех — стабилността, на която се осланяше, вече не съществуваше. Като махаше бясно с ръце във въздуха, той падна от въжето.

Тълпата ахна. А след това от гърдите ѝ се изтръгна одобрителен възглас, когато Гато точно в началния момент на падането на Смайлс прободете умело противника си в сърцето, като му даде възможност да умре от по-благородна смърт, отколкото от счупен врат.

Но движението постави самия Гато в опасност. Сега дойде негов ред да размаха ръце и да усети как трептенията на въжето стават по-силни, отколкото може да овладее и да увисне горе за броени части от секундата в невъзможен опит да се задържи на въжето, което подскачаше като гигантско въженце за скачане, завъртяно от ръцете на две сърдити грамадни момиченца.

После Гато падна. Но дори и сега не го напусна хладнокръвието. Като пусна шпагата, той сграбчи жицата с две ръце и спря падането си, преди то да е набрало непреодолима скорост. Той увисна за момент, като подритваше с крака в отговор на приветствените възгласи на тълпата, а после се придвижи с ръце по жицата обратно до въжето.

След като прие аплодисментите на тълпата, той извика:

— Видяхте ли? То наистина се движеше!

На другия ден вестниците надълго и нашироко обсъждаха какво е искал да каже с това.

Последва състезанието със Смъртоносното фризби. Двамата играчи се приближиха към центъра на арената, поздравиха тълпата и рефера, който бе облечен от глава до пети в метал за безопасност. Той вдигна шареното флагче и го спусна. Битката започна.

Фризбитата за това състезание бяха направени от лека стомана и ръбовете им бяха остри като бръснач. Състезателите не носеха никакви защитни приспособления. Облечени бяха само с бански гащета и гуменки. Единственото им средство за защита бяха тежките кожени ръкавици, подплатени отвътре с три слоя стоманена мрежа. Само с такава ръкавица можеше да бъде хванато смъртоносното фризби без опасност за живота.

Фризбитата хвърчаха, правеха завои и пърхаха напред-назад из арената. Още отрано играчите бяха започнали да прилагат бумеранговото хвърляне, при което фризбито, ако не улучи, се завръща при притежателя си. И двамата мъже умееха да плъзгат смъртоносните уреди ниско по земята, така че да изхвърчават нагоре в някой неочакван момент.

Лъскавите стоманени фризбита летяха и проблясваха на слънцето, бръмчаха като раздразнени стършели, профучаваха и пърхаха като ято прилепи, излитащи срещу залеза.

Известно време дуелът нерешително клонеше ту към едната страна, ту към другата. Тълпата наблюдаваше със затаен дъх. Чуваше се само звукът на удрящ се метал, когато някое от фризбитата биваше хванато с предпазната ръкавица. Всеки от мъжете имаше торба със запасни фризбита, поставена в черно кожено чувалче на гърба му.

Фаворитът тази година бе Оскар Сабо. Той се състезаваше срещу Мануел Ечевериа, наричан още „Манос“, испански баск от Билбао. Тренировките на Ечевериа бяха пазени в тайна. Никой не знаеше какво е подготвил.

Още в началото на битката стана ясно, че хващанията на Манос не са така чисти като тези на Оскар и баскът не пази съвсем добре равновесие. Сякаш предишната нощ се е веселил твърде до късно, както всъщност си беше.

Тромавият унгарец надуши предимството си и започна да се промъква напред и да притиска противника си с бърза серия от хвърляния, които се гмурваха и пърхаха лудо като пияно ято скорци. Манос отстъпи, като се навеждаше и извиваше, докато смъртоносните

фризбита пикираха срещу него, отбиваше ги с облечените си в ръкавици юмруци и се опитваше да пази равновесие.

Изглеждаше, като че ли е настъпил краят на пияницата баск. Но привържениците на спорта, които бяха виждали Маноло да играе в Европа, ръчкаха по-неосведомените си съседи в ребрата и повтаряха: „Виж това!“

И, разбира се, точно когато изглеждаше, че суетящият се баск е свършен, Манос внезапно направи двойна стъпка встрани, бръкна в торбата си, извади две фризбита и ги хвърли едновременно. Да, проклетият стар баск хвърляше и с двете ръце и добре владееше тънкостите на фризби-атаката с две ръце.

Святкащите убийствени чинии долетяха при Сабо от различни посоки и ъгли, изхвърлени с невероятна скорост и въртене, и пристигнаха почти толкова едновременно, колкото въобще е възможно. В безизходицата си плешивият унгарец падна по гръб и почна да рита хвърчащите фризбита, които налитаха към него като черни мухи през юни, с отчаяните мухобойки на стоманените си подметки.

Дори в това положение Сабо успя да изпълни хвърлянето „боло“, което му бе спечелило наградата миналата година. Фризбито разсече с писък въздуха, изви в посока на трибуните, направи завой и полетя към Манос под остър ъгъл.

Баскът бе достоен за предизвикателството. Той контрира с хвърляне с лява ръка и фризбито му се сблъска с това на противника му във въздуха, от тях се разхвърчаха искри и двете фризбита паднаха, без да причинят вреда в претъпканите трибуни.

Тогава Манос се завъртя три пъти като дискохвъргач и изпрати две фризбита едновременно.

Уредите с форма на чиния се издигнаха високо във въздуха и се насочиха към Сабо от различни посоки подобно на неуправляеми локомотиви.

Сабо успя да хване едното, но другото му отсече ръката под лакътя.

Без да обръща внимание на раната, Сабо се опита да се нагласи за едно последно хвърляне. Но преди да запрати фризбито, друг двоен залп от фризбита го връхлетя от противоположни посоки.

Едното за малко не го улучи. Другото разряза главата на унгареца над веждите.

С микрофон хванаха последното му предсмъртно хриптене и го усилиха за ликуващите тълпи.

И тогава настъпи времето за Голямото разплащане.

И последните останки от касапницата на Мотокосачите бяха почистени.

— А сега, дами и господа — обяви Гордън Филакис, — състезанието, очаквано от всички нас, при приключването на което официално започва Сатурналията. Да, приятели, време е за Голямото разплащане! Знам, че сте се чудили каква форма ще приеме тази година. Ето защо да не губим повече време. Хайде, момчета, поставяйте ги.

На арената излязоха мъже в бели гащеризони, които влачеха широка платформа на колела, опасана с въжета подобно на боксов ринг, само че по-голям. При вида ѝ от публиката се изтръгна въздишка на разочарование.

— Чакайте малко — каза Филакис на тълпата. — Не е това, което си мислите. Сигурно смятате, че ще има обикновено състезание между гладиатори като миналата година, нали? Грешите! Тази година внесохме малка промяна и се надяваме да ви бъде много забавно. Но първо нека ви представя щастливите финалисти. Излезте тук, момчета.

Харолд и Лувейн се появиха през различни врати, посрещнати от бурни ръкопляскания. И двамата бяха облечени в черни трика.

С тях излязоха четирима помощници, които носеха голяма дървена кутия.

— Ето ги, хора — каза Филакис, — нашите двама играчи в Голямото разплащане, единият — местно момче, Лувейн Доубри, и противникът му — пришълец по нашите красиви брегове, Харолд Ердман. Само един от тях ще излезе от този ринг жив и той ще стане нашият нов Крал на Сатурналията. Как сте, момчета? Лувейн, какво изпитваш сега, когато си участник в Голямото разплащане? Чувам, че отдавна се стремиш към тази чест.

— Мога само да кажа — отговори Лувейн, — че макар и да не я заслужавам, дълбоко ценя оказаната ми чест и обещавам на всички една добра битка.

— Думи на истински Ловец! — възкликна Филакис. — А ти, Харолд?

— Какво? А, всичките тия неща, дето той ги каза, казвам ги и аз. И това не са празни думи!

— Желая и на двама ви късмет, а сега да хвърлим един поглед на оръжията.

Помощниците отвориха кутията и извадиха от нея две лъскави ками.

— Те са за близкия бой — поясни Филакис, — но основното въоръжение е това.

Помощниците извадиха от кутията две бойни брадвички с къси дръжки, наточени и от двете страни, и ги вдигнаха да ги видят всички. Камерите се приближиха, за да предават по-добре.

— Какви красавици, а! — каза Филакис. — Те са точно копие на старинен норвежки вид. Произведени са тук в нашата собствена оръжейна и са наточени до такава степен, каквато норвежците, предполагам, не са си и представяли. Наточени копия на тези брадвички със същите размери ще се продават на изходите веднага след състезанието. Но това ще стане по-късно. Защото сега момчетата ще излязат на ринга и ще си разчистят сметките. Какво ще кажете, приятели?

Публиката учтиво изръкопляска.

— А сега, драги зрители — продължи Филакис, — имам чувството, че някои от вас са малко разочаровани. Сигурно си мислите: Е, хубаво, бойни брадвички, но всъщност не е много по-различно от миналогодишния бой с мечове под вода. Вижте, приятели, Старейшините на Ловната академия мислиха дълго и усърдно и предприеха мерки, които гарантират, че тази битка с бойни брадвички ще се различава от очакванията ви. Хайде, момчета, покажете им останалата част от оборудването.

Наредените около платформата на арената помощници бяха готови. Те дръпнаха платнището, което я покриваше. Отдолу се показва ослепителна гладка повърхност. Слънчевите лъчи отскачаха от нея и се разсипваха в искри.

Из тълпата се понесе възхитен шепот.

— А сега — каза Филакис — сигурно се питате какво е това лъскаво вещество. Е, добре, приятели, то е от ония нещица, които в

Есмералда се срещат често само в питиетата ни. Лед, дами и господа, идеално твърд и идеално хлъзгав благодарение на преносимите охладители, разположени под платформата. Нека да наградим с ръкоплясканията си ТУА, самолетната компания, която ги докара от Ледения свят на Маями във възможно най-кратък срок.

Публиката изръкопляска.

— Ето и последния елемент от екипировката. — Филакис даде знак на помощниците, които бяха застанали близо до Харолд и Лувейн с дървената кутия. Те отново я отвориха и извадиха два чифта кънки за лед с връзки.

Отначало публиката реагира с весел кикот, а после с все по-силни аплодисменти, когато започна да осъзнава идеята. Филакис я изрази още по-ясно.

— Да, приятели, мъже с бойни бравички на кънки за лед! Какво мислиш за това, Мел?

— Виждал съм немалоко разплащания — отвърна Мел с дрезгав поверителен глас, — но този път май наистина ще бъде нещо специално. Мога да предскажа, Гордън, че това състезание ще отбележи нови върхове в проливането на кръв и веселието.

— И аз мисля така, Мел. А сега искате ли да наградим с аплодисменти хората, които с известни само на тях методи откриха номерата на обувките на нашите състезатели?

Публиката отново изръкопляска.

— Момчета, ще видите имената си изписани отстрани на кънките. Състезатели, пригответе се!

Следобедът започваше да си отива. Ледената пързалка бе заляна от светлините на прожекторите. Реферът даде знак на двамата мъже да се приближат към центъра на пързалката.

Харолд се плъзна върху кърките си предпазливо, не особено сигурен, че може да пази равновесие. Беше му се случвало да се пързалия малко у дома и това сигурно беше повече, отколкото Лувейн бе правил. Като се имат предвид ръстът и теглото му, подобно състезание би следвало да е в негова полза.

Но той подозираше, че Лувейн му е подготвил някаква изненада. Тоя тип не изглеждаше достатъчно разтревожен. Даже се беше ухилил насреща му!

А и като че ли се пързалияше доста добре.

Реферът им напомни, че няма да има рундове и почивки и че каквото и да си причинят един на друг, то ще бъде законно. Ако и двамата мъже бъдат наранени в такава степен, че не могат да продължат, ще бъде обявен равен резултат. При подобна ситуация реферът ще хвърли ези-тура, за да определи победителя и победения. Само един от мъжете можеше да напусне пързалката жив.

Харолд се върна с пързалияне до малкото столче, което бяха оставили за него. Олбъни разтри задната част на врата му с неизменния жест на всички тренъори от древността до наши дни.

— Важното е да помниш — посъветва го Олбъни, — че всяко действие предизвиква равно по сила и противоположно по посока противодействие. Това има голямо значение, когато размахваш бойната брадвичка.

— Друго ме притеснява — каза Харолд. — Лувейн изглежда прекалено сигурен в себе си. И май се пързалия твърде добре.

— Само блъфира, опитва се да въздейства на психиката ти — успокои го Олбъни.

Всъщност и него го бяха споходили абсолютно същите мисли. Слава богу, щеше да получи наградата си на Търсач независимо от

това дали Харолд ще спечели, или ще загуби. Не че му беше безразлично какъв ще бъде изходът от борбата, но човек трябва да бъде практичен.

— Сякаш Лувейн знае нещо, което ние не знаем — усъмни се Харолд.

— Ако забележа някаква нередност — каза Олбъни, — незабавно ще подам протест. Ще бъде прекалено късно, разбира се, но ще се погрижа репутацията ти да бъде възстановена.

Чу се звънец.

— Какъвто и да е той — отсече Олбъни, — ти си по-добър. Ти ще спечелиш, Харолд. Отивай и го свършвай, момче!

Харолд потегли и битката започна.

Седнал в ъгъла на Лувейн, Сузър наблюдаваше двамата мъже, които се въртяха един около друг предпазливо, без да се приближават на разстояние за удар. Лувейн изглеждаше доста добре на кънките. Зимата, прекарана в Швейцария, се бе оказала добро капиталовложение. И Харолд не беше лош. Но Харолд не разполагаше с ръба.

И преди беше имало дуели на лед в Ловния свят. Сузър се беше приготвил за подобна възможност. Самият той беше обработил кънките с помощта на шлосер.

На предната част на кънките, там, където започва извивката към пръстите, бяха запоени малки остри иглички. Като застанеше на пръсти, Лувейн получаваше идеална опорна точка. А ако заковеше кънките здраво в леда в удачния момент, той щеше да се приготви за фаталния удар. Той имаше всичките предимства, които му бяха необходими. Плюс факта, че е опитен в употребата на бойна брадвичка. Всъщност той бе представял страната в състезанията дуели с брадвички на последните олимпийски игри.

В една държава с размерите на Есмералда това не означаваше непременно висока степен на умение. Но все пак беше нещо, и то повече, отколкото Харолд имаше на своя страна. Харолд разполагаше само с късмета си, а той беше почти изчерпан.

Сега вече Лувейн и Харолд се пързаляха по-бързо, кръжаха и се плъзгаха един около друг, изпълнявайки па дьо дьо на смъртта под акомпанимента на оркестъра на Ловния свят, който свиреше откъси от „Лебедово езеро“ на Чайковски.

Брадвичките проблясваха със стоманеносиня светлина под лъчите на прожекторите. Двамата мъже финтираха и замахваха напред и назад, пръхтяха, препъваха се и залитаха от силата на движенията си. Лувейн нанесе на Харолд сполучлив кос удар отляво на рамото, откъдето потече кръв.

Харолд се завъртя като пумпал, раздавайки наляво и надясно недобре премерени удари.

Лувейн се наведе, после се изправи, замахна с брадвичката, загуби равновесие, полетя към въжетата, освободи се от тях и видя Харолд да се носи насреща му с вдигната брадвичка.

Над шума на тълпата се чуваше развълнуваният коментар на Гордън Филакис. Всички бяха на крака и крещяха. Дори джебчиите за момент бяха забравили за заниманията си и гледаха събитието на годината.

Сузър познаваше кога Лувейн се готви да нанесе фаталния удар. На лицето му се появяваше определено изражение. Само секунда по-късно Лувейн беше в движение. Финтирайки с брадвичката, той насочи Харолд към един неутрален ъгъл. А после се изправи на пръсти. Брадвичката бе вдигната над дясното му рамо. Той замахна надолу с широко движение, чиято смъртоносна сила никой човек на кънки не е в състояние да избегне.

Харолд се измъкна по единствения възможен начин. Той падна и се плъзна по леда.

Лувейн отново нагласи брадвичката. Той изтича с помощта на стоманените иглички към Харолд и се приготви да го насече на парчета.

Харолд се намираше на няколко крачки от него по корем върху леда и все още лекичко се въртеше, без да може да спре. Той направи единственото, което бе в състояние да стори. Запрати брадвичката с бързо движение на китката и тя се завъртя силно.

Брадвичката се понесе по леда към краката на Лувейн. Лувейн отскочи назад, за да се предпази от нея. Той падна върху цялото острие на кънките си и не успя да се задържи на тях.

Харолд най-после спря въртенето си, изправи се някак си на крака и падна отново. Не можеше да намери брадвичката си. Беше абсолютно безпомощен. Той покри главата си с ръце в очакване на фаталния удар.

Но Лувейн продължаваше да лежи на леда. Около него се образуваше локвичка кръв. Тълпата неистово крещеше. На Харолд му бяха необходими няколко секунди, за да осъзнае, че Лувейн е паднал върху острието на брадвичката. С едната си страна тя се бе заковала за леда. А другата бе пронизала гърба на Лувейн.

Харолд се придвижи на колене и лакти по леда. Той прегърна Лувейн в ръцете си. Заля го вълна на съжаление.

— Ще се оправяш! — извика той.

Лувейн се закашля мъчително.

— Всъщност не мисля така! Това е смъртта. „Не е дълбока като кладенец, нито широка като черковна врата. Но и такава ми стига.“^[1] Винаги съм намирал Меркуцио за най-привлекателния герой на Шекспир, много по-интересен от оня загубен Ромео.

— О, Лувейн — каза Харолд, — съжалявам, че трябваше да си ти. Беше започнал да ми харесваш, дяволите те взели.

— И аз те харесвам — отвърна Лувейн. — Но никога нямаше да станем приятели, ако не се бяхме опитвали да се убием. Не е ли смешно? Сбогом, Харолд. О, още само нещо.

— Да? — каза Харолд и се наведе, за да чуе неясните думи.

— Кажете им да ме погребат с индианското ми име. То е Ун-ко-Пикас, на езика на алгонкините означава Този, който се смее пръв.

— Защо имаш индианско име? — попита Харолд.

Лувейн слабо се усмихна.

— Де да имах време да ти разкажа!

Клепачите му потрепнаха, а после останаха неподвижни като крила на мъртви мушици.

Харолд отметна глава и нададе силен вой на мъка, гняв и триумф. А после тълпата заля пързалката, понесе го на раменете си и той беше обявен за победител в Голямото разплащане и Крал на Сатурналията.

^[1] У. Шекспир, „Ромео и Жулиета“, III действие, I сцена. Прев. Валери Петров. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.